

ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 6 (57)
11 ΝΟΕΜΒ. 1939 - Δ'

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 2.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 6 — 11 Νοεμβρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν & μαθητῶν	Μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας		1
	Ἀμερικῆς Δολ.		6
	Αἰγύπτου Λίρ.		1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας): ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Διευθυνταὶ τῶν Σχολείων, Δημοτικῶν, Γυμνασίων κ. λ. π. ὅπως εἰς τὰς ἐπιστολάς των πρὸς τὸ περιοδικὸν κάμνωσι διάκρισιν τῶν ἐγγραφομένων μαθητῶν των ὡς συνδρομητῶν καὶ τῶν ἀγοραζόντων τοῦτο καθ' ἑβδομάδα.

Ὅταν δηλ. ζητοῦν ὡρισμένον ἀριθμὸν τευχῶν διὰ διάθεσιν λιανικήν, ν' ἀναγράφουν «Δι' ἑβδομαδιαίαν διάθεσιν», ὅταν δὲ πρόκειται περὶ συνδρομητῶν ν' ἀναγράφουν τὸν χρόνον διαρκείας τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Ἐπίσης καθίσταται γνωστὸν ὅτι οἱ συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἢ παρὰ τῶν περιοδευόντων ἀντιπροσώπων μας ἢ ἀπ' εὐθείας δι' ἐπιστολῆς.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Σχολείου πρέπει νὰ εἶναι πλήρης, μὲ τὴν πόλιν ἢ τὸ χωρίον, τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὸν νομὸν εἰς ὃν ὑπάγεται τοῦτο.

(Ἐκ τῆς Δ/σεως τῶν Οἰκον. ὑπηρεσιῶν τοῦ περιοδικοῦ)

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦμεν θερμῶς ὅπως οἱ ἀλληλογραφοῦντες μὲ τὸ περιοδικόν μας ἀναγράφωσι πλήρη τὴν διεύθυνσίν των, ἤτοι: Πόλιν ἢ χωρίον, ἐπαρχίαν καὶ νομόν, ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ φακέλλου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς.

Τοῦτο εἶναι ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ διὰ τὴν ταχυτέραν καὶ ἀσφαλεστέραν λῆψιν τοῦ περιοδικοῦ.

«Η ΝΕΟΛΑΙΑ»

ΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

Τὸ κίνημα τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἐμπῆκε εἰς τὸν τρίτο του χρόνο ἀπὸ τὴν περασμένη Τρίτη. Σὲ ἄλλη σελίδα τοῦ τεύχους αὐτοῦ ὁ ἀναγνώστης θὰ δῇ σὲ γενικοὺς ἀριθμοὺς ὅσα ἐπραγματοποίησεν ἡ Ὀργάνωσις μέσα σὲ δυὸ χρόνια. Ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς θὰ σημειώσωμεν ἐδῶ τοὺς πλέον χαρακτηριστικούς. Τὸ 1938 — τὸ ἔτος τῆς ἐξορμήσεως — ὁ ἀριθμὸς τῶν νέων ποὺ κατετάγησαν εἰς τὴν Ὀργάνωσιν ἀνῆλθεν εἰς 300.000. Τὸ 1939 ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἔφθασε τὰς 750.000. Εἶναι αὐτὸ ἕνα ἀληθινὸ ἅλμα. Ὄχι ἀπὸ τὰ συνηθισμένα, ἀκόμα καὶ ἂν προσμετρηθῇ μὲ τὸν ρυθμὸν τοῦ ἑλληνικοῦ χρόνου, ποὺ εἶναι ἰδιαζόντως ὁρμητικὸς καὶ ταχύς. Τὸ ἔτος ποὺ ἀρχίζει θὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν σύνταξιν τῆς Ὀργανώσεως. Τὸ πρόγραμμα εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶναι τεθειμένον ἀπὸ πολλοῦ. Ὁλόκληρος ὁ νέος πληθυσμὸς τῆς Χώρας, τῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν, ὁ σχολικὸς καὶ ὁ ἐξωσχολικός, θὰ καταταχθῇ εἰς τὴν Ὀργάνωσιν. Τὸ ἔργον ποὺ θ' ἀκολουθήσῃ κατόπιν θὰ εἶναι ἀπείρως συνθετώτερον. Διότι, χωρὶς καθόλου ν' ἀποτελῇ μικρᾶς σημασίας ἐπίτευξιν, ἡ σύνταξις δὲν παύει μολοντοῦτο νὰ εἶναι μόνον μέσον. Σκοπὸς παραμένει πάντοτε ἡ πολύπλευρος κατεργασία καὶ ἡ ἄσκησις τῆς δυνάμεως τῆς νεότητος. Κατεργασία καὶ ἄσκησις, ποὺ τὸ ἀπώτερόν της ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἡ δημιουργία μιᾶς νέας ἐθνικῆς κοινωνίας. Μιᾶς Κοινωνίας ἀρτιώτερα συντεταγμένης, ἀξιολογικώτερα ἱεραρχημένης, μὲ βαθυτέραν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς κοινῆς της μοίρας καὶ διὰ τοῦτο περισσότερον ἀλληλεγγύου, τιμιωτέρας καὶ πρὸ παντὸς δικαιοτέρας.

Ἐὰν ἡ ἐπανάστασις τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι—ὅπως εἶναι πράγματι — κίνημα ἐθνικῆς ἀνασυντάξεως, τίποτε δὲν ἐκφράζει τόσον γνήσια καὶ τόσον ἀληθινὰ τὴν προσπάθειαν αὐτῆς τῆς ἀνασυντάξεως, ὅσον ἡ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας. Εἶναι τοῦτο μία διαπίστωσις, τὴν ὁποίαν ὄχι μίαν μόνον φορὰν ἁρμοδιώτατα ἐβεβαίωσεν ὁ ἴδιος ὁ δημιουργὸς τῆς 4ης Αὐγούστου, ὁ Ἀρχηγός. Χωρὶς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας, ἡ μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου ὡς μεταρρυθμιστικὸν κίνημα, καὶ ἂν ἀκόμη εἶχεν ὅλην τὴν ἔφεσιν, δὲν θὰ εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ ἐκτείνῃ τὴν φιλοδοξίαν της πέραν μιᾶς προσκαίρου βελτιώσεως τῶν δημοσίων πραγμάτων εἰς τὴν Χώραν καὶ τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ. Θὰ ἦτο ἕνα φωτεινὸν ἐπεισόδιον, ὅπως τόσα ἄλλα ποὺ εἶχαν σημειωθῆ εἰς τὴν νεωτέραν μας ἱστορίαν, περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον ἔντονον, ἀλλὰ παροδικὸν καὶ φευγαλέον, χωρὶς διάρκειαν καὶ χωρὶς συνέχειαν. Ὁ Ἀρχηγὸς τὸ διεκήρυξεν ὁ ἴδιος. Τὸ εἶπεν ἀκόμη προσφάτως εἰς τοὺς δύο μνημειώδεις λόγους του εἰς τὰς συγκεντρώσεις τοῦ «Συλλόγου τῶν Γονέων». Εἰς τοὺς λόγους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐξαντλητικῶς διέγραψε τοὺς σκοποὺς τῆς Ὀργανώσεως εἰς ὅλην των τὴν εὐρύτητα καὶ τὴν ἔκτασιν. Μὲ τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας ἡ μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου ἐθεμελιώθη ὡς κίνημα τῶν νέων ἑλληνικῶν γενεῶν. Ἔγινεν ἡ ἀφετηρία μιᾶς νέας περιόδου ἱστορίας. Μιᾶς ἱστορίας, ποὺ, ἐνῷ θὰ συντηρῇ ἀδιάσπαστον τὸν σύνδεσμον πρὸς τὸ μέγα ἐθνικὸν παρελθόν, τὸ πρόσφατον καὶ τὸ ἀπώτατον, ἐνῷ θὰ περιφρουρῇ καὶ θὰ διασώζῃ εὐλαβῶς τὰς αἰωνίους ἀξίας, τὰς ὁποίας ἐχάρισεν ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς τὸν Κόσμον, δὲν θὰ παύῃ νὰ προσβλέπῃ μὲ μάτι ἀθόλωτον πρὸς τὸ μέλλον. Ν' ἀγρυπνῇ καὶ νὰ προσδέχεται τὸ μέλλον αὐτὸ καὶ τῶν νέων καιρῶν τὰς ὑπαγορεύσεις. Νὰ κατανοῇ τὸ πνεῦμά των καὶ ν' ἁρμονίζῃ τὴν ζωὴν τοῦ λαοῦ πρὸς αὐτό. Μ' ἕνα λόγον ν' ἀναζητῇ καὶ νὰ διαμορφώνῃ νέας καὶ τελειοτέρας μορφὰς ἀνθρωπίνης πολιτείας καὶ βίου.

Ἡ συντεταγμένη ἑλληνικὴ νεότης, τὴν ὁποίαν ἡ μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου κατέστησε δυναμικώτατον παράγοντα καὶ ἐργάτην τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, ἅπαξ ἐδέχθη τὴν τιμήν, ἂς ἐμπνέεται ὁλονὲν βαθύτερα ἀπὸ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς βαρείας εὐθύνης, ποὺ συνεπάγεται αὐτὴ ἡ τιμή. Ἂς ἀνδρίζεται μὲ τὴν συναίσθησιν ὅτι αὐτὴ θὰ δώσῃ τὸν νέον τύπον τοῦ πολίτου, τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Ἕλληνος, ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ νέα περίοδος τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας. Ἂς γνωρίζῃ ὅτι ὁ τύπος αὐτός, ἐνῷ θὰ διατηρῇ ὅλας τὰς βασικὰς ἑλληνικὰς ἀρετάς, θὰ πρέπῃ νὰ εἶναι γενναιότερος, ἀγωνιστικώτερος καὶ πρὸ παντὸς δικαιότερος. Διότι — ἂς μὴ τὸ λησμονῇ κανείς, ἂς τὸ ἐνθυμοῦνται πρὸ παντὸς οἱ νέοι — μέσα εἰς τὴν ἀποκαλυπτικὴν διαταραχὴν τῆς φοβερᾶς ἐποχῆς μας ξεχωρίζει σαφέστατα ἕνα αἴτημα, τοῦ ὁποίου ἡ ἱκανοποίησις θὰ δώσῃ τὴν λύσιν τῆς συνανθρωπίνης τραγῳδίας: τὸ αἴτημα ἑνὸς δικαιοτέρου κόσμου.

Κδς

Ἀπὸ τὴν συγκέντρωσιν τοῦ «Συλλόγου Γονέων»

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΑΣ

Γ'.

Τώρα ἔρχομαι εἰς τὸν Σύλλογον Γονέων καὶ πάλιν. Ἂς ἔλθωμεν εἰς τοὺς γονεῖς αὐτοὺς καθ' ἑαυτούς. Ποῖος εἶναι ὁ ρόλος των; Ἡ ἀνατροφὴ ποὺ θὰ δώσουν εἰς τὰ παιδιά των μέσα εἰς τὰ σπίτια των. Καὶ πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι αὐτὸ εἶναι τόσον βασικὸν πρᾶγμα ὥστε ἐλαττώματα οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς, τὰ ὁποῖα ἔχουν πάρει τὰ παιδιὰ ἀπὸ μικρά, δὲν διορθώνονται δυστυχῶς εἰς ὅλην των τὴν ζωήν.

Δὲν ἐννοῶ βέβαια ἐλαττώματα ἀνατροφῆς τὸ πῶς θὰ κρατήσουν τὰ παιδιὰ τὸ μαχαίρι καὶ τὸ πηρούνι ὅταν τρώγουν, οὔτε τὸ πῶς θὰ καθήσουν στὸ τραπέζι. Ἐννοῶ τὰ πραγματικὰ ἐλαττώματα τῆς ἀνατροφῆς. Παραδείγματος χάριν, τὸ πρῶτον καὶ κύριον μέλημα τῶν γονέων εἶναι νὰ μάθουν εἰς τὰ παιδιά των νὰ μὴ λέγουν ποτὲ ψέματα, νὰ λέγουν πάντοτε τὴν ἀλήθειαν. Ἂς ἀφήσω ὅλα τὰ ἄλλα, τῆς ἠθικῆς, τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς μεγαλυτέρους. Νὰ μάθουν τὰ παιδιά των νὰ λέγουν τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ὑπερασπίζωνται τὴν ἀλήθειαν ὅπως τὴν αἰσθάνονται. Νὰ τὰ μάθουν νὰ μὴ γίνωνται ὑποκριταί. Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ βασικά, τὰ ὁποῖα θὰ τὰ πάρουν μέσα εἰς τὸ σπίτι των καὶ τὰ ὁποῖα θὰ τὰ συμπληρώσῃ τὸ σχολεῖον καὶ ἡ Νεολαία, θὰ τὰ δώσετε σεῖς αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες. Ἂν δὲν τὸ κατορθώσητε αὐτὸ καὶ τὸ παιδί σας πάρῃ ἐλαττώματα τοιαύτης φύσεως, δὲν θὰ τὰ ἀποβάλῃ δυστυχῶς εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν καὶ εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν θὰ αἰσθάνεται τὴν ἐπήρειαν τῶν ἐλαττωμάτων αὐτῆς τῆς κακῆς οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς. Πόσα καὶ πόσα λάθη, καὶ χωρὶς νὰ τὰ θέλουν βέβαια, δὲν διαπράττουν οἱ γονεῖς; Νὰ σᾶς ὑπομνήσω ἕνα; Ἰδού. Ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος εὑρίσκονται γύρω-γύρω στὸ τραπέζι των καὶ τρώγουν περιβαλλόμενοι καὶ ἀπὸ τὰ παιδιά των φυσικά. Πόσας φορὰς δὲν θίγονται θέματα ποὺ δὲν πρέπει νὰ ἀκούσῃ τὸ παιδί; Λέγει ὁ πατέρας: Κατάφερα σήμερα μιὰ δουλειὰ ποὺ θὰ μοῦ ἀποφέρῃ τόσες χιλιάδες δραχμές. Καὶ ἡ μητέρα τοῦ λέγει: Μπράβο, καϋμένε, μονάχα ποὺ εἶναι λίγα! Εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ σᾶς λέγω. Εἶναι διάφοροι κακίαι αὐταὶ ποὺ λέγονται καὶ ὅταν τὸ παιδὶ εἶναι παρὸν καὶ σᾶς ἀκούῃ. Τὸ παιδί, πρέπει νὰ γνωρίζετε, εἶναι ἕνα μεγάλο σφουγγάρι τὸ ὁποῖον τὰ ἀπορροφᾷ ὅλα αὐτά, τὰ κατεργάζεται μέσα εἰς τὸ κεφάλι του καὶ θὰ τὰ βγάλῃ μίαν ἡμέραν ἔξω.

ΤΑ ΚΑΚΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

Πόσας φορὰς δὲν ἀκούουν τὰ παιδάκια καὶ χυδαίας ἀκόμη ἐκφράσεις; Καὶ βλασφημίας; Καὶ βέβαια ἀπὸ τὸν πατέρα συνήθως καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν μητέρα. Ἕνα ἄλλο λάθος ποὺ γίνεται ἀπὸ τοὺς γονεῖς εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς: Εὑρίσκεσθε εἰς μίαν συναναστροφήν, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρίσκονται καὶ τὰ παιδιά σας. Θέλετε τότε νὰ πῆτε κάτι τι, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀκούσουν οἱ μικροί. Ἀλλὰ μεταχειρίζεσθε τὸν χειρότερον τρόπον γιὰ νὰ τὰ συζητήσετε μόνοι σας. Λέγετε εἰς τὰ παιδιά: Ἄντε, πηγαίνετε τώρα ἔξω, δὲν πρέπει ἐσεῖς νὰ τὰ ἀκούσητε αὐτά. Λάθος σας μεγάλο αὐτὸ καὶ λάθος ἀψυχολόγητον, διότι τὸ ἐναντίον ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ θέλετε ἐπιτυγχάνετε ἔτσι. Τὸ πρῶτον ποὺ θὰ κάνουν τὰ παιδιὰ εἶναι νὰ ἐξερευνήσουν νὰ μάθουν ποιὰ εἶναι ἡ κουβέντα αὐτὴ καὶ νὰ τὴν μάθουν — τὸ γνωρίζετε ἄλλως τε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα — μὲ ὅλας της τὰς λεπτομερείας. Ἂν νομίζετε ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀνατροφή, ἀπατᾶσθε καὶ ἀπατᾶσθε βασικῶς. Θὰ μοῦ εἴπουν πολλοὶ γονεῖς: Μὰ κύριε πρόεδρε, καλόγηροι θέλετε νὰ γίνωμεν διὰ νὰ ἀναθρέψωμεν τὰ παιδιά μας ; Κάθε ἄλλο, κύριοι. Ὄχι ! Ὄχι καλόγηροι. Θὰ γίνεται ἁπλούστατα γονεῖς. Ὁ καλόγηρος ἔχει μίαν μόνον χαρὰν εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ἐξυπηρετεῖ τὸν Θεὸν ἀπ' εὐθείας μὲ τὰς δεήσεις του, σεῖς ἔχετε χαρὲς καὶ χαρές. Ἔχετε τὰ παιδιά σας, ποὺ τὰ βλέπετε πῶς μεγαλώνουν, πῶς ἀναπτύσσονται, πῶς ὠφελοῦνται τὰ ἴδια, πῶς ἐκτελοῦν τὸν προορισμόν των διὰ τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πατρίδα των. Ἔχετε τόσες καὶ τόσες χαρές. Τότε τί θὰ γίνουν οἱ γονεῖς; Θὰ γίνουν παιδιὰ οἱ γονεῖς; Καὶ βέβαια παιδιὰ θὰ γίνετε. Καὶ τότε θὰ ἠμπορέσητε νὰ ἀναθρέψετε παιδιά. Ἂν δὲν εἶσθε σὰν παιδιὰ μὲ τὰ δικά σας ποτὲ δὲν θὰ ἀναθρέψητε παιδιά. Παιδιὰ θὰ ἐξευγενίσητε καὶ πρέπει πρῶτα-πρῶτα οἱ γονεῖς, καὶ μάλιστα οἱ πατέρες νὰ κόψουν ὅλα τὰ ἐλαττώματά των χάριν τῶν παιδιῶν των καὶ τὶς μικροχαρές των ἀκόμη τῆς ἐργένικης ζωῆς των νὰ τὶς κόψουν χάριν τῶν παιδιῶν τους.

Ὥστε οἱ γονεῖς θὰ γίνητε παιδιὰ καὶ θὰ ἀποκτήσητε ὅλην τὴν ἁγνότητα καὶ τὴν ἀθωότητα τοῦ παιδιοῦ. Θὰ εἶσθε παιδιὰ μαζὶ μὲ τὰ παιδιά σας ἕως ὅτου τὰ μεγαλώσητε καὶ τὰ ἀποκαταστήσητε. Καὶ τότε καὶ σεῖς γέροι πλέον καὶ γρηὲς ἂν θέλετε θὰ ἔχετε τὴν ἄδειαν νὰ κάμετε τὰ γλέντια σας (Γέλωτες).

Εἶσθε οἱ φύλακες αὐτῶν τῶν παιδιῶν καὶ εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς εἰπῶ ποίαν ἐπίδρασιν ἔχει εἰς τὸ παιδὶ τὸ νὰ βλέπῃ τὸν πατέρα νὰ ἔρχηται εἰς τὸ σπίτι του μεθυσμένος καὶ τὸ νὰ ἀκούῃ ὅτι ὁ πατέρας του κατασπαταλᾷ τὴν περιουσίαν του εἰς τὸ μεθύσι ἢ εἰς τὰ χαρτιὰ ἢ εἰς ἄλλας κακὰς ἕξεις. Αὐτὸ τὸ κακὸ τὸ βλέπομεν εἰς ὅλας τὰς κατηγορίας τῶν οἰκογενειῶν τῆς κοινωνίας. Φαντασθῆτε τὴν ἐπίδρασιν ποὺ θὰ ἔχῃ εἰς τὸ παιδὶ τὸ νὰ βλέπῃ τὸν πατέρα του νὰ κάμνῃ πράγματα ἀσυμβίβαστα μὲ τὴν οἰκογενειακὴν ζωήν, νὰ κάμνῃ πράγματα ποὺ δὲν ἠμ-

πορῶ νὰ τὰ ἀναφέρω κὰν ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ τὰ ὁποῖα ἐννοεῖτε ὅλοι σας. Φαντασθῆτε τί ἔγκλημα γίνεται κατὰ τοῦ παιδιοῦ ὅταν τοῦ προσφέρεται τὸ θέαμα νὰ κακομεταχειρίζηται ὁ πατέρας του τὴν μητέρα του ἢ καὶ ἀντίθετον, πολλάκις ἡ μητέρα νὰ κακομεταχειρίζεται τὸν πατέρα! Φαντάζεσθε τὴν καταστροφὴν ποὺ γίνεται εἰς τὸ παιδί; Ὁ ρόλος σας εἶναι τεράστιος καὶ ἡ εὐθύνη σας βαρεῖα παρ' ὅλα ὅσα σᾶς ἀφήρεσαν τὸ Κράτος, ἡ ἐκκλησία, τὸ σχολεῖον, ἡ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε δὲν θὰ ἠμπορούσατε νὰ κάμητε σεῖς, διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὰ κάμετε σεῖς καὶ διότι ἦτο τὸ συμφέρον τοῦ παιδιοῦ νὰ σᾶς ἀφαιρεθοῦν. Παρ' ὅλα ταῦτα, λέγω, ἡ περιωρισμένη αὐτὴ ἐλευθερία σας εἰς τὸ νὰ ἀναθρέψητε τὰ παιδιά σας εἶναι τεραστία!

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Καὶ εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα ὁ Σύλλογος τῶν Γονέων ἔχει σπουδαῖον ρόλον νὰ παίξῃ.

Δι' ἡμᾶς βεβαίως, καὶ ὁμιλῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν περὶ τοῦ Κράτους — διότι ἡ ἐκκλησία ἔχει ἄλλον προορισμὸν ἐπὶ τοῦ παιδιοῦ καὶ εὐτυχῶς σήμερον ἡ ἐκκλησία εἶναι εἰς χεῖρας τόσον ἀξίας, ὥστε νὰ εἴμεθα βέβαιοι περὶ τοῦ μέλλοντος — δι' ἡμᾶς οἱ Σύλλογοι Γονέων, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμῶ νὰ διασπαροῦν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, τοὐλάχιστον, θὰ ἀποτελοῦν οὕτως εἰπεῖν μίαν διαφώτισιν τῶν ἀναγκῶν τῶν οἰκογενειῶν διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν καὶ πρὸς τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς καὶ εἰς τοὺς διευθύνοντας τὰ τῆς Νεολαίας καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ ἐμὲ προσωπικῶς, διότι ἔχομεν ἀνάγκην νὰ γνωρίζωμεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς ποῖα ἐλαττώματα βλέπουν εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν καὶ πῶς βλέπουν αὐτοὶ ὅτι ἠμποροῦν νὰ διορθωθοῦν. Δὲν θέλω βέβαια νὰ μοῦ στείλουν τηλεγραφήματα καὶ αἰτήσεις περὶ ἱδρύσεως νέων Γυμνασίων εἰς τὴν τάδε καὶ τὴν τάδε περιφέρειαν, διότι αὐτὸ δὲν εἶναι δουλειὰ ἰδική των, ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ ὑποδεικνύουν ἐλαττώματα εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν εἴτε εἰς τὸ σχολεῖον, εἴτε εἰς τὴν Νεολαίαν, εἴτε ὁπουδήποτε ἀλλοῦ τὰ βλέπουν.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ Σύλλογοι Γονέων καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμός των διὰ τὰ παιδιὰ ὡς μέλλοντας πολίτας τῆς μελλούσης νὰ ἀναπτυχθῇ κοινωνίας. Δι' αὐτὸ θὰ μᾶς εἶναι πολυτιμότατοι βοηθοὶ καὶ δι' αὐτὸ ἔδωκα αὐτὴν τὴν μεγάλην προσοχὴν εἰς τὸν Σύλλογον Γονέων. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίθετον εἶναι δυνατὸν νὰ συμβαίνῃ. Καὶ ἡμεῖς θὰ σᾶς εἴπωμεν πολλάκις ὅτι πλανᾶσθε· δὲν ἔχετε δίκαιον εἰς αὐτὰ ποὺ ζητεῖτε. Αὐτὰ ποὺ σκέπτεσθε εἶναι ἐπιζήμια, λανθάνεσθε εἰς αὐτό. Καὶ σεῖς θὰ μᾶς ἀκούσητε καὶ θὰ συμμορφωθῆτε. Ἑπομένως μία ἐπικοινωνία καὶ ἀλληλεπίδρασις μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ Συλλόγου Γονέων εἶναι ἀναγκαιοτάτη. Καὶ εὔχομαι ὁ Σύλλογος νὰ διατηρηθῇ πάντοτε μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον βλέπω ἐδῶ μέσα ἐπικρατοῦν, καὶ μὲ τὰς ἐλπίδας τὰς ὁποίας ἔχω πάντοτε διὰ τὴν μέλλουσαν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ Συλλόγου τῶν Γονέων. Καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὅλοι οἱ γονεῖς τῆς Ἑλλάδος εἶναι γονεῖς Ἕλληνες, αἰσθανόμενοι βαθύτατα τὸν προορισμόν των ὡς γονέων καὶ αἰσθανόμενοι τὸ ὕψιστον αὐτῶν καθῆκον, τὸ ὁποῖον ἔχουν νὰ συντείνουν νὰ ἴδουν, καὶ ἂν αὐτοὶ δὲν κατορθώσουν, νὰ ἴδουν τὰ τέκνα των μίαν Ἑλλάδα πραγματικῶς νέαν, κηρύσσω τὴν ἔναρξιν τῶν τόσων ὠφελίμων τούτων συγκεντρώσεων.

«Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ τόσο πρόθυμοι καὶ μὲ τέτοιον ἐνθουσιασμὸ ἤλθατε ἐδῶ διὰ νὰ μὲ χαιρετήσετε καὶ διὰ νὰ ἀρχίσουμε μαζὶ σήμερον τὸ κοινὸν ἔργον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον περιμένομεν νὰ ζήσῃ ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Ζητῶ νὰ μὴ λησμονῇ κανείς σας, καὶ οἱ γέροι καὶ τὰ παιδιὰ καὶ οἱ μικροί, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γῆ εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία θὰ μᾶς θρέψῃ ὅλους, ὅπως καὶ ἡ Ἑλληνικὴ θάλασσα, εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀνοίγει τοὺς δρόμους διὰ τοὺς ναυτιλλομένους μας. Ἡ γῆ μας καὶ ἡ θάλασσά μας καὶ ὁ οὐρανός μας ἀπὸ ἐπάνω, τὸν ὁποῖον θὰ ὑπερασπίσωμεν μὲ τὴν ἀεροπορίαν μας, εἶναι τὸ σπίτι μας, τὸ Ἑλληνικό μας σπίτι, εἶναι ἡ πατρίς μας, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ δώσωμεν καὶ τὴν ψυχήν μας καὶ τὸ σῶμά μας».

[Ἀπὸ τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν ὁ Ἀρχηγὸς κατα τὴν ἔναρξιν τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας εἰς Λουτρόπυργον.]

Στό περιθώριον

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΪΤΑΛΙΚΑ

Στό περιθώριον

ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Ἡ συμμετοχὴ τοῦ Κράτους, τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας καὶ τοῦ κόσμου τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γραμμάτων εἰς τὰς τιμὰς ποὺ ἀπεδόθησαν εἰς τὴν Μαρίκαν Κοτοπούλη, ἑορτάζουσαν τὴν τριακονταετίαν τῆς δράσεώς της ὡς ἀρχηγοῦ θιάσου, ἀποτελοῦν τὴν ἀξίαν ἐπίστεψιν ἑνὸς ἀγῶνος, τοῦ ὁποίου ὅλοι ἀναγνωρίζουν τὴν γόνιμον ἐπίδρασιν. Αἱ ἀδιαφιλονίκητοι θεατρικαὶ πρόοδοι, τὰς ὁποίας ἐπραγματοποίησεν ἡ πρωτεύουσα καὶ γενικώτερον ἡ Ἑλλάς, εἶναι καρπὸς τῶν σκληρῶν προσπαθειῶν ὀλίγων ἀγωνιστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἰς τὴν Μαρίκα Κοτοπούλη ἀνήκει ἡ τιμητικωτέρα θέσις.

Τοῦτο ὅλως ἀσχέτως πρὸς τὴν καθαρῶς καλλιτεχνικὴν της δημιουργίαν. Διότι, ὡς καλλιτέχνις μὲ γνήσιον καὶ σύνθετον τάλαντον ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη, ἐπὶ δεκαετηρίδας ἔθελξε, συνεκίνησε καὶ ἐδίδαξε τὸ Πανελλήνιον. Ἡ ἀναγέννησις τοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν ἀρχαίαν τραγῳδίαν καὶ ἡ ἀποτελεσματικὴ μύησις τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ ἀρχαίου δράματος εἶναι καρπὸς ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν τῆς ἠθοποιΐας τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη.

ΤΑ ΣΥΣΣΙΤΙΑ

Ἡ προνοοῦσα στοργὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ κατέστησε τὰ μαθητικὰ συσσίτια ἐθνικὸν θεσμόν. Ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸ θεῖον κῦρος της, ἡ Κοινωνία μὲ τὴν πρόθυμον θυσίαν της, ἐξησφάλισαν τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς λειτουργίας των. Ἔτσι τὰ φτωχὰ παιδιὰ καὶ τῆς τελευταίας ἑλληνικῆς καλύβης θὰ ἔχουν ἐπαρκῆ καὶ ὑγιεινὴν τροφήν, ποὺ θὰ στηλώνῃ τὰ κορμιὰ των κατὰ τοὺς σκληροὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος. Ἡ ἑλληνικὴ νεότης συγκινημένη εὐχαριστεῖ τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Κοινωνίαν καὶ τὸ Κράτος διὰ τὴν φροντίδα καὶ τὰς θυσίας των, τῶν ὁποίων ἡ ἀνταπόδοσις θὰ εἶναι πλουσία δι' ὅλον τὸ Ἔθνος.

Τὰ σχόλια τοῦ Τύπου ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, τῶν οὐδετέρων καὶ τῶν ἐμπολέμων, χαρακτηριστικῶς ὁμόφωνα ἐπιμαρτυροῦν τὴν ὅλως ἐξαιρετικὴν ἀξίαν τῶν διακοινώσεων, αἱ ὁποῖαι ἀντηλλάγησαν τὴν περασμένην ἑβδομάδα εἰς τὰς Ἀθήνας μεταξὺ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐθνικῆς μας Κυβερνήσεως καὶ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἰταλίας. Ἡ σύμπτωσις αὐτὴ τῶν ἐντυπώσεων τῆς δημοσίας γνώμης τοῦ Κόσμου — διῃρημένης λόγῳ τῶν γεγονότων — εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν διακοινώσεων καὶ ἡ ὁμόφωνος διακήρυξις τῆς ἀξίας τῆς συμβολῆς των εἰς τὴν παγίωσιν τῆς εἰρήνης εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ ἐπὶ τῆς Βαλκανικῆς ἐξαίρει καλλίτερον παντὸς ἄλλου σχολίου τὴν σημασίαν τῆς ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν αἱ Κυβερνήσεις τῶν δύο Χωρῶν προσέφερον μὲ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν διακοινώσεων τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου εἰς τοὺς λαούς των καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἡ ἐποχὴ εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν εἶναι σκληρά. Ἀποκρούει καὶ δὲν ἀνέχεται κανένα αἰσθηματισμόν. Ἀλλ' ὁ ἀγών, τοῦ ὁποίου ἡ φύσις κάμνει τὴν ἐποχήν μας ἀντιαισθηματικὴν καὶ σκληράν, συνοψίζεται εἰς τὴν ἀναστερέωσιν τῶν παναρχαίων βάσεων τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἡ σύγκρουσις αὐτῆς, τῆς ἀναστερεωτικῆς προσπαθείας ἀκριβῶς, μὲ τὴν πλημμυρίδα τῶν βαρβάρων ἰδεῶν ποὺ ἀπειλεῖ νὰ κατακλύσῃ τὴν οἰκουμένην προσδιορίζει τὸν χαρακτῆρά της. Ὁπωσδήποτε, χωρὶς καμμίαν πρόθεσιν προκλήσεως τοῦ ἀντιαισθηματικοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἐνθυμούμεθα ὅτι ἱστορικὴ κληρονομία βαρυτάτη ὅσον καὶ τιμητική, τάσσει τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Ρώμην ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀμύνης τῶν πανανθρωπίνων ἀξιῶν, αἱ ὁποῖαι εἰς τὰς βασικάς των μορφὰς ἦσαν καὶ μένουν ἑλληνικαὶ καὶ λατινικαί. Ἤδη ἐν τούτῳ ὑπάρχει δεσμὸς αἰώνιος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι εὔκολον νὰ διασπάσουν ἐποχιακαὶ διχογνωμίαι καὶ διαφοραί. Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι εἰς τὴν στερεότητα τοῦ δεσμοῦ τούτου, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἀκριβῆ ἀντίληψιν τῶν ὑπαγορεύσεων ἀμέσων συμφερόντων τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἰταλῶν, ἀνταποκρίνεται ἡ γοργὴ ἐξέλιξις τῶν ἑλληνοϊταλικῶν σχέσεων κατὰ τοὺς δύο τελευταίους μῆνας, ἐξέλιξις τῆς ὁποίας ἀξιοσημείωτον σταθμὸν ἀντιπροσωπεύουν αἱ διακοινώσεις τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου.

Ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς πλευρᾶς εἰδικῶς ἡ ἐξέλιξις αὐτὴ ἐναρμονίζεται τελείως πρὸς τὴν θέλησιν τῆς Χώρας ταύτης, ὅπως κρατηθῇ μακρὰν τῆς εὐρωπαϊκῆς συρράξεως ὑπὸ τὴν αὐτονόητον πάντοτε προϋπόθεσιν ὅτι δὲν θὰ ἠπειλεῖτο οὐδαμόθεν ἡ τιμή, ἡ ἀκεραιότης καὶ ἡ ἀνεξαρτησία της.

«Χαίρω πολὺ διότι ἡ ὀργάνωσις τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας ἐμπεπιστευμένη εἰς χέρια καλὰ προχωρεῖ τὸν δρόμον της πρὸς τὰ ἐμπρός, ὀφείλω νὰ σᾶς συγχαρῶ καὶ διὰ τὴν στάσιν σας καὶ διὰ τὸ φρόνημά σας. Θέλω νὰ γνωρίζετε ὅλοι σας ὅτι τὴν θέσιν σας μέσα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ἐσεῖς οἱ φαλαγγῖται καὶ σκαπανεῖς πρέπει νὰ τὴν κατακτήσετε μόνοι σας, καὶ νὰ ἀνοίξετε τὸν δρόμον εἰς ὅλην τὴν Ἑλλην. Νεολαίαν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΝΑΥΤΙΛΙΑ

Μὲ ἰδιαιτέραν ἐγκαύχησιν καὶ συγκινημένην ὑπερηφάνειαν ἡ ἑλληνικὴ κοινὴ γνώμη παρακολουθεῖ τώρα τελευταῖα τὴν κίνησιν τῆς ναυτιλίας μας εἰς τὰς θαλάσσας καὶ τοὺς ὠκεανούς. Ὁ ἀγὼν τῶν Ἑλλήνων ναυτικῶν ἦτο πάντοτε τραχύς, ἡ ἀξιωσύνη των ὅμως ἦτο καὶ μένει ἀνυπέρβλητος. Διὰ τοῦτο ἀπέβαινε πάντοτε νικηφόρος. Αἱ πολεμικαὶ συνθῆκαι ἐπολλαπλασίασαν τοὺς κινδύνους τῆς ναυτιλίας μας, εἰς τὴν ὁποίαν, ἐξ ἄλλου, αἱ ἐθνικαὶ ἀνάγκαι ἐχρειάσθη νὰ ἐπιβάλουν προσθέτους θυσίας χάριν τοῦ συνόλου. Ἔτσι ἐδιπλασιάσθη τὸ ἀνήσυχον ἐνδιαφέρον τῆς Χώρας διὰ τὰ πλοῖα καὶ τὰ πληρώματα τοῦ ἐμπορικοῦ της στόλου, ποὺ παλαίουν ἡρωϊκὰ εἰς ὅλα τὰ πλάτη διὰ τὴν προκοπὴν τὴν ἰδικήν των καὶ τῆς Πατρίδος.

Η ΑΝΑΔΑΣΩΣΙΣ

Πρωτοβουλίᾳ τῆς Ε. Ο. Ν. Ἰωαννίνων καὶ συμπράξει τῆς φιλοδασικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῶν δασικῶν ἀρχῶν τῆς Γ. Δ. Ἠπείρου ἐτελέσθη τὴν Κυριακὴν μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ ἑορτὴ τῆς ἀναδασώσεως εἰς τὴν ἱστορικὴν νῆσον Παμβώτιδα, παρουσίᾳ τοῦ ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ ἐξάραντος διὰ καταλλήλου λόγου τὴν σημασίαν τῆς προσπαθείας.

Χαιρετίζομεν εὐχαρίστως τὴν πρώτην ταύτην σημειωθεῖσαν ἐφέτος ἔναρξιν τῆς ἀναδασώσεως, τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς θὰ ἐπακολουθήσουν καὶ ἄλλαι ὅμοιαι ἀπὸ ὅλους τοὺς σχηματισμοὺς τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ νὰ ἀποδώσουν τὰ αὐτὰ εὐχάριστα ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα εἶχον καὶ πέρυσι.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ πράσινον δὲν εἶναι μόνον εὐμορφιὰ εἰς ἕνα τόπον ἀλλὰ καὶ πηγὴ ὑγείας καὶ πλούτου διὰ τοὺς κατοίκους του.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ

Πρώτη: Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Θηλέων Πρωτευούσης ἐπιθεωροῦσα παράταξιν Φαλαγγιτισσῶν.
Τελευταία: Ἀντιπροσωπευτικοὶ τύποι Κρήτης.

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΜΑΣ

Μπαίνοντας στὸν τρίτο χρόνο

Επτὰ Νοεμβρίου τοῦ χίλια ἐννεακόσια τριάντα ἑπτά. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως, ὁ δημιουργὸς τῆς 4ης Αὐγούστου, ἀγκαλιάζει στοργικὰ τὴν Ἑλληνικὴ Νεολαία, τὴν ὀργανώνει ὑπεύθυνα, τὴν ἀνεβάζει στὸ βάθρο ποὺ πρέπει, τῆς δίδει τὴ θέσι ποὺ τῆς ταιριάζει στὸ νέο Κράτος καὶ σὰν πραγματικὸς Πατέρας τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς γιὰ νὰ τὴν παρακολουθήση παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ νὰ συνταυτίσῃ μαζί της τὴν τύχη Του, τὴν τύχη τῆς Ἑλλάδος. Καὶ δὲν ἤτανε δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς. Ὁ θεμελιωτὴς τοῦ ἀνώτερου, τοῦ μορφωτικοῦ, τοῦ καθολικοῦ, τοῦ ἰσχυροῦ νέου Κράτους, ὁ Ἀρχηγός μας, τὴν Ἑλληνικὴ Νεολαία εἶχε στὸ νοῦ του καὶ στὴν καρδιὰ τὴν ἱστορικὴ ἡμέρα τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὸ μέλλον τῆς νέας γενεᾶς, τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος, τὸν δυνάμωσε μὲ θάρρος — τὸ ἔχει πεῖ ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγὸς — γιὰ νὰ καταλύσῃ τὸ Κράτος τοῦ χάους καὶ τῆς ἀναρχίας, τῆς κατωτερότητος καὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ, τῆς ἀνηθικότητος καὶ τοῦ ξεπεσμοῦ καὶ νὰ ἱδρύσῃ στὰ συντρίμμια του τὸ Κράτος τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς τάξεως, τὸ Κράτος τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς.

Τί τιμὴ στὰ Ἑλληνικὰ νειᾶτα! Περιφρονημένα, ἀγνοημένα, ἀσύντακτα πρὶν ἀπὸ τὴν 4ην Αὐγούστου ἀνεβάζονται στὴν πρώτη θέσι. Μαζί τους ἐμψυχωτὴς καὶ καθοδηγητὴς ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγός. Ὅλη ἡ φροντίδα του καὶ ὅλη ἡ στοργή του γιὰ τοὺς νέους. Γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Γιατὶ οἱ Νέοι καὶ οἱ Νέες, βροντοφωνεῖ, ἀποτελοῦν τὴν Ἑλλάδα.

Πρῶτα στοὺς Γαργαλιάνους διαλεχτοὶ νέοι, ἔπειτα στὴν Πάτρα ὀργανώνονται καὶ διαδηλώνουν ὅτι πιστεύουν ἀπόλυτα στὰ ἰδανικὰ τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ στὸ δημιουργό της καὶ ὅτι θέλουν νὰ εἶναι ἡ Νεολαία τῆς 4ης Αὐγούστου. Τοὺς ἀκολουθᾷ ἡ Πρωτεύουσα. Πυρῆνα τῆς προσπαθείας στὴν Πρωτεύουσα ἀπετέλεσαν οἱ Ἐθνικοὶ Φοιτητικοὶ Σύλλογοι καὶ κατ' ἐξοχὴν ὁ Ἐθνικὸς Παμφοιτητικός. Οἱ κοινὲς ἐδῶ κι' ἐκεῖ προσπάθειες ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ καὶ ἀποφασίζουν νὰ ἀποτελέσουν Ὀργάνωσι Νεολαίας καθ' αὐτὸ Ἐθνική. Ἔτσι ἐδημιουργήθηκε ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας.

Στὴν Ὀργάνωσι, ὅλοι εἶναι ἴσοι, φέρουν τὴν ἴδια στολὴ κι' ἔχουν τὴν ἴδια τιμή. Ἡ διάκρισίς τους εἶναι καθαρὰ ἀξιοκρατικὴ καὶ ἀνάλογη μὲ τὴν ἀγωνιστικὴ προσπάθεια τοῦ καθένα. Ἰδοὺ ὁ λόγος ποὺ τὸ κῦμα τῆς ἐξαπλώσεως τῆς Ὀργανώσεως ὠγκώθηκε καὶ ἐπεβλήθηκε ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο τῆς Ἑλλάδος ἕως τὸ ἄλλο.

Οἱ νέοι καὶ οἱ νέες τῆς Ἑλλάδος ἔνοιωσαν ὅτι ἔτρεχε στὶς φλέβες τους αἷμα Ἑλληνικὸ καὶ γι' αὐτὸ εἶχαν ὑποχρέωσι νὰ φανοῦν ἀντάξιοι τῆς καταγωγῆς τους καὶ τῆς ἱστορίας τους. Ἔνοιωσαν τὰ λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ, ποὺ τοὺς καλοῦσε σὲ μιὰ ἐπανάστασι ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ τους καὶ προχώρησαν μόνοι των πρὸς Αὐτόν, μὲ βήματα σταθερά. Οἱ νέοι καὶ οἱ νέες ποὺ ἤθελαν νὰ ἀνήκουν σὲ μιὰ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσι Νεολαίας ἐμετριῶσαντε πλέον σὲ χιλιάδες. Ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία δὲν ἐπαρκοῦσε γιὰ νὰ τοὺς ὀργανώσῃ καὶ νὰ τοὺς καθοδηγήσῃ. Τὸ Κράτος εἶχε τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσι νὰ βοηθήσῃ τὸ ξάπλωμα τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας καὶ στὸ τελευταῖο χωριό. Νὰ τῆς παράσχῃ κάθε δυνατὴ εὐκολία. Καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου στὴν ἔκκλησι τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔμεινε ἀδιάφορο. Ὁ Ἀρχηγός, ποὺ ἡ δημιουργία μιᾶς τέτοιας Ὀργανώσεως ἦτο ὁ πόθος του, τὴν 7 Νοεμβρίου τοῦ 1937, ἐπισημοποιεῖ μὲ Νόμο τὴν ἱδρυθεῖσα Ὀργάνωσι καὶ τῆς παρέχει ὅλα τὰ μέσα καὶ τὶς εὐκολίες γιὰ τὸ μεγάλωμά της.

Ἐπὶ κεφαλῆς τίθεται ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος καὶ ἔπειτα ἀπ' Αὐτὸν ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγός. Τί νίκη στὴν Ἑλληνικὴ Νεολαία! Ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν ἐγκατάλειψι ἀνεβάζεται στὸ βάθρο τῆς πρώτης φροντίδας καὶ ἀγάπης τοῦ Κράτους καὶ τοῦ Κυβερνήτου.

Τὴ σημασία τοῦ Νόμου νοιώθουν ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ὅλοι οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδος. Ὅσοι εἶναι ἔξω τῆς Ὀργανώσεως σπεύδουν σ' αὐτή. Παντοῦ ξεπροβάλλουν Σχηματισμοὶ τῆς Ε. Ο. Ν. Ἡ σημαία μὲ τὸ διπλοπέλεκυ ἀρχίζει νὰ κυματίζῃ ἀπὸ τὸν Ἕβρο μέχρι τὸ Ταίναρο καὶ τὴν Κρήτη. Μέσα στὸν πρῶτο καὶ δεύτερο χρόνο τῆς Ὀργανώσεως οἱ φάλαγγές της ἐπυκνώθησαν καὶ τὰ μέλη της ἀριθμοῦνται σήμερα σὲ 750.000.

Ἔτσι ἡ Ὀργάνωσί μας μπαίνει στὸν τρίτο χρόνο. Τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ στιγμὴ δὲν θὰ ἀναλογισθοῦμε τί ἐπετύχαμε, ἀλλὰ προχωρῶντας πιὸ πέρα θὰ ὑποσχεθοῦμε τί θὰ ἐπιτύχωμεν καὶ πῶς θὰ ἐργασθοῦμε.

Τὸ χρόνο αὐτὸ θὰ κρεμάσουμε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τὸ δικό μας τὴ σπάθη τοῦ δικοῦ μας νόμου, γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὸν Νίτσε. Ὁ αὐτοέλεγχος, μὲ ἄλλα λόγια, «τὸ γνῶθι σ' αὐτὸν» θὰ κυριαρχήσῃ ὁλότελα σ' ὅλους μας. Γνωρίζουμε καλὰ ὅτι ἡ δυσκολώτερη, ἀλλὰ καὶ ἡ ὡραιότερη νίκη εἶναι ὅταν νικᾷς τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σου, καὶ ὄχι τὸν ἄλλο. Γι' αὐτὸ καὶ θὰ ἀποσυγκεντρωθοῦμε, θὰ γνωρίσουμε τὶς ἀδυναμίες μας, ἀτομικὲς ἢ ὀργανικὲς καὶ μὲ θέλησι ἀδάμαστη θὰ ἀγωνισθοῦμε γιὰ νὰ τὶς ξεπεράσουμε. Καὶ θὰ τὶς ξεπεράσουμε, γιατὶ θὰ ἀγωνισθοῦμε πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτό, μὲ ἀπόλυτη δυνατὴ συνέπεια, μὲ πεῖσμα, ἀλλὰ καὶ μὲ μέθοδο. Καὶ πρῶτα - πρῶτα τὸν χρόνο αὐτὸ ἡ ἡγεσία θὰ συνταυτισθῇ μὲ τὴν ἀληθινὴ ὑπεροχή.

Ἔτσι θὰ ὁλοκληρώσουμε τὴ νίκη μας· ἀφοῦ αὐτοπειθαρχηθοῦμε καὶ συνειδητοποιηθοῦμε ὅλοι καὶ ὅλες θὰ μποροῦμε νὰ εἰποῦμε στὸν Ἀρχηγὸ ὅτι εἴμεθα ἀντάξιοι τῆς μεγάλης μας ἀποστολῆς, ὅπως μᾶς ὀνειρεύεται. Μέσα σ' αὐτὸ τὸν χρόνο θὰ καταβάλουμε κάθε προσπάθεια νὰ γίνουμε ὅπως μᾶς θέλει ὁ Ἀρχηγός!!! Μέσα στὴν κοινωνία πρότυπον τιμῆς καὶ καθήκοντος, οὕτως ὥστε ὅλη ἡ κοινωνία νὰ στρέφῃ τὰ βλέμματά της πρὸς ἐμᾶς μὲ ἀγάπη καὶ ἐνθουσιασμό. Πρότυπα τιμῆς καὶ καθήκοντος μέσα στὶς οἰκογένειες, μὲ τὶς ὁποῖες συνδεόμαστε, πρότυπα τιμῆς καὶ καθήκοντος ὅπου καὶ νὰ βρισκώμαστε!

Δὲν παραγνωρίζουμε τὶς δυσκολίες, ἔχουμε ὅμως τὴ θέλησι νὰ νικήσουμε τὶς ἀδυναμίες μας καὶ νὰ γίνουμε ἔτσι ὡραιότεροι στὴν ψυχὴ καὶ στὸ πνεῦμα.

Ἔτσι, νικῶντας τὶς ἀθλιότητες καὶ τὶς κακίες ποὺ κρύβουμε μέσα μας, καλλιτερεύοντας τὸν ἑαυτό μας καὶ ἀνεβάζοντάς τον σὲ σημεῖο νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ ὑπερνικήσῃ καὶ τὶς ὀργανικὲς ἀδυναμίες μας, θὰ καταστήσουμε τὴν Ὀργάνωσί μας καμάρι τοῦ Κυβερνήτου καὶ τῆς Ἑλλάδος, ζηλευτὴ στὸν καθένα, σμίλη ποὺ θὰ σμιλεύῃ ψυχὲς καὶ πνεύματα καθάρια Ἑλληνικά.

Μπαίνοντας στὸν τρίτο χρόνο θὰ εἴμαστε αὐστηρότεροι στὶς κρίσεις μας καὶ στοὺς τρόπους μας. Στὶς ἐνέργειές μας δὲν ζητᾶμε πλέον ἐπιείκεια. Ἡ πεῖρα τῶν δύο ἐτῶν εἶναι ἀρκετή. Βαδίζουμε μ' ἀπόλυτη πίστι νὰ ἐκπληρώσουμε τὸ Ἐθνικὸ ὀ φ ε ί λ ω καὶ γι' αὐτὸ δὲν δειλιάζουμε. Σήμερα λέμε: «Ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεσθα πολλῷ κάρρονες».

Γεώργιος Δ. Μυλωνᾶς

ΜΥΤΙΛΗΝΗ
ΧΙΟΣ ΣΑΜΟΣ

Μιὰ ἱστορικὴ ἐπέτειος

Ο Ἑλληνικὸς στρατός, θριαμβευτής, προχωρεῖ ἀνακτῶντας τὰ ὑπόδουλα Ἑλληνικὰ ἐδάφη καὶ χαρίζοντας τὴν ἐλευθερία στοὺς σκλαβωμένους ἀδελφούς!...

Στὸ μεταξὺ ὁ Ἑλληνικὸς στόλος — τὰ λιοκαμένα ναυτόπουλα, κληρονόμοι τῆς ψυχῆς τῶν θαλασσόλυκων τοῦ 21 — ὀργώνει τὰ γαλανὰ νερὰ τοῦ Ἰονίου καὶ τὴν ἤρεμη θάλασσα τοῦ Αἰγαίου, καὶ πότε στὴν Πρέβεζα, πότε στὴ Θεσσαλονίκη — ποιὸς μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τοῦ Βότση τὸ μεγαλούργημα; — πότε στὸ Μοῦδρο, προσθέτει στὴ σειρὰ τῶν ναυτικῶν ἐποποιϊῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας κι' ἀπὸ ἕνα νέο ἡρωϊκὸ κατόρθωμα!...

Προκυμαία Χίου

Κι' ὁ ναύτης, σπῶντας τ' ἀφρισμένα κύματα, τραγουδάει ἀτρόμητος κι' ἀποφασιστικός:

Εἶμαι ὁ νά-ὁ ναύτης τοῦ Αἰγαίου
κρεββάτι ἔχω τὰ πλατειὰ νερὰ
καὶ γιὰ τὴν ἔ-τὴν ἔνδοξη Πατρίδα
εἶμ' ὅλος φλόγα καὶ καρδιά!...

Καὶ πραγματικὰ φλογερὸς ὁ Ἕλληνας ναύτης σπείρει τὸν τρόμο στὴν ἀρμάδα τοῦ ἀντιπάλου, ποὺ δὲν τολμάει νὰ ξεμυτίσῃ ἀπὸ τὰ Δαρδανέλλια, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Κανάρη, τοῦ Μιαούλη, τοῦ Παπανικολῆ, τοῦ Σαχτούρη... Ξέρει τί τὴν περιμένει, ὅπως τὸ ἔμαθε καλλίτερα, εἴκοσι περίπου μέρες ἀργότερα, στὴν ἡρωϊκὴ ναυμαχία τῆς Ἕλλης.

Μὰ ὁ Ἑλληνικὸς στόλος δὲν εἶχε μεγαλύτερη δρᾶσι. Σπουδαία βέβαια ἡ συμβολή του, ὑπέροχη ἡ τορπίλλισις τοῦ «Φετχῆ Μπουλέν»!... Περίφημη ἡ συμβολὴ τοῦ στόλου στὴν μάχη τῆς Νικοπόλεως καὶ στὴν κατάληψι τῆς Πρεβέζης... Μὰ αἱ νῆσοι μένουν ἀκόμη στὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου.... Ὁ Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς στενάζει ἀκόμη ὑπὸ τὸν ζυγόν... Ὁ στόλος μας ἀσφυκτιᾷ ποὺ δὲν τοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ δράσῃ, καὶ οἱ ναῦται προσεύχονται στὸ Θεὸ ἐπὶ τέλους νὰ «φωτίσῃ» τοὺς ἐχθροὺς νὰ βγοῦν στὸ Αἰγαῖο γιὰ νὰ βροντήσῃ τὸ κανόνι!....

Μὰ στὸ τέλος δίδεται ἡ διαταγή. Ἡ Μυτιλήνη καταλαμβάνεται καὶ στὶς 11 Νοεμβρίου 1912 μοῖρα τοῦ στόλου βρίσκεται ἐμπρὸς εἰς τὴν Χίο, τὴν μαρτυρικὴ αὐτὴ νῆσο, τὸ σύμβολο τῆς θηριωδίας τοῦ κατακτητοῦ.

Τὴν νῆσο τὴν ὑπερασπίζει ἕνας γενναῖος καὶ μορφωμένος νεότουρκος, ὁ ἀντισυνταγματάρχης Ζιχνῆ βέης. Ἦταν ἀγέρωχος καὶ πατριώτης!... Ὅταν τοῦ διεβιβάσθη ἡ πρόσκλησις τῆς παραδόσεως ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἀξιωματικούς, ἀπέρριψε τὴν πρότασιν, μπορεῖ νὰ εἴπῃ κανεὶς μὲ περιφρόνησιν, καίτοι ἐγνώριζεν ὅτι θὰ ἦτο ματαία πᾶσα ἀντίστασις...

Ἔτσι, ἔπρεπε νὰ δοθῇ ἡ μάχη! Ἀποβατικὸ ναυτικὸ ἀπόσπασμα καὶ δύναμις πεζικοῦ, ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Δελεγραμμάτικαν, ἐπεχείρησεν ἀπόβασιν εἰς Κοντάρι, μιὰν παραλίαν ἀπέχουσαν τέσσερα χιλιόμετρα περίπου ἀπὸ τῆς πόλεως...

Οἱ ἐπιχειρήσαντες τὴν ἀπόβασιν ἐπέτυχον χάρις εἰς τὰ τηλεβόλα τοῦ στόλου, καὶ ὁ Ζιχνῆ παρὰ τὴν λυσσώδη ἀντίστασίν του ἐκάμφθη. Οἱ ἰδικοί μας ὑπέστησαν ἀρκετὰς ἀπωλείας, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους προτοῦ ἐπέλθη τὸ σκότος ἐπάτησαν τὸ ἔδαφος τῆς μυροβόλου νήσου οἱ Ἕλληνες καὶ ὁλόκληρος ἐκείνη ἡ θέσις εἶναι πλέον κατάκτησις τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ.

Τὴν 12 Νοεμβρίου ὁ στρατός μας, ποὺ πρωΐ-πρωΐ κινεῖται πρὸς κατάληψιν τῆς πόλεως, εἰσέρχεται νικητὴς εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἡ ὁποία ἔχει ἤδη ἐγκαταλειφθῆ ἀπὸ τοὺς ὑπερασπιστάς της...

Ὁ ἐχθρικὸς στρατὸς ὑπερασπίζει τὸ ἔδαφος ποὺ τοῦ ἀμφισβητεῖται σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμή. Καὶ μάχεται ἐπὶ ἡμέρας, ὅταν ἐπὶ τέλους τὴν 19 Νοεμβρίου ὁ Ζιχνῆ βέης ζητεῖ νὰ παραδοθῇ ὑπὸ ὅρους!... Μὰ οἱ ὅροι του — μὲ τιμὰς καὶ μὲ Ἑλληνικὰ πλοῖα νὰ μεταφερθῇ εἰς Τσεσμὲ ὁ Τουρκικὸς στρατὸς — ἀπορρίπτονται. Καὶ ἐξακολουθοῦν αἱ μάχαι μέχρι τῆς 21 Νοεμβρίου, ὁπότε ὁ Τουρκικὸς στρατὸς παραδίδεται ἄνευ ὅρων εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀντιπάλους του...

Ἡ Χίος ἔχει ἐξ ὁλοκλήρου καταληφθῆ... Ὁ ἐφιάλτης τῆς πολυπαθοῦς νήσου ἔχει φύγει μακριὰ καὶ ἡ κυανόλευκος θὰ τῆς χαρίζῃ πάντοτε τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία.

* * *

Μὰ τὴν 10ην Νοεμβρίου καὶ ἄλλο σοβαρὸ γεγονὸς προστίθεται εἰς δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς ἀφυπνίσεως.

Οἱ πληρεξούσιοι τῆς Σαμιακῆς Ἐθνοσυνελεύσεως συνέρχονται εἰς λιμένα Βαθέος διὰ νὰ βροντοφωνήσουν ὅτι «ἡ Σάμος κηρύσσεται ἐλευθέρα χώρα ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α' καὶ ἐπαρχία ἀναπόσπαστος τῆς μιᾶς καὶ ἀδιαιρέτου Ἑλληνικῆς Πατρίδος».

Ρίγη συγκινήσεως ἐπικρατοῦν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συνεδριάσεως. Εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦ διευθύνοντος τὴν συνεδρίασιν ὅλοι ἐγείρονται καὶ χαιρετοῦν τὴν σημαίαν τοῦ Ἔθνους! Τὴν σημαίαν, ποὺ ὅπως εἶπεν ὁ ρήτωρ τῆς συνελεύσεως, «συμβολίζει τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἑνότητα τῆς φυλῆς μας», τὴν «σημαίαν, ποὺ συνοδεύει τώρα ἡ δόξα καὶ ριπίζουν οἱ πτερυγισμοὶ τῆς Νίκης, σημαίαν, ποὺ χαρίζει τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἀπὸ τὰ τιμημένα χέρια τοῦ Διαδόχου τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνάστασιν εἰς ὅλον τὸ ἀλύτρωτον γένος!...».

Εἶναι ζωηρὸς ὁ ἐνθουσιασμός. Εἶναι ἄφθονα τὰ δάκρυα τὴν στιγμὴν ἐκείνην, «ποὺ καταλύεται τὸ κράτος τοῦ τρόμου» καὶ πραγματοποιοῦνται πόθοι προαιώνιοι!...

Καὶ οἱ πληρεξούσιοι ἀποδέχονται τὸ ψήφισμα:

«Ἡ Ἐθνοσυνέλευσις τῶν Σαμίων συνελθοῦσα σήμερον τὴν 11 Νοεμβρίου 1912 εἰς τακτικὴν συνεδρίασιν καὶ συνεπείᾳ εἰδικῆς ἐπιτακτικῆς ἐντολῆς τοῦ Σαμιακοῦ λαοῦ

Ψηφίζει:

Ἄρθρον 1ον. — Κηρύσσει τὴν ἕνωσιν τῆς Σάμου μετὰ τοῦ ἐλευθέρου Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ὅπως ἀποτελέσῃ μετ' αὐτοῦ ἓν ἀδιαίρετον καὶ ἑνιαῖον Ἑλληνικὸν Κράτος.

Ἄρθρον 2ον. — Παρακαλεῖ τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Α. Μεγαλειότητος ὅπως ἀποδεχθῶσι τὸ παρὸν ψήφισμα καὶ διατάξωσι τὰ τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ....».

Δὲν γίνεται ἀμέσως καὶ τύποις Ἑλληνικὴ ἡ Σάμος!... Διπλωματικοὶ λόγοι ἐπιβάλλουν τὴν ἀναμονήν!... Μέχρις ὅτου νὰ ἔλθῃ ἡ ἱερὰ ἡμέρα τῆς 29 Μαρτίου 1913, ποὺ ὁ Ἑλληνικὸς στόλος καταλαμβάνει τὴν νῆσον ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως!...

Καὶ ἀπὸ τὶς 11 Νοεμβρίου ἡ νῆσος ἦτο ἰδική μας! Μὰ δὲν τὴν κατέστησαν Ἑλληνικὴν οὔτε τὰ ψηφίσματα, οὔτε ἡ κατάληψίς της ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς ἐνόπλους δυνάμεις... Ἡ Σάμος δὲν εἶχε ποτὲ ἀποβάλει τὸν Ἑλληνικὸ χαρακτῆρά της!... Ἡ Σάμος ἦταν ὑπόδουλος... Μὰ ἡ Ἑλλὰς ζοῦσε στὴν ψυχὴ τῶν Σαμίων.

Τὸ φρούριον Τηγανίου Σάμου

Ἀγγ. Μεταξᾶς

Ὑπῆρξεν ὁ Μινώταυρος;

Πασίγνωστος εἶναι ὁ μῦθος τοῦ Λαβυρίνθου καὶ τοῦ Μινωταύρου.

Σύμφωνα μὲ τὸν μῦθον αὐτόν, ὁ Λαβύρινθος ἦταν μιὰ μεγάλη φυλακὴ τὴν ὁποίαν εἶχε χτίσει στὴν Κρήτη ὁ Δαίδαλος κατὰ διαταγὴ τοῦ βασιληᾶ τῆς Κρήτης Μίνωα καὶ στὴν ὁποίαν ἐκρατεῖτο ὁ Μινώταυρος, ἕνα τέρας μὲ κεφαλὴν ταύρου καὶ σῶμα ἀνθρώπου. Στὸν Μινώταυρο αὐτὸ σύμφωνα μὲ τὸ μῦθο ἐδίδονταν πρὸς τροφὴν ἐννέα παρθένοι καὶ ἐννέα νέοι, ποὺ ἔδιναν κάθε χρόνο, φόρο οἱ Ἀθηναῖοι στὸ Μίνωα ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἧττα τους. Εἶχαν σκοτώσει, λέει, οἱ Ἀθηναῖοι τὸ γυιὸ τοῦ Μίνωα ἀπὸ φθόνο γιατὶ νίκησε στοὺς ἀγῶνες ποὺ εἶχαν ὀργανώσει καὶ ὁ Μίνως γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸ ἀδικοσκοτωμένο παιδί του ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Ἀθηναίων, τοὺς νίκησε καὶ τοὺς ἐπέβαλε αὐτὸ τὸ φόρο τοῦ αἵματος. Ὁ ἴδιος μῦθος λέει πὼς τοὺς Ἀθηναίους ἔσωσε ἀπὸ τὸ φόρο αὐτὸν ὁ γυιὸς τοῦ Αἰγέως Θησέας, ποὺ μὲ τὴ βοήθεια τῆς Ἀριάδνης σκότωσε τὸ τέρας. Ὅποιος ἔμπαινε στὸ Λαβύρινθο ἦταν ἀδύνατο νὰ βγῆ. Ἡ Ἀριάδνη, κόρη τοῦ Μίνωα, λυπήθηκε τὸ Θησέα, τοῦ ἔδωκε ἕνα κουβάρι κλωστὴ καὶ ξετυλίγοντάς το κατώρθωσε νὰ μὴ χάση τὸ δρόμο, καὶ νὰ βγῆ ἀφοῦ σκότωσε τὸ θηρίο.

Ὡς τόσο παρ' ὅλες τὶς ἀνασκαφὲς δὲν βρέθηκεν οὔτε Λαβύρινθος, οὔτε ἴχνος τοῦ Μινωταύρου, οὔτε ἦταν βέβαια δυνατὸν νὰ ὑπάρχη τέτοιο τέρας. Οὔτε ἐπίσης ἦταν δυνατόν, οἱ Κρῆτες ποὺ ἦσαν ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένος λαὸς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, καὶ εἶχαν προοδεύσει πολὺ πρὶν ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ ὁ πολιτισμός τους ἀνέρχεται 4.000 χρόνια πρὸ Χριστοῦ, νὰ διατηροῦν ἕνα τέτοιο ἄγριο τέρας κι' ἂν ὑπῆρχε.

Ἀπὸ τὶς ἀνασκαφὲς ποὺ ἔγιναν ὡς τώρα κι' ἀπὸ τὴ μελέτη τοῦ Μινωϊκοῦ λεγομένου πολιτισμοῦ βγαίνει τὸ ἑξῆς συμπέρασμα.

Οἱ Μινωϊκοὶ Κρῆτες, ἀπὸ τὴν τετάρτην π. Χ. χιλιετηρίδα, εἶχον ἀναπτύξει ἕνα ἐξαιρετικὸ πολιτισμὸ καὶ ἐξαιρετικὸ ἐμπόριο. Σ' ὅλα τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος ποὺ οἱ κάτοικοί της ἦταν ἀκόμα σὲ βάρβαρη κατάστασι εἶχαν ἱδρύσει ἀποικίες, ποὺ ἦσαν φόρου ὑποτελεῖς στὴν Κρήτη.

Βασιληᾶς Μίνως δὲν ὑπῆρχε. Γιατὶ ἁπλούστατα τὸ «Μίνως» δὲν ἦταν ὄνομα, ἀλλὰ τίτλος βασιληᾶ. Ὅπως λέμε Καῖσαρ, ἢ Αὐτοκράτωρ σήμερα, ἔτσι οἱ παληοὶ Κρῆτες ἔλεγαν Μίνως.

Οὔτε Λαβύρινθος ὑπῆρχε. Ὑπῆρχεν ὅμως τὸ τεράστιο καὶ μεγαλόπρεπο ἀνάκτορο τῆς Κνωσοῦ, ποὺ ἦταν φυσικὸ νὰ προκαλῆ μεγάλη ἐντύπωσι στοὺς ἁπλοϊκοὺς καὶ ἀπολίτιστους λαοὺς τῆς χερσονήσου τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ παλάτι τῆς Κνωσοῦ, ὅπως καὶ ἡ Κνωσὸς ὁλόκληρη, εἶχε σύμβολο τὸ διπλὸ πέλεκυ, σύμβολο ἰσχύος. Στὴν παληὰ ἐποχή, ὁ διπλοῦς πέλεκυς ἐκαλεῖτο «Λάβρυς». Ἀπὸ τὸ ὄνομα «Λάβρυς» ὠνομάσθηκε τὸ μεγαλόπρεπο καὶ ἀχανὲς ἀνάκτορο τῆς Κνωσοῦ «Λαβύρινθος».

Ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ μυστήριο τοῦ Λαβυρίνθου.

Ποιὸς ἦταν ὅμως ὁ Μινώταυρος;

Ὑπῆρχε καὶ Μινώταυρος. Μὲ τὴν διαφορὰ πὼς δὲν ἦταν διόλου τέρας, οὔτε ἔτρωγε ἀνθρώπους. Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ βασιληᾶς.

Τὴν παληὰ ἐκείνη ἐποχή, οἱ βασιληᾶδες, ποὺ ἦταν καὶ σύγχρονα Μεγάλοι Ἱερεῖς, παρουσιάζοντο στὶς ἐπίσημες τελετὲς μπροστὰ στὸ λαό, ἢ ἐδεχόντουσαν τοὺς ξένους, φορῶντας μιὰ μάσκα ἑνὸς ἱεροῦ ζώου.

Στὴν ἀρχαία Κρήτη, ποὺ ἦταν χώρα γεωργικὴ καὶ ἡ πρόοδός της ὠφείλετο στὴ γεωργία, ὁ ταῦρος ἐθεωρεῖτο ἱερὸ ζῶο, καὶ ὁ βασιληᾶς, ὁ Μίνως, παρουσιάζετο μπροστὰ στὸ λαὸ μὲ μιὰ μάσκα ταύρου. Μίνως — Ταῦρος, Μινώταυρος λοιπόν. Αὐτὰ τὰ πραγματικὰ ἱστορικὰ γεγονότα κατώρθωσε ἡ ἀρχαιολογικὴ ἔρευνα ν' ἀνακαλύψη πίσω ἀπὸ τὸν ὡραῖο μῦθο τοῦ Θησέως καὶ τοῦ Μινωταύρου.

Γ. Β—ς

> «Ἡ καλλιέργεια τῆς Ἑλληνικῆς γῆς στὸν ἀνώτατο βαθμὸ ἀποτελεῖ γιὰ τὸν καθένα καὶ τὴ κάθε μιὰ ἀπὸ σᾶς Ἐθνικὸ καθῆκον, ὅμοιο μὲ τὸ καθῆκον τοῦ Στρατιώτου».
>
> Ι. Μεταξᾶς

Ἀπὸ τὴν πολεμικὴν τέχνην τῶν ἀρχαίων

«Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον».

Πολὺς θόρυβος γίνεται τελευταίως στὶς καθημερινὲς ἐφημερίδες γιὰ τὶς παγίδες ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ἐμπόλεμοι, ὅπως σταματήσουν ἢ ἀνακόψουν τὴν προέλασιν τῶν μηχανοκινήτων φαλάγγων ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ ἐχθρός. Θὰ νομισθῆ λοιπὸν πὼς ἡ μέθοδος αὐτὴ τῶν παγίδων εἶναι νέα.... ὅπως νέα εἶναι καὶ τὰ φονικώτατα μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦνται σήμερα. Ὡστόσο τὶς παγίδες στὸν πόλεμο τὶς χρησιμοποίησαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, καὶ μάλιστα κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς περιόδου τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀξιοσημείωτο μάλιστα εἶναι τὸ τέχνασμα καὶ ἡ παγὶς ποὺ ἔστησαν οἱ Φωκεῖς στοὺς Θεσσαλοὺς στὰ παληὰ χρόνια.

Προτοῦ ἐκστρατεύσουν οἱ Πέρσαι στὴν Ἑλλάδα, οἱ Φωκεῖς εὑρίσκοντο σὲ πόλεμο μὲ τοὺς Θεσσαλούς. Οἱ Φωκεῖς ἦσαν βέβαια καλοὶ καὶ ἀνδρεῖοι πολεμιστές. Οἱ Θεσσαλοὶ ὅμως τοὺς ξεπερνοῦσαν στὸ ἱππικό, γιατὶ καὶ καλοὶ ἱππεῖς ἦσαν καὶ μεγαλύτερη δύναμι ἱππικοῦ διέθεταν. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἀκόμη πὼς στὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ ἱππικὸ καὶ τὰ ἐλαφρότατα ἅρματα, τὰ ὁποῖα οἱ ἀρχαῖοι ἐχρησιμοποιοῦσαν στὸν πόλεμο, εἶχαν σχεδὸν τὴ θέσι ποὺ ἔχουν σήμερα οἱ μηχανοκίνητες φάλαγγες.

Οἱ Φωκεῖς βρισκόντουσαν σὲ μεγάλο κίνδυνο. Τὸ ἱππικὸ τῶν Θεσσαλῶν προχωροῦσε καὶ ἀπειλοῦσε ὁλόκληρη τὴ χώρα. Μεγάλη μάχη ἐπρόκειτο νὰ δοθῆ περὶ τὴν Ὑάμπολιν. Οἱ Φωκεῖς τότε κατέφυγαν σ' ἕνα τέχνασμα. Γύρω ἀπὸ τὴν Ὑάμπολιν, ἐκεῖ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δοθῆ ἡ μάχη, ἔσκαψαν τὸ ἔδαφος καὶ ἔχωσαν πιθάρια ἀπὸ πηλό. Ἔπειτα τὰ ἐκάλυψαν μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ μὴν φαίνωνται. Ὅταν ἤρχισε ἡ μάχη, οἱ Φωκεῖς προσεποιήθησαν πὼς ὑπεχώρουν. Ἀνύποπτοι οἱ Θεσσαλοὶ ἱππεῖς τοὺς ἐπετέθησαν. Οἱ ἵπποι πατοῦσαν πάνω στὰ καμουφλαρισμένα πιθάρια, ἔπεφταν, σποῦσαν τὰ πόδια τους, καὶ ἔρριπτον χάμω τοὺς ἀναβάτες των. Τότε οἱ Φωκεῖς ἐπετέθησαν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν καὶ τοὺς κατέσφαξαν. Ἡ συμφορὰ ποὺ ὑπέστησαν οἱ Θεσσαλοὶ στὴ μάχη ἐκείνη ὑπῆρξε τρομερά.

Ι. Ν. Β.

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Γεροτραγουδιστὴς πήγαινε συχνὰ στὶς θέρμες ποὺ συχνάζανε οἱ ἀρχόντισσες καὶ οἱ γυναῖκες τῶν πλούσιων πραματευτάδων. Ἦταν τυφλὸς βλέπεις... Καὶ σὰν τέλειωναν τὸ λουτρό τους οἱ κυράδες καὶ ξαπλώνονταν ἕνα γύρω στὰ μαλακὰ ντιβάνια κι' οἱ δοῦλες τοὺς σερβίρανε γλυκὰ πιοτὰ ξεκουραστικά, κάθιζε κι' αὐτὸς στὴ μέση ἀπάνω σ' ἕνα χαλὶ κι' ἄρχιζε νὰ τραγουδᾷ μὲ τὴν παθητικὴ φωνή του ἱστορίες παράξενες. Γλυκὸς χυνότανε γύρω ὁ ἀχὸς ἀπὸ τὰ τέλια τοῦ λαούτου καὶ τὸ τραγούδι ἀνέβαινε ζεστό, σιγανὸ κι' ἔπλεκε ἕνα μαγικὸ δίχτυ ποὺ σκλάβωνε τὶς ψυχὲς σπαρταριστὲς στὸ θάμπος τοῦ ὀνείρου. «...Ξανθὰ ἀρχοντόπουλα περνοῦσαν βουνὰ καὶ θάλασσες γιὰ τὴ χάρη τῆς ἀγαπημένης καὶ πολεμοῦσαν μὲ θεριὰ καὶ δράκους ποὺ στέκονταν ἐμπόδιο στὸ δρόμο τους καὶ πάντα ἔβγαιναν νικητές' γιατὶ ἡ τίμια κι' εὐγενικὴ ἀγάπη ποὺ κρατοῦσαν κλεισμένη στὴν καρδιά τους, τοὺς παράστεκε καὶ τοὺς ὁδηγοῦσε σὰ δύναμη θεϊκή».

Τέτοιες ἱστορίες κανεὶς ἄλλος δὲν ἤξερε καὶ λένε, πὼς ὁ γέρο τραγουδιστὴς τὶς ἔμαθε στὰ νιάτα του, τότες δηλαδὴ ποὺ γύρισε ἀνατολὴ καὶ δύση μὲ τὸ πραματευτάδικο τοῦ μπάρμπα του, μ' ὅλο ποὺ δὲ φελοῦσε γιὰ τούτη τὴν τραχειὰ δουλειὰ γιατὶ ἦταν πάντα του σὰν ὀνειροπαρμένος. Κάποτε ὅμως βούλιαξε τὸ καράβι σ' ἕνα ἀκρογιάλι κακοτράχαλο κοντὰ στὴ Μαρσίλλια. Τὸν ἔχασαν' ὅλοι θαρροῦσαν πὼς πνίγηκε' μ' αὐτὸς σώθηκε ὕστερα ἀπὸ πολὺν ἀγῶνα μὲ τὰ κύματα καὶ μιὰ ποὺ βρέθηκε μοναχὸς κι' αὐτεξούσιος ἀντὶ νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα, τράβηξε κατὰ τὸ βορρᾶ. Θὲς γιατὶ ἐκεῖ τὸν ἔβγαλε ἡ τρέλλα του, θὲς γιατὶ πεθύμησε μιὰ ζωὴ πιὸ ἀσφαλισμένη. Ποῦ πῆγε, τί ἔκανε, κανεὶς δὲν ἤξερε καλὰ-καλά' γύρισε ὅμως ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια στὴ Θεσσαλονίκη, ἀγνώριστος, τυφλὸς καὶ μ' ἕνα λαοῦτο κάτω ἀπὸ τὴ μασκάλη. Εἶδαν κι' ἔπαθαν νὰ τὸν γνωρίσουν γιατὶ ξενόφερνε ὁλότελα' μάλιστα ἐπειδὴ εἶχε ξεχάσει καλὰ-καλὰ καὶ τὴ γλῶσσα του, ὅλο μὲ ξένους ἔκανε παρέα. Τὰ βραδάκια τοῦ χειμώνα, καθισμένος σὲ καμμιὰ ταβέρνα ἀνάμεσα στοὺς ξενομπάτες θαλασσινούς, τοὺς ἔλεγε τραγούδια τῆς πατρίδας τους κι' αὐτοὶ τὸν ἄκουγαν πιὰ νημεμένοι ἀπὸ τὸ σκοπὸ καὶ τὰ λόγια.

Τοῦτα λοιπὸν τὰ ἴδια τραγούδια, λένε, τὰ μετάφερε ὑστερώτερα στὴ Ρωμέϊκη γλῶσσα μὲ πολλὴ μαστοριὰ κι' ἄρεσαν πολὺ καὶ κέρδιζε πολλὰ ἔτσι ποὺ ἦταν πάντα ντυμένος σὰν ἄρχοντας ὁ τυφλὸς λαουτιέρης.

— Δὲς τὸ Βασίλη! ἔλεγαν στοὺς ἐμβόλους σὰν τὸν ἔβλεπαν νὰ περνᾷ ντυμένος μὲ βλατόσημα καὶ χεροκρατούμενος ἀπὸ κανένα δοῦλο.

—Ἄλλοι χάνουν τὰ μάτια τους καὶ ζητιανεύουν γιὰ νὰ ζήσουν... Τοῦτος τάχασε κι' ἀρχόντεψε.

Ὁ δοῦλος τοῦ Πρωτοσπαθάρη ἔφερε τὸ γέρο τραγουδιστὴ σὲ μιὰ γωνιὰ καντὰ σ' ἕνα χαμηλὸ σκαμνὶ στρωμένο μὲ μαλακὸ μαξιλάρι.

— Κάθισε δῶ γέρο, τοῦ εἶπε.

Γιὰ νὰ πατᾶνε τὰ πόδια του ἔσυρε μπροστά του ἕνα σουπέδιο. Μὲ ἀργὰ κι' εὐγενικὰ κινήματα αὐτὸς ἔκλινε πρῶτα τὸ κορμὶ γιὰ νὰ χαιρετήσῃ τοὺς ἀρχόντους, κάθισε, ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σὰ συλλογισμένος κ' ὕστερα ἄφησε τὰ χέρια του τ' ἄσπρα, τ' ἁπαλὰ νὰ πλανηθοῦνε πάνω στὶς χορδὲς τοῦ λαούτου...

Σοὔλαχε ν' ἀκούσῃς καμμιὰ φορὰ στὴν αὐγινὴ σιγαλιὰ τοῦ δάσου πῶς ξάφνου ἕνα πουλάκι ἀθώρητο ἀρχίζει τὸ κελάδι του; Στὴν ἀρχὴ δειλό, θαρρεῖς καὶ φοβᾶται μὴ βιάστηκε, μὰ ὑστερώτερα πιὸ θαρρετὰ καὶ μιὰ στιγμὴ ἀρχίζουν κι' ἄλλα δῶθε κεῖθε ἀπὸ τὶς φουντωμένες δεντροκορφές, χιλιάδες πουλάκια ποὺ εἶναι ν' ἀπορῇς. Λές: ποῦ βρισκόντανε ὅλα τοῦτα, τὰ τσαχπίνικα, καὶ δὲν τἄβλεπα τόση ὥρα; Τὸ λοιπὸν ἔτσι μονομιᾶς γέμισε ἀπὸ γλυκὲς φωνοῦλες τὸ τρίκλινο.... ψιλές, βαθειές, συνταιριασμένες... σὰ νὰ 'ρχόνταν ἀπὸ ἕναν ἄλλο κόσμο ποὺ στέκει πάνω ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τὶς ἀνθρώπινες ἔγνοιες κι' ὅπου καὶ ὁ πόνος ἀκόμη στέκει τόσο γλυκὸς ποὺ νοιώθεις τὴν ἴδια τὴν ψυχή σου, λέγοντάς τον, νὰ μαγεύεται καὶ νὰ καμαρώνῃ σὰν ἀρχοντοπούλα. Μεμιᾶς ξεχάστηκε ὁ βαρὺς ἀγέρας ποὺ βάραινε τὰ στήθια... τὰ νιτερέσα ποὺ χώριζαν τοὺς ἀρχόντους ἀνάμεσά τους.... οἱ λοξὲς ματιὲς πού, μ' ὅλο ποὺ κάθονταν στὸ ἴδιο τραπέζι, ἔρριχναν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.... οἱ πικροὶ διαλογισμοὶ ποὺ ποτὲς δὲν ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς παρὰ ἀφοῦ κατασταλάξουν σὲ ψεύτικα γλυκόλογα.... Βρέθηκες ποτὲ σὲ κλειστὸ λιμάνι ποὺ καπνίζει ὁλόκληρο στ' ἀπομεσήμερο λιοπύρι, σὰ λεβέτι πάνω στὴ φωτιά, ὅταν ξαφνικὰ φυσήξῃ ἀεράκι πρίμο καὶ σφυρίξουν τὰ σκοινιὰ τῶν καραβιῶν καὶ κυματίσουν τὰ πέλαγα; Ὁ καραβοκύρης βγαίνει γνοιασμένος στὴν κουπαστὴ κι' ἀγναντεύει ὁλοῦθε, κι' ὕστερα στέλνει ἄνθρωπο νὰ καλέσῃ βιαστικὰ τὸ τσοῦρμο ἀπὸ τὰ καπηλειά... Κι' οἱ θαλασσινοὶ ποὺ ἦσαν πνιγμένοι μέσα στοὺς καπνοὺς καὶ στοὺς καυγάδες τ' ἀποξεχνοῦν ὅλα, τ' ἀφήνουνε λυτὰ δεμένα καὶ τρέχουνε στὰ πόστα τους καὶ τραβοῦνε τὴν ἄγκυρα καὶ σιάρουν τὰ πανιά, νοιώθοντας μὲ λαχτάρα τὸ κούνημα ποὺ κάνει τὸ καράβι σὰ λυθῇ ἀπὸ τοὺς κάβους κι' ἀπομένει λεύτερο στὸ μπότζι τῆς θάλασσας... Ἔτσι σαλπάρανε θαρρεῖς καὶ οἱ ψυχὲς τῶν ἀρχόντων γιὰ τ' ἀνοιχτὰ ὅταν τ' ἀσκημένα δάχτυλα τοῦ γέρο τραγουδιστὴ χάδεψαν τὶς χορδὲς τοῦ λαούτου.... Καὶ ξάφνου σταμάτησε....

— Τί ὁρίζουν οἱ ἄρχοντες; ρώτησε.

— Πὲς ὅ,τι σ' ἀρέσει ἐσένα, πρόσταξε ὁ Πρωτοσπαθάρης.

Καὶ τότες ἐκεῖνος ἄρχισε μὲ μιὰ φωνὴ σιγανὴ καὶ βαθειά:

Ἐκεῖ πέρα κι' ἀντίπερα στὰ γυάλινα [πηγάδια
στοιχειὸ ξεφανερώθηκε ποὺ τρώει [τσ' ἀντρειωμένους.

Εἶχε πιὰ ξεκληρίσει τὴ χώρα ἀπὸ παλληκάρια. Ἕνα μονάχα ἀπόμεινε ἀκόμα, ὁ γιὸς τῆς χήρας, ὁ μοναχογιός. Τοῦτος λοιπὸν μιὰ μέρα....

Παίρνει κοντάρι καὶ σπαθὶ καὶ πάει [νὰ κυνηγήσῃ.
Πέρασε ράχες καὶ βουνά, ράχες καὶ [κορφοβούνια

ὅμως οὔτε ζαρκάδι οὔτε λαγὸς βρέθηκε στὸ δρόμο του καὶ νά:

κοντὰ στὸ γέρμα τοῦ γηλιοῦ ποὺ πάει [νὰ βασιλέψῃ
βρίσκει μιὰ κόρη ροϊδινὴ ξανθὴ καὶ [μαυρομάτα
μὲ τὰ μαλλιά της ξέπλεγα στὸ δάκρυ [φορτωμένη.
Στέκει καὶ τὴ θιαμάζεται, στέκει καὶ [τὴ ρωτάει:
«Γειά σου χαρά σου λυγερή, γειά σου [χαρά σου κόρη!»

Σὰ λυθῇ ἀπὸ τοὺς κάβους κι' ἀπομένει λεύτερο στὸ μπότζι τῆς θάλασσας.

— Καλῶς τον τὸν πραματευτή, καλῶς τον τὸ λεβέντη!
— Πές μου νὰ ζήσῃς λυγερὴ ποῦθε γεννιοκρατιέσαι;

Καὶ ἡ κόρη μὲ τὸ πικρὸ παράπονο τοῦ ἀπαντάει πὼς κι' αὐτὴ μάνα τὴν γέννησε σὰν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους... κι' ὅμως σὲ τούτη τὴ δύσκολη στιγμὴ δὲ βρίσκεται κανεὶς νὰ τὴ βοηθήσῃ· μὰ κι' ὅσοι καταπιάστηκαν σὲ τούτη τὴ δουλειὰ πηγαίνανε χαμένοι τοῦ κάκου..

— Τί ἔχεις κόρη καὶ θλίβεσαι, τί ἔχεις κι' ἀναστενάζεις; τὴ ρωτάει τὸ παλληκάρι, γιατὶ τὰ λόγια της καὶ τὸ παράπονό της κι' ἀκόμα ἡ ὀμορφιά της τὸν ἀντροκαλούσανε νὰ ξετάσῃ καὶ νὰ μάθῃ καὶ νὰ πάρῃ ἀπάνω του τὴν ὑπόθεση.

Καὶ τότες ἡ κόρη

ἀπὸ τὸ χέρι τὸν κρατεῖ καὶ τὸ βουνὸ τοῦ δείχνει
—Θωρεῖς το κεῖνο τὸ βουνὸ
ὁποὺ χει ἀντάρα στὴν κορφὴ καὶ καταχνιὰ στὴ μέση;

Ἐκεῖ πίσω, τοῦ λέει, εἶναι ἕνα πηγάδι καὶ καθὼς πῆγα νὰ πιῶ νερὸ μοὔπεσε τὸ δαχτυλίδι μέσα....

— Καὶ ποιὸς νὰ μπῇ καὶ ποιὸς νὰ βγῇ καὶ ποιὸς νὰ μοῦ τὸ βγάλῃ;

Λέγοντας τὰ λόγια τοῦτα τὸν κοιτάζει μὲ δακρυσμένα μάτια ὅλο παρακάλεση.... Αὐτὸς χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπόκριση τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τραβᾶνε κατὰ κεῖ....

Ξεζώστη ὁ νιὸς ξεντύθηκε καὶ στὸ πηγάδι ἐμπῆκε.
Χαλεύει ἐδῶ, χαλεύει ἐκεῖ καὶ τίποτες δὲ βρίσκει.
Βλέπει τὰ φίδια σταυρωτὰ μὲ τὶς ὀχιὲς πλεμμένα
— Ρίξε μου, κόρη, τὰ μαλλιά, νὰ πιάσω νἄρτω ἀπάνω.
Ἐδῶ εἶναι φίδια σταυρωτὰ μὲ τὶς ὀχιὲς πλεμμένα.
— Αὐτοῦ ποὺ μπῆκες νιούτσικε πίσω δὲ μεταβγαίνεις.

Μονομιᾶς ἔπαψε ὁ σκοπὸς καὶ τὸ λαοῦτο κι' ὁ γέρο τραγουδιστὴς ἀπόμεινε ἀκίνητος κοιτάζοντας ἴσα μπροστά του μὲ τ' ἄσπρα του πεθαμένα μάτια. Οἱ ἀρχόντοι τὸ ἴδιο.... Ἀκόμα ὁ σκοπὸς καὶ τὸ τραγούδι τοὺς κρατοῦσε στὰ μάγια του κι' ἔβλεπαν θαρρεῖς καὶ τὸ βουνὸ τ' ἀπόκοσμο καὶ τὸ πηγάδι ποὺ ἔχασκε μαῦρο σὰν τὸν ἅδη καταμεσῆς σὲ πράσινο βοσκοτόπι καὶ τὸ νιούτσικο ποὺ μάχονταν περιπλεγμένος ἀπὸ τὶς ὀχιὲς καὶ τὰ φίδια... κουλουριάζονταν γύρω ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ τὸ λαιμό του καὶ τὸν πνίγανε μὲ τὰ φαρμακερά τους χνῶτα. Ὤ, νὰ καὶ ἡ κόρη ποὺ ἔσκυβε πασίχαρη καὶ γελοῦσε χά! χά! χά! γιατὶ τὸν κατάφερε τὸν ἄτιμο σκοπό της. Ἀντιλαλοῦσε ἀπὸ τὸ γέλιο της ἡ στοιχειωμένη βουνοπλαγιά....

Μὰ σιγὰ - σιγὰ σὰν καπνὸς ἔσβυσε μπροστά τους τὸ θαῦμα, καὶ πάλι βρέθηκαν καθισμένοι στὸ τρίκλινο τοῦ κὺρ Γρηγορᾶ καὶ σὰ νὰ ντράπηκαν ποὺ πιάστηκαν μέσα στὸ μαγεμένο δίχτυ τοῦ τραγουδιοῦ κουνήθηκαν στὶς βαθειὲς καρέκλες τους καὶ πήρανε τὴν πρωτερνή τους πόζα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον κάποιος ποὺ εἶχεν ἐπάγγελμα τὸ νὰ ἀσχολῆται μὲ τοὺς νόμους (δικηγόρος) ἐπλησίασε πρὸς τὸν Ἰησοῦν πειράζοντας καὶ λέγων πρὸς αὐτόν: Διδάσκαλε τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιον ζωήν; Αὐτὸς δὲ τοῦ ἀπήντησε: Τί γράφουν οἱ νόμοι; Τί διαβάζεις; Καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀπεκρίθη: Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν Κύριον τὸν Θεόν σου μὲ ὅλη σου τὴν καρδιὰ καὶ μὲ ὅλη σου τὴν ψυχὴ καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμί σου καὶ μὲ ὅλο τὸ πνεῦμα σου, καὶ τὸν συνάνθρωπόν σου ὅπως καὶ τὸν ἑαυτό σου. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: Σωστὰ μοῦ ἀπήντησες· κάμνε αὐτὰ καὶ θὰ ζήσῃς τὴν αἰώνιον ζωήν. Ἐκεῖνος ὅμως θέλοντας νὰ δικαιολογηθῇ εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν: Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ συνάνθρωπός μου (ὁ πλησίον); Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ τὸν διέκοψε τοῦ εἶπεν: Ἕνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν Ἱεριχὼ καὶ στὸ δρόμο ἔπεσε στὰ χέρια λῃστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τοῦ ἔβγαλαν τὰ ροῦχα καὶ τὸν κατετραυμάτισαν ἔφυγαν καὶ τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένον. Κατὰ τύχην ἀπὸ τὸν δρόμο αὐτὸ κατέβαινε ἕνας ἱερεὺς καὶ ἐνῷ εἶδε τὸν τραυματισμένον ἐπέρασε δίχως καθόλου νὰ ἐνδιαφερθῇ γι' αὐτόν. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ ἕνας Λευίτης ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἔφθασε σ' αὐτὸν τὸν δρόμο καὶ τὸν εἶδε ἐπροσπέρασε ἀδιάφορος. Ἕνας ὅμως Σαμαρείτης περνῶντας ἀπὸ κοντά του ἀφοῦ τὸν εἶδε τὸν ἐλυπήθηκε. Τότε δὲ τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἔδεσε τὰ τραύματά του ἀφοῦ τὰ ἔπλυνε μὲ λάδι καὶ κρασί. Καὶ ἀνεβάσας αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὸ ζῶον του τὸν ἔφερε εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον καὶ μὲ κάθε τρόπον ἐφρόντισε γι' αὐτόν. Τὴν ἀκόλουθον δὲ ἡμέραν ἀναχωρῶν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἔβγαλε δύο δηνάρια (ἑβραϊκὸν νόμισμα) καὶ τὰ ἔδωσε εἰς τὸν ξενοδόχον ἀφοῦ τοῦ εἶπε: Περιποιήσου αὐτὸν τὸν δυστυχῆ καὶ ἂν ξοδεύσῃς τίποτε περισσότερον ὅταν ἐγὼ ξαναγυρίσω θὰ σοῦ τὰ δώσω.

Ποιὸς λοιπὸν ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς σοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι πλησίον τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔπεσε εἰς τὰ χέρια τῶν λῃστῶν; ἠρώτησεν ὁ Ἰησοῦς. Ἐκεῖνος δὲ τοῦ ἀπήντησε: Ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἐλυπήθηκε. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: Τώρα πήγαινε καὶ κάμνε καὶ σὺ σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ τὸ ἴδιο.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ νομικός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει καὶ ζήσῃ. Ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν ἑαυτὸν εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· καὶ τίς ἐστί μου πλησίον; Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχώ, καὶ λῃσταῖς περιέπεσεν· οἳ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεύς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευΐτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε. Σαμαρείτης δέ τις ὁδεύων ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη. Καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ. Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθών, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ τι ἂν προσδαπανήσῃς, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς; Ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τὴν ἀγάπην μας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸ αὐριανὸν Εὐαγγέλιον ὁ Θεάνθρωπος μᾶς διδάσκει ὅτι δὲν πρέπει μὲ λόγια νὰ τὴν δείχνωμε ἀλλὰ μὲ ἔργα, καὶ γι' αὐτὸ μᾶς φέρνει τὸ παράδειγμα τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου ποὺ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους ἐθεωρεῖτο πὼς ἦταν ἄνθρωπος βουτηγμένος μέσα στὴν ἁμαρτία. Ὁ Σαμαρείτης μόλις εἶδε τὸν τραυματία ἔτρεξε νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν περιποιηθῇ δίχως καθόλου νὰ τὸν ρωτήσῃ ποιὸς εἶναι καὶ τί θρησκείαν ἔχει. Ἀντιθέτως οἱ δύο ἄλλοι ποὺ συνήντησαν τὸν δυστυχῆ τραυματία καὶ ποὺ ἐνομίζοντο ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους ὡς οἱ πιὸ θεοσεβεῖς ἄνθρωποι δὲν ἔδωσαν καμμιὰ προσοχὴ σ' αὐτὸν καὶ μὲ ἀδιαφορία τὸν ἐπροσπέρασαν. Οἱ δύο αὐτοὶ ἦσαν ἀπὸ κείνους τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι μέσα στὸν Ἰουδαϊκὸ λαὸ ἐνομίζοντο ἄνθρωποι τέλειοι ποὺ μὲ λόγια ἔδειχναν τὴν ἀγάπη τους. Ὁ Σαμαρείτης ὅμως ὁ θεωρούμενος ἄνθρωπος κακὸς διέκοψε τὸ δρόμο του καὶ δίχως νὰ φοβηθῇ μήπως κι' αὐτὸς πάθῃ ἀπ' τοὺς λῃστὰς τὸ ἴδιο, τὸν περιποιήθηκε σὰν ἄνθρωπο γνωστό του, σὰν συγγενῆ του. Ἐξώδευσε ἀπὸ τὰ λίγα χρήματα ποὺ εἶχε γιὰ νὰ τοῦ κάμῃ καλό. Βλέπομεν ὅτι ὑπεβλήθη καὶ σὲ κόπους καὶ σὲ ἔξοδα.

Τὸ παράδειγμα τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου πρέπει καὶ ἡμεῖς πάντοτε νὰ ἔχωμε μπροστά μας. Αὐτὴν τὴν ἀγάπην πρέπει νὰ δείχνωμε πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας. Πάντοτε νὰ ἐρχώμεθα εἰς βοήθειαν κάθε ἀνθρώπου ποὺ θὰ βρεθῇ στὴν ἀνάγκη. Μόνον ἔτσι θὰ γίνωμε καὶ μεῖς ἄξιοι τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μας. Μόνον ἔτσι θὰ κληρονομήσωμε τὴν αἰώνιο ζωὴ ποὺ τάχα ἤθελε καὶ ὁ νομικὸς τοῦ αὐριανοῦ Εὐαγγελίου.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΔΟΥΛΕΥΤΗ

Οἱ καμῆλες — σωστὴ ἀρμαθιὰ — ἀκολουθῶντας τὸ φτωχὸ γαϊδουράκι, στάθηκαν στὴ μέση τῆς ἄμετρης πλατείας. Ὁ καμηλιέρης — ἕνα ζεϊμπέκι τῆς Ἀνατολῆς — κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀγαθὸ ζῶο καὶ στάθηκε περήφανος βλέποντας τὸ καραβάνι του.

Κοντὸς μὰ κρεατωμένος καὶ μελαχροινὸς τὸ ζεϊμπέκι, μὲ τὸ τσεμπέρι στὸ κεφάλι καὶ τὰ κοντὰ βρακιὰ ὡς τὸ γόνατο καὶ τὰ ποδήματα ὡς τὶς γάμπες. Τὸ ζεϊμπέκι τῆς Ἀνατολῆς, τἄγριο μὲ τὸ παχὺ ζωνάρι καὶ τὰ μαχαίρια βουτηγμένα ἀνάμεσα στὶς ζῶνες, συντροφιὰ μὲ τὴ ταμπακιέρα καὶ τὸ λουλᾶ του.

Τὸ μακρινὸ ταξίδι τέλειωσε. Πολλὰ μερόνυχτα βάδισαν οἱ καμῆλες καὶ τὸ φτωχὸ γαϊδουράκι, ὁδηγὸς πάντα. Ἀπὸ πολλὲς μέρες εἶχε νὰ καλοφάγη καὶ πολλὲς μέρες δίψασε καὶ κακοπορεμένο κράτησε στὴ ράχι του τὸ κοντόχοντρο ζεϊμπέκι τῆς Ἀνατολῆς.

Φτάνοντας πιὰ στὴν πολιτεία ἀπόκαμε. Οἱ δυνάμεις του τέλειωσαν, καί, θαρρεῖς γιὰ θάνατο, γονάτισε στὰ μέσα τῆς μεγάλης — τῆς ἀπέραντης πλατείας, ποὺ ἔμοιαζε ἕνα κομμάτι ἐρημιᾶς, ἀπὸ κεῖνες ποὺ πέρασαν στὸ πολυήμερο ταξίδι.

Μαζί του γονάτισαν καὶ οἱ καμῆλες συνηθισμένες, ὅπως πάντα, γιὰ ξεφόρτωμα. Τὸ ζεϊμπέκι μὲ τὴν τέχνη τοῦ ἀγωγιάτη ἄρχισε νὰ ξεφορτώνη σβέλτα. Ἔτσι μιὰ μιὰ οἱ καμῆλες λευτερώνονται ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἀλατιοῦ ποὺ μακροτάξιδα κουβάλησαν μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀνατολή.

Τέντωσαν τώρα ἀναπαυτικὰ τὸ λαιμό τους καὶ διψασμένες ἀνοιγόκλεισαν τὰ χείλια καὶ συμμαζεύοντάς τα ἔδειξαν τὰ δόντια τους, δόντια καθαρά, δόντια λευκασμένα.

Μόνος ὁ γάϊδαρος, τὸ φτωχὸ γαϊδουράκι, δὲν εἶχε ζωὴ καὶ κρέμασε τὸ κεφάλι στὴ γῆς διψασμένο, νηστικὸ καὶ νησταγμένο. Οὔτε στάχυρο ἔστρεψε τὸ μάτι, οὔτε στὸ νερὸ τὰ χείλια. Βυθισμένο σὲ κόσμον ἄλλο, ἄφινε νὰ τοῦ φεύγη θαρρεῖς ἡ ζωὴ — φτωχὲ γάϊδαρε, ἄθλιο ὑποζύγιο ἑνὸς ζεϊμπέκι... θ' ἀναφωνοῦσες.

Τὰ τσιμπλιάρικά του μάτια χύνουν δάκρυ στὸ δάκρυ, χάσκοντας ἀόριστα καὶ θολωμένα. Τὰ ματόκλαδά του πότε ἀνοίγουν καὶ πότε κλειοῦν καὶ ἡ ματιά του χάνεται θολωμένη στὴν ἄμετρη πλατεῖα.

Ἱδρωμένο τὸ ζεϊμπέκι, βρωμερὸς καὶ κοντόχοντρος Ἀνατολίτης μὲ τὸ τσεμπέρι τυλιγμένο στὸ κεφάλι του, μὲ τὴν κοντή του βράκα ὡς τὸ γόνατο, μὲ τὰ γυμνωμένα γόνατά του, καὶ τὰ ποδήματα ὡς τὶς γάμπες μὲ τὰ τσαπράζια στὴ μέση καὶ τὶς ἀργυροκέντητες δίκοπες κάμες στὸ ζωνάρι, βλαστημᾶ. Ὁ ἥλιος μεσούρανα καίει καὶ φλογίζει. Ἕνας λίβας καυτὸς ζεματίζει τὰ μοῦτρα τῶν ἀνθρώπων, ποὺ δουλεύουν ζυγίζοντας καὶ ξεζυγίζοντας ἁλάτι στὰ τσουβάλια.

Πυρώνει ὁ ἥλιος, πυρώνει κι' ἡ δουλειά. Τὸ μυγολόγι μέσ' ἀπὸ μιὰ βρωμιὰ πότε ξεσηκώνεται γιὰ νὰ ξανακαθήση πάλι, πότε πετᾶ στ' αὐτιὰ τῶν ζώων καὶ τὰ πισινά. Φέρνει βόλτες γράφοντας μὲ τὰ φτερὰ τοὺς ξωτικοὺς κύκλους, τὶς γωνίες ἢ τὰ κάθετα πετάματα στὸ κενό. Εἶναι ἡ βρώμικη μύγα, ἡ παιγνιδιάρα, ἡ ἐνοχλητικιά.

Τὸ φτωχὸ γαϊδουράκι μόλις κινᾶ τὰ μεγάλα του αὐτιά. Κάποια πληγή του ἀπὸ τὸ σαμάρι μαυρίζει ἀπὸ μῦγα γιομάτη. Ἐκεῖ ἔχει στηθῆ τὸ φαγοπότι τοῦ φτερωτοῦ αὐτοῦ κόσμου, ποὺ ροφᾶ ἡδονικὰ τὸ σάπιο αἷμα καὶ τὸ βρωμερό, ποὺ σχημάτισε ρυάκι τὸν κατήφορο ἀπὸ τὴ ραχοκοκκαλιὰ τοῦ ζώου. Οὔτε τὴν οὐρά του νὰ κινήση τὸ βαρειόμοιρο. Οἱ καμῆλες μονάχα μαθημένες ξαναμασοῦν τὴν τροφή τους ἀκίνητες στὴν κάψα τοῦ ἥλιου. Ἀπολαβαίνουν στὸ ξεκούρασμα.

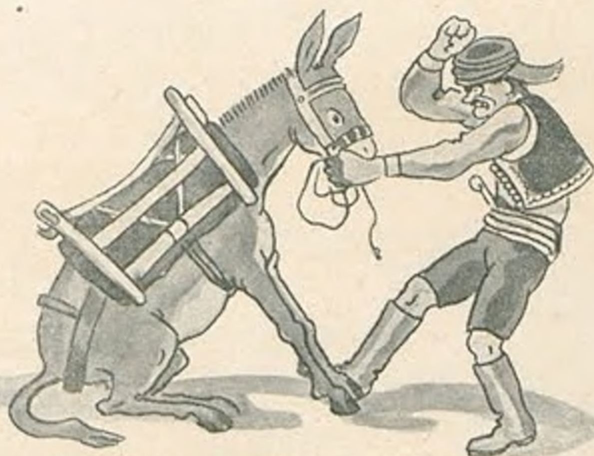
Τὸ γαϊδουράκι δίχως ν' ἀλλάξη θέσι, δίχως νὰ κινηθῆ βλέπει — ἂν βλέπη — πάντα κατάϊσα κι' ἀφίνει νὰ χάνεται τὴ θολὴ ματιά του στὸ κενό.

Οἱ καμῆλες τώρα ὄρθιες, ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη — ξέρουν τὸ μάθημά τους — ἕτοιμες γιὰ νὰ ξεκινήσουν. Τὶς περιμένει τὸ χάνι ἔξω ἀπὸ τὴν πλατεῖα, πάνω στὸ μεγάλο δρόμο. Μόνος ὁ φτωχὸς κι' ἀνήμπορος γάϊδαρος κοίτεται ὅπως εἶχε πέσει. Δὲν ἔχει δύναμι νὰ σαλέψη. Μάταια τὸ ζεϊμπέκι τὸν σέρνει ἀπὸ τὴν οὐρά, μάταια τὸν κλονίζει ἀπὸ τ' αὐτιὰ τραβῶντας τον. Ἱδρωμένος ὁ Ἀνατολίτης παλεύει. Δὲ βαθύνει στὴν ἀνημποριὰ τοῦ βαρειόμοιρου ζώου. Μιὰ πέτρινη γροθιὰ σκληρή, ἀνείπωτη, κατεβάζει στὸ μάγουλο τοῦ δύστυχου τετράποδου. Μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ ἔδειξε τ' ἀποτέλεσμα τῆς σφοντυλιᾶς, μὰ τοῦ κάκου. Ἔτσι πεσμένος ὁ φτωχὸς γάϊδαρος δέχεται τῆς μοίρας του τὰ ὕστερνὰ χτυπήματα. Καὶ τὸ ζεϊμπέκι δὲ βαθύνει στὸν πόνο τοῦ φτωχοῦ ζώου καὶ θυμώνει καὶ ἀνάβει καὶ κορώνει. Τὸ μοῦτρο του τραβῶντας τὸ μισόψυχο γομάρι, γίνεται σὰν τὴ σημαία τοῦ Προφήτη.

— Ἀλάχ, Ἀλάχ! Καὶ βρίζει καὶ χτυπᾶ καὶ τραβᾶ, καὶ κλωτσᾶ ὁλάκαιρος ὁ κοντόχοντρος Ἀνατολίτης μουσκεμένος ἀπὸ τὸν ἵδρωτα.

Μὰ τὸ γαϊδούρι τὸ μισόψυχο καρφωμένο, οὔτε σαλεύει νὰ γλυτώση τὶς χτυπηματιὲς τοῦ ἄγριου Ἀνατολίτη. Καρφωμένο καὶ στηλωμένο στὴν ἀνημποριά του. Τὸ ζεϊμπέκι γίνεται τρελλό. Ὁ ἵδρωτας δρασκελίζει τὸ κούτελό του, πλημμυρεῖ ποτάμι τὸ χορταριασμένο του στῆθος καὶ τὸ τσεμπέρι του γύρω στὸ κεφάλι ποτίζεται σύρριζα. Οἱ πλάτες του σταλάζουν ἁλμύρα τοῦ κορμιοῦ, πλημμυροῦν τὸ μπασμαδένιο πουκάμισό του, ποὺ ἡ Λατιφὲ του τὸ σούρωσε μὲ τὶς ἀπολίτιστες ραφές της.

— Ντέ, ντέε κιοπέκ, καὶ σύγκορμος χτυπᾶ μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια τὸ ἄμοιρο ζῶο. Ἀφρίζει, τὰ χείλια του σαλιάζουν, μὰ δὲ βαθύνει τὸ ζεϊμπέκι τὸ ἄνομο καὶ τὸ σκληρό. Κι' ἁρπᾶ ἀπὸ τὴ ράχι τῆς καμήλας τὸ γαντζωτὸ σίδερο ποὺ σηκώνουν τὰ τσουβάλια. Καὶ μ' αὐτὸ στὰ χέρια ἀρχίζει νὰ ξερνᾶ τὴ χολή του στὴ ράχι τοῦ μισόψυχου ζώου. Κι' ὅσο βλέπει τὸ αἷμα νὰ χύνεται ἀπὸ τὶς πληγὲς πάνοιγει τὸ χέρι του μὲ τὸ σιδερικό, ἄλλο τόσο ἀνάβει τὸ ἀγρίμι καὶ κορώνει. Ἂν ἤτανε λιοντάρι πεινασμένο ἢ τίγρις νηστικιὰ δὲ θάχωνε τόσο βαθειὰ τὰ νύχια του στὸ κορμὶ τοῦ ἔρημου γαϊδάρου, ὅσο τὸ γάντζο του ὁ ἀγριεμένος Ἀνατολίτης.

Καὶ σύγκορμος τὸν χτυποῦσε μὲ χέρια καὶ πόδια.

Μουγκρίζει τἄθλιο ζῶο, καὶ ξαναμουγκίζει, μὰ δὲ μπορεῖ νὰ κουνηθῆ. Μὰ ὅσο μουγκρίζει τόσο δυνατώτερος πέφτει κι' ὁ γάντζος ματωμένος στὴ ράχοκοκκαλιά του. Πεθαίνει τὸ ζῶο στὰ θανατερὰ χτυπήματα κι' ἁπλώνει τεντώνοντας τὰ πόδια του.

— Μπιττί! ξεφώνισε τὸ θερίο. Τελείωσε! Αὐτὸ ἦταν.

Μὰ τὸ ζῶο ξαφνικὰ τινάσσεται καὶ κάθεται στὰ πισινά του πόδια καὶ ὑψώνει τὸ κεφάλι του παραμορφωμένο καὶ στηλώνεται μ' ἀγωνία νὰ σηκωθῆ, νὰ σταθῆ στὰ πόδια του. Εἶναι στὸ στερνοπάλαιμα. Ἕνα μουγκρητὸ βαθὺ καὶ ἁπλώνεται τὸ γαϊδούρι σύξυλο τοῦ θανάτου. Ὁ ἱδρωτάς του τώρα κρύος τὸν περιλούει ἀπὸ τὸ κούτελο ὡς τὰ ποδάρια.

Τὸ κορμὶ τοῦ γαϊδάρου κοίτεται ἀκόμα κι' ἀναπνέει. Ὁ ἥλιος μεσούρανος φλογίζει. Στὰ μάτια του ἔβλεπες μιὰ πλημμύρα αἵματος. Κόκκινα, κατακόκκινα ὤμοιαζαν μὲ οὐρανό, ποὺ πορφύραινε ἡ φθινοπωρινὴ δύναμις.

Τὸ βαρυόμοιρο ζῶο ταξίδευε τώρα στὸν ἅδη.

Πολ. Παπαχριστοδούλου

Η Ε.Ο.Ν. ΚΑΙ ΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑΙ

Δὲν εἶναι πολὺ μακρυὰ ἡ ἐποχὴ ποὺ ἡ Πολιτεία καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ καθὼς πρέπει, ποὺ κατεῖχαν τὶς μεγάλες θέσεις καὶ τὰ μεγάλα ἀξιώματα, δὲν γύριζαν νὰ κυττάξουν ἐκείνους ποὺ μοχθοῦσαν μέρα καὶ νύχτα γιὰ τὸ γλίσχρο τους μεροκάματο. Οἱ πρῶτοι, ἕτοιμοι γιὰ κάθε ἀδικία, ἕτοιμοι γιὰ κάθε τι ποὺ θὰ τοὺς ἀνύψωνε καὶ θὰ τοὺς προσεπόριζεν ὀφέλη, σκληρόκαρδοι, καταπατοῦσαν τὸ δίκηο τοῦ φτωχοῦ κι' ἔπαιζαν μὲ τὴ δυστυχία του. Γιατί, εἶναι ἀλήθεια, ψήφιζαν στὴ Βουλή τους νόμους, πού, ὅπως ἔλεγαν, προστάτευαν τὴν ἐργατικὴ τάξι. Μὰ στὴν πραγματικότητα φενάκιζαν τὸ λαό!... Τὰ νομοθετήματά τους ἦταν χαρτὶ ἄγραφο, γιατὶ ποτὲ δὲν ἔπαιρναν τὸ δρόμο τῆς ἐφαρμογῆς... Καὶ γιὰ τὶς Κοινωνικὲς Ἀσφαλίσεις ξώδεψαν χαρτὶ καὶ μελάνη πολλή, ὧρες ὁλόκληρες σὲ συζητήσεις, ἔφεραν κι' ἀπὸ τὴν Εὐρώπη κάποιον γιὰ νά.... τοὺς διαφωτίση, καὶ τὸν καλοπλήρωσαν εἰς βάρος τῆς ἐργατικῆς τάξεως, μὰ στὸ τέλος ὁ ἐργάτης ἔμεινε χωρὶς καμμιὰ ἀληθινὴ προστασία.

Καὶ μιὰ ὁλόχρυση αὐγὴ μιὰ βροντερὴ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς ἑλληνικῆς γῆς, μιὰ βροντερὴ φωνή, γλυκειὰ ὅμως στ' ἀντήχημά της, ἑνὸς Μεγάλου Πατριώτη καὶ Ἕλληνος, ποὺ καλοῦσε τοὺς Ἕλληνας ὅλους νὰ τὸν ἀκολουθήσουν πρὸς ἕνα μέλλον καλλίτερο, πρὸς μιὰ Νέα Ἑλλάδα.

Καὶ τοὺς ἐκάλεσεν ὅλους νὰ τὸν ἀκολουθήσουν μὲ πίστι, μὲ ὑπομονή, μ' ἐμπιστοσύνη...

Ἦταν συνηθισμένος ὁ κόσμος ἀπὸ λόγια!... Τὸν εἶχαν χορτάσει χρόνια τώρα μ' αὐτά! Μὰ ὁ κόσμος σὰν ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, συσπειρώθηκε γύρω του καὶ τὸν ἀκολούθησε.... Δὲν ξανάκουσε λόγια παχειὰ καὶ ὑποσχέσεις μεγάλες.... Μὰ οἱ ἐργαζόμενοι ὅλοι εἶδαν κοντά τους τὸ «φῶς»... Εἶδαν σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα μιὰ μεγάλη μεταβολή!... Τοὺς ἀνασήκωσε ἀπὸ τὴ λάσπη καὶ τοὺς ἔδωσε θέσι μέσα στὸ κοινωνικὸ σύνολο.. Τοὺς περιέβαλε ὅλους μὲ τὰ θερμὰ πτερὰ τῆς ἀπέραντης στοργῆς του... Κοντά του νοιῶσαν τὴν κοινωνικὴ θαλπωρή, ποὺ δὲν τὴν εἶχαν ποτὲ οὔτε νοιώσει, μὰ οὔτε φαντασθῆ.

Κι' ἐκάλεσε κατόπιν τοὺς νέους ποὺ ἐργάζονται! Καὶ τοὺς κάλεσε νὰ γίνουν μέλη τῆς Ε. Ο. Ν., γιὰ νὰ ζήσουν ἀνάμεσα στοὺς νέους τῆς Ἑλλάδος μὲ ἰσότητα, μὲ τὰ ἴδια δικαιώματα γιὰ τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀνωτερότητα.

Τὰ λόγια ποὺ εἶπεν ὁ Ἀρχηγὸς στοὺς βαθμοφόρους μας σὲ μιὰ τελευταία ὁμιλία του, τὸ δείχνουν καθαρά: «Ἔχω ἰδιαιτέρα ἀδυναμία στὰ ἐργαζόμενα καὶ θέλω νὰ μοῦ τὰ προσέχετε».

Μέσα στὶς λέξεις αὐτὲς κρύβεται ὅλη ἡ ἀγάπη γι' αὐτὲς τὶς ψυχὲς ποὺ τόσο εἶχαν παραγνωρισθῆ. Ὁ Ἀρχηγὸς θέλει νὰ φροντίζουμε γι' αὐτά, νὰ τοὺς δίνουμε κάθε τι ποὺ θὰ μπορέση νὰ τὰ ἀνεβάση σὲ ὑψηλότερο ἐπίπεδο καὶ νὰ τοὺς χαρίση τὴ χαρά. Ζητεῖ ν' ἀδελφωθοῦν μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ καὶ νὰ ζοῦν τὴν κοινὴ ζωὴ τῆς Ε.Ο.Ν.

Καὶ εἰδικώτερα γιὰ σᾶς τὰ κορίτσια, ποὺ διατρέχετε τόσους κινδύνους στὸ δύσκολο αὐτὸ πρῶτο πέταγμά σας μέσα στὴν πάλη τῆς ζωῆς, ἡ Ὀργάνωσίς μας ἀγωνίζεται γιὰ νὰ σᾶς δώση ἐφόδια, γιὰ νὰ σᾶς δώση χαρά.

Σᾶς ἔχει ἀγκαλιάσει θερμά, πολὺ θερμά, μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη, τὴν ἴδια στοργή, ἀλλὰ μ' ἐλπίδα καὶ μὲ πεποίθησι ὅτι θὰ συντελέσετε στὴν ἀναγέννησι τῆς Πατρίδος μας.

Θέλει νὰ πλάση γερὰ τὰ κορμιά σας, δυνατὲς τὶς ψυχές σας, νὰ σᾶς ἀνοίξη τοὺς δρόμους γιὰ νὰ φθάσετε ἐκεῖ ποὺ σᾶς ἁρμόζει.

Κι' ὅλες ἐμεῖς οἱ Φαλαγγίτισσες καὶ Σκαπάνισσες νοιώθουμε μεγάλη χαρὰ σὰν σᾶς βλέπουμε κοντά μας, ὅταν μαζὶ ἀδελφωμένες χαίρουμε, μορφωνώμαστε καὶ προοδεύουμε.

Βλέπουμε σὲ κάθε μας βῆμα νὰ μᾶς δίνετε καὶ ἀπὸ ἕνα δεῖγμα τῶν θησαυρῶν ποὺ κρύβετε στὶς καρδιές σας καὶ ποὺ τόσα χρόνια δὲν μποροῦσαν νὰ ἐκδηλωθοῦν. Μὲ ὑπερηφάνεια σᾶς ἀντικρύζουμε σημερινὲς Φαλαγγίτισσες καὶ αὐριανὲς μητέρες ν' ἀγωνίζεσθε καὶ σεῖς διὰ τὴν Νέα Ἑλλάδα, ποὺ ὁ Ἀρχηγός μας Ἰωάννης Μεταξᾶς οἰκοδομεῖ....

Σὰν μιὰ μητέρα στοργικὴ στέκει στὸ πλᾶΐ μας ἡ Ὀργάνωσίς μας, τὸ ὑπέροχο αὐτὸ δημιούργημα τῆς 4ης Αὐγούστου, πρόθυμη νὰ μᾶς χαρίση τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία σὲ μιὰ γιορτή, μιὰ ἐκδρομή, τὴν ὑγεία ποὺ μὲ τοὺς εὐνοϊκοὺς ὅρους ποὺ δημιουργεῖ σκορπίζει γύρω μας καὶ μᾶς προσφέρει τὴν πρόοδο καὶ μὲ λίγα λόγια ποὺ θὰ μᾶς κάμη νὰ καταλάβουμε τὸν ἴδιο μας τὸν ἑαυτό μας καὶ νὰ βροῦμε τὸν δρόμο μας, ποὺ τὸν εἴχαμε χαμένο πρὶν νὰ ἔλθη ὁ Κυβερνήτης μας. Μᾶς δίνει κάθε εὐκαιρία νὰ προσφέρουμε γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ ὅ,τι ἡ κάθε μιά μας μπορεῖ. Ζητεῖ ὄχι μὲ λόγια ἀλλὰ μὲ ἔργα νὰ σβήση τὰ ἴχνη τῆς θλίψεως ἀπὸ τὰ πρόσωπά σας, γιατὶ καὶ σεῖς εἶσθε Ἑλληνοποῦλες, καὶ κάθε ψυχὴ ἑλληνικὴ πρέπει νὰ χαίρεται καὶ νὰ εὐτυχῇ μαζὶ μὲ τὴν Πατρίδα μας. Πρέπει νὰ ξέρετε καλὰ πὼς ἔπειτα ἀπὸ τὴ δουλειά σας μιὰ ζεστὴ φωληὰ σᾶς περιμένει — ἡ Ὑποδιοίκησις, ὁ Τομεὺς ἢ Ὑποτομεύς σας — γιὰ νὰ ξεκουρασθῆτε, καὶ ἕνα πλῆθος ἀδελφῶν μ' ἀγάπη προσμένουν νὰ σᾶς σφίξουν τὸ χέρι, νὰ χαροῦν καὶ νὰ λυπηθοῦν μαζί σας. Δὲν ὑπάρχουν διακρίσεις μέσα στὴν Ὀργάνωσί μας. Τὸ εἶπα καὶ πάλι, ὅλες μας εἴμαστε ἴσιες, παιδιὰ τῆς ἴδιας μεγάλης Μάνας, τῆς Ἑλλάδος μας, καὶ ἐλπίδα τοῦ Βασιλῆ καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας.

Ἄρχισε πιὰ ἡ καινούργια χρονιὰ τῆς Ὀργανώσεώς μας. Πρέπει λοιπὸν αὐτὴ νὰ μᾶς εὕρη ἀκόμη πιὸ σφιχτὰ δεμένες μὲ τὰ ἴδια ἰδανικά. Εἶναι ἀνάγκη νὰ προσφέρουμε τὴν ὁρμή μας καὶ τὴν δύναμί μας στὸ καλὸ τοῦ Ἔθνους.

Ἂς μὴ πάψη ποτὲ ὁ ἐνθουσιασμὸς νὰ θερμαίνη σὰν ἅγια φλόγα τὰ στήθη μας καὶ νὰ μᾶς ὁδηγῇ ἐκεῖ ποὺ ὁ Ἀρχηγός μας θέλει.

Ἂς δώσουμε ὅλες καὶ ὅλοι τὰ χέρια καὶ ἂς πλέξουμε μιὰ ἀτέλειωτη ἁλυσίδα, ἡ ὁποία θὰ ἀγκαλιάση ὁλόκληρη τὴν Πατρίδα μας, προφυλάσσοντάς την ἀπὸ κάθε κακό.

Ἂς γίνουμε τὸ βάθρο γιὰ νὰ στηριχθῇ ἐπάνω τὸ πιὸ ὄμορφο, τὸ πιὸ τρανὸ καὶ ἀσύγκριτο ἄγαλμα τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Οἱ φωνές μας ἑνωμένες ἂς ψάλλουν πάντα τὸν ἴδιο χαρούμενο σκοπὸ «Ἐμπρός, πάντα Ἐμπρός».

Καίτη Σ. Σφορώνου

ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

«Δὲν εἶναι ὁ πλοῦτος ἐκεῖνος ποὺ δίδει τὴν εὐτυχίαν. Πολλὲς φορὲς ὁ πτωχός, ποὺ μέσα στὴν ἐργασίαν του κατορθώνει νὰ βρῇ τὴν ἱκανοποίησίν του, αὐτὸς ἠμπορεῖ νὰ εἶναι πολὺ εὐτυχέστερος ἀπὸ τὸν πλούσιον, ποὺ δὲν εὑρίσκει τὴν ἱκανοποίησιν αὐτήν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Ὑπῆρξε μιὰ ἐποχή, ποὺ ἡ ἐργασία, πρὸ πάντων ἡ χειρωνακτικὴ ἐργασία, εἶχε ξεπέσει. Ἐθεωρεῖτο σὰν ἐξαναγκασμὸς καὶ σὰν σκλαβιά. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1880 καὶ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σοβαρὲς ἠθικὲς κρίσεις.

Δὲν θέλουμε νὰ ἀναφέρουμε τὶς ἀρχαῖες καὶ μεσαιωνικὲς ἐποχὲς μὲ τὸ σύστημα τῶν δούλων καὶ τῆς δουλειᾶς, ποὺ ἀπὸ τότε μεταφέραμε ὡς τὴ σημερινή μας γλῶσσα. Σήμερα τὴ λέξι δουλειά, ποὺ ἐσήμαινε δουλεία καὶ βία ἀντικαθιστᾶ ἡ λέξι ἐργασία. Καὶ συμβολικὰ γίνεται σήμερα ὁ ἐξαγνισμός της. Ἐργασία σημαίνει δρᾶσι, δημιουργία, γιατὶ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ ἠθικὴ βάσι τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

Στὰ χρόνια μας δυσφήμησαν τὴν ἐργασία οἱ πράκτορες καὶ οἱ ὀπαδοὶ ξένων θεωριῶν καὶ συστημάτων θέλοντας νὰ ἐρεθίσουν τὸν ἐργαζόμενο ἄνθρωπο ἐναντίον τῆς κοινωνικῆς μας τάξεως, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐπωφεληθοῦν οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἀλλαγὴ καθεστώτων καὶ πραγμάτων.

Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι προηγούμενα κρατικὰ συστήματα ἄφησαν τὴν ἐργασία ἀπροστάτευτη στὴν ἐκμετάλλευσι τοῦ κεφαλαίου, ἄφησαν τὸν ἐργαζόμενον ἄνθρωπο στὰ χέρια ἐπιτηδείων ἐκμεταλλευτῶν. Ὅμως σήμερα ἔχουν ἀλλάξει τέλεια τὰ ζητήματα αὐτὰ ἀπὸ κάθε ἄποψι. Τώρα παρουσιάζεται ἕνα Κράτος γεμάτο στοργὴ καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο τῆς ἐργασίας, πάνοπλο καὶ αὐστηρὸ γιὰ τὴν ὑπεράσπισί του ἀπὸ κάθε κακόβουλο καὶ ἐκμεταλλευτικὴ πρόθεσι. Παρουσιάζεται ἕνας Ἀρχηγός, ποὺ δὲν κρίνει καὶ δὲν ἀξιολογεῖ ὅπως οἱ πρώην ἰθύνοντες. Δὲν ἐκτιμᾷ πλοῦτο καὶ καταγωγή, ἀλλὰ ἀτομικὴ προσπάθεια καὶ προσωπικὴ δημιουργία. Θέτει σοφὰ τὴν ἀληθινὴ ἠθικὴ βάσι τῆς ἐργασίας.

Μᾶς λέγει — καὶ ἀπευθύνεται σὲ ὅλους μας μὲ τὰ λίγα του λόγια — λόγια ποὺ εἶπε τὶς προάλλες στὴ «Λέσχη τοῦ Ἐργαζομένου Κοριτσιοῦ» ὅτι δὲν εἶναι τὰ πλούτη ποὺ θὰ μᾶς κάνουν εὐτυχισμένους. Μόνο ἡ ἐργασία καὶ ἡ δημιουργία θὰ μᾶς φέρῃ τὴν ἱκανοποίησι.

Νέο κορίτσι,

Θὰ ἔχῃς ἀκούσει γιὰ πλουσίους, ποὺ πλέουν στὸ χρυσάφι, καὶ ὅμως δὲν μποροῦν νὰ βροῦν πουθενὰ μιὰ σταγόνα χαρᾶς. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχῃ ἐπιθυμίες στερεύει μέσα του καὶ ἡ πηγὴ τῆς εὐτυχίας. Ἴσως ξέρεις τὸν μῦθο τῆς κόρης ἐκείνης ποὺ παρεκάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τῆς δώσῃ χρυσάφι, πολὺ χρυσάφι, ὅ,τι πιάνει στὰ χέρια της νὰ γίνεται χρυσός. Ποιὸ ἦτανε ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα; Νὰ ἀπελπισθῇ σὲ λίγο τὸ κορίτσι, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ στερνὰ ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ἐπιθυμίας του αὐτῆς. Δὲν μποροῦσε νὰ φάγῃ, νὰ πιῇ, δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ. Τί δηλοῖ ὅμως ὁ μῦθος αὐτός; Ὅτι στερεύει ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς, παραχώνεται ἡ ζωοφόρο φλέβα τῆς εὐτυχίας καὶ μαραίνεται καὶ πεθαίνει ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν ἀνία καὶ τὴν ἀδράνεια.

«Εὐτυχισμένος ὅποιος βρῆκε τὸ ἔργο του. Αὐτὸς ἂς μὴ ζητῇ ἄλλη εὐλογία».

Καὶ πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι κάθε ἐργασία ποὺ γίνεται μέσα σὲ μιὰ κοινωνία, ἀπὸ τὴν πιὸ μεγάλη ὡς τὴν πιὸ μικρή, εἶναι ἐξ ἴσου σπουδαία καὶ σημαντική. Καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ποὺ ζητάει ν' ἀκονίσῃ τὸ μυαλὸ τῆς μελλούμενης γενεᾶς, καὶ ὁ ὑπαίθριος μπαλλωματῆς στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου εἶναι ἀπόλυτα καὶ ἴσα ἀναγκαῖοι γιὰ τὴν ὕπαρξι τοῦ συνόλου. Ἡ διευθύντρια ἑνὸς μεγάλου ἱδρύματος καὶ ἡ μικρὴ ἐργάτισσα καπνοῦ εἶναι ἐξ ἴσου ἀπαραίτητες γιὰ τὴν κίνησι τῆς κοινωνικῆς μηχανῆς. Ἡ κυρία ποὺ δίνει διαταγὲς σ' ἕνα ἀρχοντόσπιτο καὶ ἡ νοικοκυρὰ στὸ χωριὸ ἢ στὴν πόλι ποὺ διατηρεῖ τὸ σπιτάκι της καθαρὸ καὶ τακτικό, τὰ παιδιά της γερὰ καὶ χαρούμενα, εἶναι ἐξ ἴσου ἀναγκαῖες γιὰ τὴ διατήρησι τῆς φυλῆς μας.

Τὸ ζήτημα εἶναι, ὅπου ἔχουμε ταχθῆ, σ' ὅποιο σκαλοπάτι στεκόμαστε, ὅ,τι καταπιαστήκαμε νὰ τὸ ἐκτελοῦμε μὲ σοβαρότητα κι' ὄχι σὰν ἀγγαρεία. Νὰ μὴ νομίζουμε πὼς ἐργαζόμεθα μονάχα γιὰ τὸ χρῆμα, ἀλλὰ ὅτι ἐκτελοῦμε συγχρόνως καὶ μιὰ ἀνώτερη ἀποστολή, ποὺ ἔθεσε ἐμπιστευτικὰ στὰ χέρια μας ἡ Πατρίδα καὶ σήμερα ὁ Ἀρχηγός. Γιατὶ σήμερα δὲν ἐνεργοῦμε μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό μας ἀλλὰ γιὰ τὸ σύνολο. Εἶναι ὡραία καὶ καθησυχαστικὴ ἡ συναίσθησι ὅτι ὅπως ἐμεῖς ἐργαζόμαστε γιὰ ὅλους, ἔτσι καὶ ὅλοι γιὰ μᾶς. Αὐτὸ τὸ ἀλληλοστήριγμα, αὐτὴ ἡ ἀλληλεγγύη μᾶς κάμνει πιὸ δυνατοὺς καὶ στὸ ἔργο μας καὶ στὴν ζωή. Μᾶς γεμίζει τὴν ψυχὴ αὐτοπεποίθησι καὶ ἀσφάλεια. Δὲν θὰ πέσουμε ὅταν σκοντάψουμε, γιατὶ θὰ βρεθοῦνε οἱ ἄλλοι, ἡ Πολιτεία νὰ μᾶς στηρίξῃ μὲ ὁποιονδήποτε τρόπο.

Μάθημα κοπτικῆς

τῶν ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ μας

ΠΩΣ ΘΑ ΘΕΡΑΠΕΥΣΩ ΤΟ ΔΥΣΤΡΟΠΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

Ἕνα σπουδαῖο ζήτημα, ποὺ ἀπασχολεῖ πολλὲς νεαρὲς μητέρες.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ δὲν κεῖται τόσο στὸ παιδί, ὅσο στοὺς γονεῖς, καὶ στὸ ἐξάρτημα τῶν διαφόρων θείων καὶ θειῶν. Ἀκόμα ἀπὸ τὴν κούνια ἀρχίζουν νὰ ἀπασχολοῦν ὅλοι αὐτοὶ σφαλερὰ τὴ νεαρὴ ὕπαρξι. Αἰωνίως στέκει στὸ κέντρο τῆς δράσεως καὶ συζητήσεως, ἀντὶ νὰ ἀφεθῇ τὸ παιδὶ ἥσυχο γιὰ νὰ μαζέψῃ δυνάμεις. Σχεδὸν ὅλα τὰ δειλὰ καὶ τρομαγμένα παιδιὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα κακῆς ἀνατροφῆς τῶν γονέων. Πιστεύουν ὅτι γιὰ νὰ διορθώσουν ἕνα ἐλάττωμα πρέπει νὰ τὸ ἀπαγορεύουν καὶ νὰ τὸ κοπανᾶνε κάθε φορὰ ποὺ θὰ παρουσιασθῇ. Τὸ ἀφηρημένο παιδὶ γίνεται μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νευρικὸ καὶ φοβισμένο καὶ ἀκόμα πιὸ ξεχασμένο, τὸ κουτὸ ἐρεθίζεται καὶ τὸ ἀδιάφορο γίνεται κακό. Ἐμεῖς πρέπει μόνο νὰ προσπαθοῦμε νὰ τοῦ ξυπνήσουμε τὸ φιλότιμο γιὰ νὰ ἐκτελῇ τὸ κάθε τι σωστὰ καὶ ὅπως πρέπει. Ἀκόμη καὶ ἂν δέκα φορὲς περιπέσῃ στὸ ἴδιο σφάλμα ἔστω ἀπὸ κουταμάρα, ἐπιπολαιότητα, ἀφηρημάδα ἢ καὶ πεῖσμα δὲν πρέπει νὰ τὸ κακομεταχειρισθοῦμε.

Πρέπει μόνο νὰ τοῦ ὑποβάλλωμε ὅτι τὸ σφάλμα αὐτὸ συνέβη μιὰ φορὰ καὶ ὅτι αὐτὸ σαν ἔξυπνο καὶ καλὸ παιδὶ αὐτὴ τὴ φορὰ μόνο πλανήθηκε. Μ' αὐτὸ νοιώθει τὸ παιδὶ τὸ σφάλμα του, τὸ ὁμολογεῖ καὶ προσπαθεῖ ἀπὸ τὴν καρδιά του εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴν τὸ ἐπαναλάβῃ μὴ τυχὸν ἡ μανούλα του νοιώσῃ ὅτι «δὲν πλανήθηκε» ἀλλὰ τὸ ἔκαμε ἐπίτηδες πολλὲς φορές.

Ἀκόμη καὶ οἱ τιμωρίες ποὺ βάζουμε σ' ἕνα τέτοιο μικρὸ πλασματάκι πρέπει νὰ γίνωνται μὲ προσοχὴ καὶ περίσκεψι. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐνεργοῦμε θυμωμένες καὶ ἐρεθισμένες. Γιατὶ ἡ τιμωρία πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογη καὶ δίκαια. Πρέπει νὰ γίνεται ἀμέσως μετὰ τὸ σφάλμα καὶ ὄχι ὅταν περάσῃ ὥρα ἢ καιρὸς καὶ σχεδὸν ξεχασθῇ ἡ πρᾶξι. Ὅσο πιὸ ἥσυχη καὶ πιὸ σιωπηλὴ γίνεται, τόσο πιὸ μεγάλη ἐντύπωσι κάνει στὴν παιδικὴ ὕπαρξι. Ἂς ποῦμε ἕνα παράδειγμα:

Μιὰ μητέρα ποὺ ἀγαπᾷ τρυφερὰ τὸ κοριτσάκι της, ἀπαγορεύει ὕστερα ἀπὸ ἕνα σφάλμα ἐπὶ μιὰ ἢ δυὸ ἡμέρες στὸ παιδὶ νὰ τὴν πλησιάσῃ. Αὐτὴ εἶναι γιὰ τὸ νεαρὸ πλασματάκι μιὰ πολὺ πιὸ σοβαρὴ τιμωρία ἀπὸ ξύλο καὶ μαλώματα. Ἕνα τέτοιο παιδαγωγικὸ μέσο δὲν πεισματώνει καὶ δὲν ἐρεθίζει ἀλλὰ φθάνει πιὸ δυνατὰ στὸ σκοπό του ἀπὸ κάθε φωναχτὸ μάλωμα.

Ἡ σωματικὴ τιμωρία πρέπει νὰ γίνεται μόνο σὲ τέλεια ἐξαιρετικὲς περιστάσεις ἄλλιως καταστρέφει εὔκολα τὴ σχέσι ἐμπιστοσύνης μεταξὺ γονέων καὶ παιδιοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξαφανίζει τὴν αὐτοπεποίθησι καὶ τὸ συναίσθημα τιμῆς.

Φυσικὰ κάποτε καὶ μερικὲς ξυλιὲς χρειάζονται ὅταν μιὰ ἄσχημη πρᾶξι τὶς προκαλέσῃ. Ὅμως εἶναι πιὸ καλὸ νὰ ἀποφεύγωμε τὸ μέσο αὐτὸ ποὺ δὲν εἶναι καθόλου παιδαγωγικὸ καὶ μπορεῖ νὰ φέρῃ ὅλως ἀντίθετα ἀπὸ τὰ ἐπιδιωκόμενα ἀποτελέσματα.

Ἂν τὸ παιδί μας προξενήσῃ πόνο σὲ ζῶο ἢ σὲ ἄνθρωπο, τότε ἡ τιμωρία εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τοῦ προξενήσῃ ἀνάλογο πόνο. Πρέπει νὰ τοῦ μένῃ στὴ μνήμη καὶ νὰ τὸ ἀποτρέπῃ νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ.

Ὅμως οἱ μεγάλοι παιδαγωγοὶ θεράπευσαν τὰ πιὸ δυσάγωγα παιδιὰ χωρὶς ἕνα χτύπημα. Γιατὶ νὰ μὴν προσπαθήσουμε καὶ μεῖς ἔστω χωρὶς νἆμαστε μεγάλοι παιδαγωγοί; Ἔχουμε κάτι ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσῃ στὴν ἐργασία μας αὐτὴ τὴ λεπτή: Τὸ μητρικὸ ἔνστικτο καὶ τὴ διάθεσι νὰ φκιάσουμε ἕνα παιδὶ ὠφέλιμο ἀργότερα καὶ στὸν ἑαυτό του καὶ στὴν κοινωνία. Μόνο ὑπομονὴ καὶ προσοχὴ χρειάζεται.

ΚΡΕΜΑ ΜΕ ΚΥΔΩΝΙΑ

Κάτι ποὺ θὰ πλουτίσῃ τὸ τραπέζι μας, θὰ ὀμορφήνῃ τὸ φαγητό μας καὶ θὰ εὐχαριστήσῃ τὸ στομάχι μας καὶ θὰ μᾶς δώσῃ νὰ νοιώσουμε τὴ χαρὰ τῶν παιδιῶν καὶ τὰ συγχαρητήρια τοῦ συζύγου: 300 δρ. ὡς μιὰ ὀκὰ κυδώνια. Θὰ τὰ βράσουμε καλὰ μὲ λίγο νερό, ὡς μισὴ λίτρα, θὰ τὰ σουρώσουμε, ἂν θέλωμε περνοῦμε μερικὰ ἀπὸ τὸ τρυπητό. Βάζουμε 150 δράμια ζάχαρι καὶ τὰ τραβοῦμε ἀπὸ τὴ φωτιὰ ἀφοῦ πάρουν δυὸ - τρεῖς βράσεις. Στὸ ζωμὸ αὐτὸ ρίχνουμε μιὰ σκόνη πουτίγκας λειωμένη σὲ 6 κουταλιὲς κρύου νεροῦ ἢ σ' ἕνα κρόκο αὐγοῦ. Ἀντὶ σκόνη πουτίγκας ποὺ ἀγοράζομε ἀπὸ κατάστημα τροφίμων μποροῦμε νὰ προσθέσουμε στὸ ζεστὸ ζωμὸ 8 - 10 φύλλα ζελατίνας, τὴν ὁποία πρῶτα μαλακώνουμε σὲ κρύο νερό, ποὺ τὸ χύνομε κατόπιν. Τὰ φύλλα αὐτὰ λειώνουν μέσα στὸ ζεστὸ καὶ πήζουν τὴν κρέμα, ὅταν κρυώσῃ. Τὴ σερβίρομε σὲ γυάλινη σουπιέρα κι' ἂν θέλουμε τὴ γαρνίρομε μὲ μερικὰ βύσσινα γλυκοῦ.

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Η ΣΚΟΝΗ

«Πρέπει νὰ κάθεσαι μὲ τὸ ξεσκονόπανο στὸ χέρι γιὰ νὰ ἀπομακρύνῃς αὐτὸν τὸν ἀπαίσιο ἐχθρό, ποὺ μπαίνει ἀπὸ πόρτες καὶ παράθυρα, ἀπὸ ρωγμὲς καὶ τρῦπες στὸ σπίτι σου καὶ θρονιάζεται σὲ ἔπιπλα, ροῦχα καὶ σκεύη». Εἶναι ἀλήθεια πὼς μιὰ καθαρὴ νοικοκυρὰ ἔχει μεγάλο πόλεμο ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ λεπτοῦ καὶ τρομεροῦ ἐχθροῦ, ποὺ κατασταλάζει στὰ πνευμόνια μὲ μιὰ ἐπιμονὴ ἀνεξάντλητη.

Εἶναι φυσικὰ ντροπὴ νὰ μπορῇ ἕνας ξένος νὰ γράψῃ τὄνομά του μὲ τὸ δάχτυλο πάνω σ' ἕνα ἔπιπλό μας μὲ τὴ βοήθεια τοῦ στρώματος τῆς σκόνης, εἶναι ὅμως φοβερὸ νὰ ἀναπνέουν τὰ τρυφερὰ πνευμόνια τῶν παιδιῶν μας ἀέρα φορτωμένο μὲ σκόνη. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο κάθε μέρα τὸ προσεκτικὸ ξεσκόνισμα μὲ ἀνοικτὰ παράθυρα. Πάντοτε ἂς σκουπίζεται τὸ δωμάτιο πρῶτα κι' ἔπειτα ἂς ξεσκονίζεται τὸ κάθε τι μὲ φροντίδα.

Ἡ σκόνη δὲν ἀπασχολεῖ μόνο τὴ νοικοκυρά, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιστήμη, ποὺ προσπαθεῖ μὲ ζῆλο καὶ κόπο νὰ ἐξερευνήσῃ τὸ ἐπίπεδο αὐτό. Ὡς τὰ τώρα ἐξακρίβωσε ὅτι τὸ περιεχόμενο σκόνης τοῦ ἀέρος ἀλλάζει κατὰ περιπτώσεις. Ἕνας ἐπιστήμων βρῆκε πὼς σὲ ἐλεύθερον ἀέρα μὲ βροχὴ περιέχονται 32.000 μόρια σκόνης σ' ἕνα κυβικὸ ἑκατοστόμετρο.

Σὲ ὡραῖο ξηρὸν καιρὸ περιέχεται τρεῖς φορὲς πιὸ πολλὴ ποσότητα σκόνης καὶ σὲ καιρὸ ζεστὸ μὲ ἄνεμο ἓξ φορὲς πιὸ πολλή.

Ἕνα δωμάτιο περιέχει κατὰ μέσον ὅρον 185.000 μόρια σκόνης σ' ἕνα κυβικὸ ἑκατοστόμετρο, πάνω ὅμως στὴν κορυφὴ ἑνὸς ὑψηλοῦ βουνοῦ, ἂς ποῦμε τοῦ Ὀλύμπου, στὸν ἴδιο χῶρο, δηλ. σ' ἕνα κυβικὸ ἑκατοστόμετρο, περιέχεται ἡ ἐλαχίστη ποσότητα τῶν 210 μορίων σκόνης.

Ἐκεῖ φυσικὰ θὰ μποροῦσε ἡ νοικοκυρὰ νὰ μὴ μεταχειρίζεται καθημερινῶς τὸ ξεσκονόπανο.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀέρας τῶν βουνῶν εἶναι σωτήριος καὶ εὐεργετικὸς γιὰ τὰ πνευμόνια!

ΔΥΟ ΖΕΣΤΑ ΖΑΚΕΤΑΚΙΑ

Εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ σκεφθοῦμε καὶ γιὰ τὸν πόλεμό μας ἐναντίον τοῦ ψύχους. Ἡ ἐπίθεσίς του ἄρχισε ἀπότομα καὶ ἀναπάντεχα. Τὰ νόστιμα αὐτὰ ζακετάκια πλεγμένα μὲ ἄσπρο μαλλί, στολισμένα μὲ μετάλλινα κουμπιὰ καὶ κεντημένα μὲ χρωματιστὰ λουλουδάκια καὶ γιρλάντες, δίνουν μιὰ φρεσκάδα στὰ νέα μας κορίτσια καὶ μᾶς κάνουν νὰ ξεχνοῦμε τὴν μούχλα καὶ τὸ κατσουφιασμένο ὕφος τοῦ χειμῶνα. Δοκιμάσατε μιὰ φορὰ νὰ ἀποκτήσετε ἕνα τέτοιο ζεστὸ σακάκι καὶ θὰ μὲ δικαιώσετε. Θὰ εἶσθε πάντα εὐχαριστημένες καὶ καλὰ ντυμένες μέσα σ' ἕνα τέτοιο ροῦχο.

Μὲ τὸ ἴδιο πλέξιμο μπορεῖτε νὰ βοηθήσετε καὶ τὴν μεγάλη ἐξόρμησι ποὺ γίνεται σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴν «Φανέλλα τοῦ Στρατιώτη». Κάθε μιά σας μπορεῖ νὰ πλέξῃ κάτι χρήσιμο γιὰ τοὺς Ἀκρῖτες μας ποὺ ἔχουν ἀνάγκη περισσότερη ἀπὸ μᾶς ἀπὸ ζεστὰ ροῦχα.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μόνο ὅπου τὸ χῶμα ἔχει ἀρκετὸ βάθος καὶ διαποτίζεται ἀπὸ τὴν ὑγρασία, βλασταίνει μιὰ ζωηρὴ πρασινάδα, ποὺ ποικίλλει εὐχάριστα τὴν ἀπελπιστικὴ μονοτονία τῶν βουνῶν.

Ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς γύμνιας, γίνονται πλημμύρες φοβερές· γιατί, ὅταν βρέχη, τὸ νερὸ κυλᾷ ἀπάνω στὶς γυμνὲς πλαγιές, ὅπως σ' ἕνα λιθόστρωτο δρόμο, καὶ σχηματίζονται μεγάλοι χείμαρροι, ποὺ πέφτουν στὰ ποτάμια τῆς κοιλάδος καὶ τὰ κάνουν ἀμέσως νὰ ξεχειλίζουν. Σὲ λίγα λεπτὰ βλέπει κανεὶς τὸ νερὸ ν' ἀνεβαίνη στὴν κοίτη του τρία, τέσσερα, πέντε μέτρα καὶ κάποτε παραπάνω.

Ἡ Βάρση εἶναι κτισμένη καβαλλικευτὰ ἀπάνω σ' ἕν' ἀπ' αὐτὰ τὰ ποτάμια, τὸν Διβόννα, ποὺ μέσα στὴν πόλι δέχεται τὰ νερὰ ἄλλων δυὸ πιὸ μικρῶν. (Ἀνάγκη νὰ τὰ μάθετε αὐτὰ ἀπὸ τώρα, γιὰ νὰ καταλάβετε τὸ δρᾶμα ποὺ θὰ ξετυλιχθῆ παρακάτω). Δὲν εἶναι οὔτε ὄμορφη πόλι, οὔτε καθαρή. Τὰ φορτωμένα μετάλλευμα βαγόνια, ποὺ κυκλοφοροῦν ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ σὲ σιδερένιες γραμμὲς μέσα στοὺς δρόμους της, σπέρνουν διαρκῶς μιὰ μαύρη σκόνη, πού, ὅταν βρέχη, σχηματίζει μιὰ λάσπη ὑγρὴ καὶ βαθειά, σὰν τοῦ βάλτου. Τὶς ἡμέρες πάλι ποὺ ἔχει ἥλιο κι' ἀέρα, ἡ μαύρη σκόνη στριφογυρίζει, σηκώνεται σὲ σύννεφα καὶ σκεπάζει ὅλη τὴν πόλι. Ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, τὰ σπίτια εἶναι μαῦρα, — μαῦρα ἀπὸ τὴ σκόνη καὶ τὴ λάσπη, μαῦρα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῶν φούρνων, τῶν τζακιῶν, τῶν ἀτμομηχανῶν. Ὅλα μέσα στὴ Βάρση εἶναι μαῦρα. Ἡ γῆ, ὁ οὐρανός, ἀκόμα καὶ τὰ νερὰ τοῦ Διβόννα. Μαῦροι κι' οἱ ἄνθρωποι ποὺ γυρίζουν στοὺς δρόμους, μαῦρα καὶ τ' ἀμάξια, καὶ τ' ἄλογα, καὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ὅλα, ὅλα....

Οἱ δρόμοι τῆς Βάρσης δὲν εἶναι καμωμένοι οὔτε γι' ἀμάξια οὔτε γιὰ πεζούς. Ἀλλὰ γιὰ τὰ βαγόνια τῶν ἀνθρακωρυχείων. Παντοῦ, χάμω, σιδερένιες γραμμὲς καὶ πλάκες περιστρεφόμενες· ἀπὸ πάνω, γεφύρια, τροχοί, λουριὰ καὶ βαροῦλκα ποὺ γυρίζουν μὲ κρότους φοβερούς. Τὰ μεγάλα κτίρια ποὺ ἀπαντᾶς τρέμουν ὡς τὰ θεμέλια· κι' ἂν κοιτάξης μέσα ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ τὶς πόρτες, δὲν βλέπεις παρὰ ἀτμομηχανὲς ποὺ δουλεύουν ἀκατάπαυτα. Οὔτε μνημεῖα, οὔτε κῆποι, οὔτε ἀγάλματα στὶς πλατεῖες. Καὶ στὸ ἴδιο σχέδιο — ἓν ἁπλούστατο τετράγωνο — ὅλα τὰ δημόσια καταστήματα, δικαστήρια, διοικητήρια, σχολεῖα, ἀκόμα κι' οἱ ἐκκλησίες.

Ὅταν φθάσαμε στὰ περίχωρα τῆς Βάρσης, ἦταν δυόμισυ, ἀπόγευμα, κι' ἕνας ἱλαρὸς ἥλιος ἔλαμπε σὲ γαλάζιον οὐρανό. Ἀλλὰ ὅσο προχωρούσαμε σκοτείνιαζε. Ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς, βλέπαμε ἕνα πυκνὸ σύννεφο ἀπὸ καπνούς, ποὺ σέρνουνταν βαρειὰ καὶ ξεσχίζουνταν στὶς ψηλὲς καμινάδες. Κι' ἀκούγαμε ἕνα δυνατὸ θόρυβο, ἕνα μουγκρητὸ σὰν ἐκεῖνο ποὺ κάνει ἡ θάλασσα....

Ἤξερα πὼς ὁ θεῖος τοῦ Ἀλέξη ἦταν ἐργάτης στὴ Βάρση καὶ πὼς δούλευε στὸ ἀνθρακωρυχεῖο τοῦ Τρουγέρα, μὰ τίποτα περισσότερο. Κατοικοῦσε μέσα στὴ Βάρση ἢ στὰ περίχωρα; Ἄγνωστο.

Ὅταν μπήκαμε στὴ Βάρση, ρώτησα ποῦ ἦταν τὸ ἀνθρακωρυχεῖο τοῦ Τρουγέρα καὶ μ' ἔστειλαν στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ Διβόννα, σὲ μιὰ μικρὴ κοιλάδα, ποὺ τὴ διασχίζει ἕνας χείμαρρος, — αὐτὸς ποὺ ἔδωσε καὶ τ' ὄνομά του στὸ ἀνθρακωρυχεῖο.

Ἂν ἡ ὄψις τῆς Βάρσης δὲν εἶναι καθόλου θελκτική, ἡ ὄψις αὐτῆς τῆς κοιλάδος εἶναι καθαυτὸ ζοφερή: Ὁλόγυρα λόφοι γυμνοί, χωρὶς δένδρα, χωρὶς χλόη, πέτρες στακτιὲς μὲ λίγο κοκκινόχωμα ἐδῶ κι' ἐκεῖ· καὶ στὴν εἴσοδο τῆς κοιλάδος, τὰ κτίρια τοῦ ἀνθρακωρυχείου, ὑπόστεγα, σταῦλοι, ἀποθῆκες, γραφεῖα, κι' οἱ καμινάδες τῆς ἀτμομηχανῆς. Ὕστερα, σωροὶ ἀπέραντοι ἀπὸ κάρβουνο καὶ πέτρα.

Καθὼς πλησιάζαμε στὰ κτίρια, μιὰ νέα γυναῖκα μὲ μάτια ἐκστατικά, μὲ μαλλιὰ χυμένα στοὺς ὤμους, ποὺ ἔσερνε ἕνα μικρὸ παιδὶ ἀπ' τὸ χέρι, ἦλθε μπροστά μας καὶ μ' ἐσταμάτησε:

— Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ μοῦ δείξης ἕνα δροσερὸ δρόμο; μοῦ εἶπε.

Τὴν κοίταξα ἔκπληκτος.

— Ἕνα δρόμο μὲ δένδρα, ἐξακολούθησε, μὲ σκιά, μὲ δροσιά, μ' ἕνα ποταμάκι δίπλα του ποὺ κάνει κλάκ, κλάκ, κλὰκ στὰ χαλίκια, κι' ἀπάνω στὰ δένδρα κελαϊδοῦν πουλιά;

Κι' ἄρχισε νὰ σφυρίζη ἕνα χαρούμενο σκοπό.

— Δὲν ἀπαντήσατε σεῖς κανένα τέτοιο δρόμο; κρῖμα! εἶπε πάλι βλέποντας πὼς δὲν τῆς ἀποκρινόμουν, μὰ χωρὶς νὰ βλέπη καὶ τὴν ἔκπληξί μου. Τότε θὰ εἶναι πολὺ μακρυὰ ἀκόμα.... Δεξιὰ ὅμως ἢ ἀριστερά;... Πές μου, παιδί μου, σὲ παρακαλῶ. Τὸν γυρεύω μὰ δὲν τὸν βρίσκω!

Μιλοῦσε γρήγορα-γρήγορα, χειρονομῶντας ζωηρὰ μὲ τὄνα χέρι, ἐνῷ μὲ τἄλλο ἐχάϊδευε τρυφερὰ τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ της.

— Γυρεύω αὐτὸ τὸ δρόμο, γιατ' εἶμαι βέβαιη πὼς ἐκεῖ θ' ἀπαντήσω τὸ Μάριο. Γνωρίζεις τὸ Μάριο;.... Ὄχι;... Εἶναι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ μου. Λοιπόν, ὅταν κάηκε στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, μὲ τὸ γκάζι, τραβήχτηκε σ' αὐτὸ τὸ δροσερὸ δρόμο. Δὲν περπατεῖ πιὰ παρὰ σὲ δρόμους δροσερούς, ποὺ τοῦ κάνουν καλὸ στὰ καψίματά του. Ἐκεῖνος ξέρει καὶ τοὺς βρίσκει· ἐγὼ δὲν ξέρω. Γι' αὐτὸ ἔχω νὰ τὸν ἰδῶ ἔξη μῆνες. Ἔξη μῆνες, μὰ εἶναι πάρα πολὺ γι' ἀνθρώπους ποὺ ἀγαπιοῦνται! Ἔξη μῆνες, ἔξη μῆνες!....

Γύρισε κατὰ τὰ κτίρια τοῦ ἀνθρακωρυχείου κι' ἀγριεμένη, δείχνοντας τὶς καμινάδες τῆς ἀτμομηχανῆς, ποὺ ἔβγαζαν χείμαρρους ἀπὸ καπνό, ἐφώναξε:

— Δουλειὰ καταχθόνια, δουλειὰ διαβολική! δός μου πίσω τὸ Μάριό μου!

Ἔπειτα γυρίζοντας πάλι σὲ μένα:

— Δὲν εἶσαι σὺ ἀπὸ δῶ. Ἀλήθεια; Ἡ προβειά σου, τὸ καπέλλο σου, μοῦ λένε πὼς ἔρχεσαι ἀπὸ μακριά. Πήγαινε στὸ νεκροταφεῖο καὶ μέτρα, ἕνας, δύο, τρεῖς, ἕνας, δύο, τρεῖς, ὅλοι πεθαμένοι στὸ ἀνθρακωρυχεῖο!

Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ μοῦ δείξης ἕνα δροσερὸ δρόμο;...

Καὶ ξαφνικά, σηκώνοντας τὸ παιδί της καὶ σφίγγοντάς το στὴν ἀγκαλιά της:

— Ποτὲ δὲν θὰ σοῦ δώσω τὸν Πετράκη μου, ποτέ!... Τὸ νερὸ εἶναι γλυκό, τὸ νερὸ εἶναι δροσερό.... Ποῦ εἶναι ὁ δρόμος; Ἀφοῦ δὲν τὸν ξέρεις, εἶσαι καὶ σὺ βλάκας σὰν τοὺς ἄλλους, ποὺ μὲ κοροϊδεύουν. Ἔλα, τί μὲ κρατεῖς; Ὁ Μάριος μὲ περιμένει!

Μοῦ γύρισε τὴ ράχι κι' ἔφυγε μὲ μεγάλα βήματα, σφυρίζοντας τὸ χαρούμενο σκοπό της.

Κατάλαβα πὼς ἦταν τρελλὴ ἐξ αἰτίας ποὺ ἔχασε τὸν ἄντρα της ἀπὸ ἔκρηξι ἀερίου στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, — ἕνας φοβερὸς κίνδυνος γιὰ τοὺς ἐργάτες· καὶ στὴν εἴσοδο τοῦ Τρουγέρα, μπροστὰ στὸ ζοφερὸ ἐκεῖνο τοπίο, κάτω ἀπ' τὸν μαῦρο ἐκεῖνο οὐρανό, ἡ συνάντησις τῆς δυστυχισμένης γυναί-

κας πού ἡ λύπη τὴν εἶχε τρελλάνει, μᾶς ἔκαμε μελαγχολικούς.

Μᾶς ἔδειξαν τὸ σπίτι τοῦ 'Αλέξη. Γάσπαρο τὸν ἔλεγαν καὶ κατοικοῦσε κοντὰ στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, σ' ἕνα δρόμο στριφτό, ποὺ κατηφόριζε ἀπ' τὸ λόφο στὸ ποτάμι.

Τὸν ζήτησα καὶ μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἀκουμπησμένη στὴν πόρτα κουβέντιαζε μὲ μιὰ γειτόνισσα, ἀκουμπησμένη κι' αὐτὴ σ' ἄλλη πόρτα, μοῦ ἀποκρίθηκε πὼς θὰ γύριζε στὶς ἕξη, μετὰ τὴν ἐργασία.

— Καὶ τί τὸν θέλεις, παιδί μου;

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν 'Αλέξη.

Μὲ κοίταξε ἀπὸ πάνω ὣς κάτω, κοίταξε καὶ τὸν Κάπη κι' εἶπε:

— Μὴν εἶσαι ὁ Ρεμῆς;... ὁ 'Αλέξης μᾶς μίλησε γιὰ σένα καὶ σὲ περίμενε... Κι' αὐτὸς ποιὸς εἶναι;

— Ὁ σύντροφός μου, ὁ Ματτίας.

Ἦταν ἡ θεία τοῦ 'Αλέξη. 'Ενόμισα πὼς θὰ μᾶς ἔλεγε νὰ μποῦμε μέσα καὶ νὰ ξεκουρασθοῦμε, γιατὶ τὰ σκονισμένα μας πόδια καὶ τὰ ἡλιοκαμένα μας πρόσωπα μαρτυροῦσαν τὴν κούρασί μας. Μὰ τίποτα! Μοῦ εἶπε μόνο πὼς ἂν γύριζα στὶς ἕξη, θἄβρισκα τὸν 'Αλέξη, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς στὸ ἀνθρακωρυχεῖο.

Δὲν ἐτόλμησα νὰ ζητήσω ὅ,τι δὲν μοῦ ἐπρόσφεραν. Τὴν εὐχαρίστησα γιὰ τὴν πληροφορία της καὶ φύγαμε μὲ τὸν Ματτία, γιὰ νὰ βροῦμε στὴν πόλι κανένα φοῦρνο καὶ ν' ἀγοράσουμε λίγο ψωμί. Πεινούσαμε, γιατὶ εἴχαμε νὰ φᾶμε ἀπὸ τὸ πρωΐ. Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἐγὼ αἰσθανόμουν καὶ ντροπὴ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ μοῦ ἔκαμαν. Ὁ Ματτίας βέβαια θ' ἀποροῦσε: ἄξιζε τὸν κόπο νὰ περπατήσουμε τόσα μίλια; Καὶ θὰ ἐσχημάτιζε πολὺ κακὴ ἰδέα γιὰ τοὺς φίλους μου κι' ὅταν θὰ τοῦ μιλοῦσα γιὰ τὴ Λίζα, δὲν θὰ μ' ἄκουγε μὲ τὴν ἴδια συμπάθεια.

'Επειδὴ ἡ ὑποδοχὴ τῆς θείας δὲν μοὔδινε θάρρος νὰ ξαναγυρίσω στὸ σπίτι, πήγαμε, λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς ἕξη, νὰ περιμένωμε τὸν 'Αλέξη ἀπέξω ἀπ' τὸ ἀνθρακωρυχεῖο.

Ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν ἀνθρακωρυχείων τοῦ Τρουγέρα γίνεται ἀπὸ τρία πηγάδια: τὸ πηγάδι τοῦ 'Αγίου 'Ιουλιανοῦ, τὸ πηγάδι τῆς 'Αγίας 'Αλφονσίας καὶ τὸ πηγάδι τοῦ 'Αγίου Παγκρατίου. (Ἔτσι συνηθίζουν οἱ μεταλλευτὲς νὰ βαφτίζουν κάθε πηγάδι μὲ τὸ ὄνομα τοῦ 'Αγίου, ὁποιου τυχαίνει νὰ γιορτάζεται τὴν ἡμέρα ποὺ ἀρχίζει τὸ σκάψιμό του). Τὰ τρία αὐτὰ πηγάδια δὲν χρησιμεύουν γιὰ τὸ ἀνεβοκατέβασμα τῶν ἐργατῶν, ποὺ θὰ ἦταν ἀπότομο καὶ ἐπικίνδυνο. Αὐτὸ γίνεται ἀπὸ μιὰ στοά, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ λυχνιοστάσιο, φτάνει ὣς τὸ πρῶτο ἐπίπεδο τῆς ἐργασίας κι' ἀπὸ κεῖ συγκοινωνεῖ μ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ ἀνθρακωρυχείου.

Ὅταν ἔμαθα πὼς ἀπ' αὐτὴ τὴ στοὰ θανέβαιναν οἱ ἐργάτες, στάθηκα στὴν εἴσοδό της μὲ τὸ Ματτία καὶ μὲ τὸν Κάπη. Καὶ λίγα λεπτὰ ἀφοῦ ἐκτύπησαν οἱ ἕξη, ἄρχισα νὰ διακρίνω, στὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς στοᾶς, νὰ τρεμοφέγγουν κάτι φῶτα μικρά, ποὺ ὁλοένα μεγάλωναν. Ἦταν οἱ μεταλλευτὲς πού, μὲ τὴ λυχνία στὸ χέρι, ἀνέβαιναν στὸ φῶς, ἀφοῦ τελείωσαν τὴν ἐργασία τους.

Προχωροῦσαν σιγά, μὲ βαρειὰ περπατησιά, σὰ νὰ τοὺς πονοῦσαν τὰ γόνατα,— πρᾶγμα ποὺ τὸ ἐξήγησα ἀργότερα, ὅταν ἀνεβοκατέβηκα κι' ἐγὼ τὶς σκάλες καὶ τὶς ἀνεμόσκαλες ποὺ ὁδηγοῦν στὸ πρῶτο ἐπίπεδο· τὰ πρόσωπά τους ἦταν μαῦρα σὰν τῶν καρβουνιάρηδων, καὶ τὰ ροῦχα τους, καθὼς καὶ τὰ καπέλλα τους, σκεπασμένα ἀπὸ καρβουνόσκονη κι' ἀπὸ κομμάτια λάσπης ὑγρῆς. Περνῶντας ἀπὸ τὸ λυχνιοστάσιο, ἔμπαινε ἕνας - ἕνας καὶ κρεμοῦσε τὴ λυχνία του σ' ἕνα καρφί.

Ἂν καὶ προσεκτικός, δὲν εἶδα τὸν 'Αλέξη νὰ βγαίνη· κι' ἂν δὲν ἔτρεχε ἐκεῖνος νὰ μ' ἀγκαλιάση, θὰ τὸν ἄφηνα νὰ περάση χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσω. Τόσο λίγο ἔμοιαζε τώρα, μαῦρος ἀπὸ τὴν κορφὴ ὣς τὰ νύχια καθὼς ἦταν, μὲ τὸ σύντροφο ποὺ ἄλλη φορὰ ἔτρεχε στὰ δρομάκια τοῦ περβολιοῦ μας, μὲ τὰ μανίκια τοῦ καθαροῦ του πουκάμισου σηκωμένα ὣς τοὺς ἀγκῶνες καὶ μὲ τὸ στῆθος μισανοικτὸ ὥστε νὰ φαίνεται τὸ ἄσπρο του δέρμα.

— Εἶναι ὁ Ρεμῆς! εἶπε γυρίζοντας σ' ἕναν ἄνθρωπο καμμιὰ σαρανταριὰ χρονῶν ποὺ περπατοῦσε κοντά του κι' εἶχε τὴν ἀγαθὴ φυσιογνωμία τοῦ Πέτρου 'Ακκέν,— καθόλου παράξενο, ἀφοῦ ἦταν ἀδερφός του.

— Σὲ περιμέναμε τόσον καιρό, μοῦ εἶπε μὲ καλωσύνη ὁ θεῖος τοῦ 'Αλέξη.

— Μ' ἀπὸ τὸ Παρίσι ὣς τὴ Βάρση τὸ ταξίδι εἶναι μεγάλο....

('Ακολουθεῖ)

ΑΜΥΝΤΗΡΙΑ ΕΜΠΟΔΙΑ

'Αφ' ὅτου ἤρχισε χρησιμοποιουμένη ἡ ὀχυρωτική, ἐνεφανίσθη ὡς στοιχεῖον αὐτῆς τὸ ἀμυντικὸν ἐμπόδιον (ἄλλως καλούμενον ἀμυντικὸν κώλυμα), τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ παρεμποδίση τὸν ἐπιτιθέμενον ἐχθρὸν νὰ φθάση εὐχερῶς μέχρι τῶν θέσεων τοῦ ἀμυνομένου καὶ νὰ τὸν κρατήση ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον ὑπὸ τὴν βολὴν τῶν ὅπλων του.

Πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν πυροβόλων τὰ τείχη, εἰς τὰ ὁποῖα συνίστατο τότε ἡ ὀχύρωσις, ἀπετέλουν αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ λόγῳ τοῦ ὕψους των ἀμυντήριον ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον συνεπληροῦτο καὶ δι' ἑτέρου τοιούτου, μιᾶς δηλαδὴ βαθείας καὶ πλατείας τάφρου ὀρυσσομένης πρὸ τῶν τειχῶν, πολλάκις πλήρους ὕδατος.

Ὅταν ἡ τελειοποίησις τῶν πυροβόλων καὶ ἡ αὔξησις τῆς ἰσχύος των κατέστησεν ἄχρηστα τὰ τείχη, ἡ ὀχυρωτικὴ ἔλαβεν ἄλλην μορφήν, τὴν τῶν χαρακωμάτων, περιέχουσαν καὶ πάλιν ὡς στοιχεῖόν της τὸ ἀμυντήριον κώλυμα. Σκοπὸς τοῦ ἐμποδίου εἶναι καὶ πάλιν νὰ παρακωλύση τὴν προχώρησιν τοῦ ἐπιτιθεμένου καὶ νὰ τὸν κρατήση, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, ὑπὸ τὸ πῦρ τῆς ἀμύνης, εἰς τρόπον ὥστε ὅταν ἐπὶ τέλους κατορθώση οὗτος νὰ διανοίξη διόδους καὶ νὰ φθάση μέχρι τῶν χαρακωμάτων τῶν ἀμυνομένων νὰ ἔχη ὑποστῆ τόσας ἀπωλείας καὶ νὰ εἶναι τόσον ἐξηντλημένος, ὥστε νὰ ἀποβαίνη εὔκολος ἡ τελικὴ διὰ τῆς λόγχης ἀπόκρουσίς του.

Ἡ εἰσαγωγὴ τῶν αὐτομάτων ὅπλων (πολυβόλων καὶ ὁπλοπολυβόλων), ἡ ὁποία ἔδωσε μεγίστην δραστικότητα εἰς τὸ πῦρ, ηὔξησε καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀμυντηρίου κωλύματος, δεδομένου ὅτι ἡ πρὸ αὐτοῦ ζώνη εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀναχαιτισθῆ ἔστω καὶ δι' ὀλίγα λεπτὰ ὁ ἐπιτιθέμενος θερίζεται κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν βολὴν τῶν αὐτομάτων ὅπλων τοῦ ἀμυνομένου.

Τὸ ἀμυντήριον ἐμπόδιον ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς ὀχυρωτικῆς (ἡ ὁποία βαίνει παραλλήλως πρὸς τὴν τελειοποίησιν τῶν ὅπλων) ἔλαβε τελικῶς σήμερον τὴν μορφὴν τοῦ συρματοπλέγματος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἕνα πλέγμα ἀπὸ ἀγκαθωτὸν σῦρμα (ἀκιδωτὸν σῦρμα) κατασκευαζόμενον πρὸ τῶν χαρακωμάτων τῇ βοηθείᾳ ξυλίνων ἢ σιδηρῶν πασσάλων. 'Εμπήγνυνται δηλαδὴ εἰς τὸ ἔδαφος 3 ἢ 4 σειραὶ τοιούτων πασσάλων, οἱ ὁποῖοι ἔπειτα πλέκονται μὲ ἀκιδωτὸν σῦρμα, ὥστε νὰ σχηματισθῆ μία συρματόπλεκτος ζώνη 3 ἢ 4 μέτρων. 'Εννοεῖται ὅτι τὸ πλέγμα αὐτὸ φθάνει μέχρι τοῦ ἐδάφους, ὥστε νὰ μὴ ἠμπορῆ νὰ διολισθήση κανεὶς ἕρπων. Συχνὰ κατασκευάζονται ἀντὶ μιᾶς δύο καὶ τρεῖς σειραὶ συρματοπλεγμάτων. Ἡ χάραξις τοῦ συρματοπλέγματος γίνεται κατὰ τρόπον ὥστε ἡ ἀμέσως πρὸ αὐτοῦ ζώνη νὰ θερίζεται ἀπὸ τὰ πολυβόλα τῆς ἀμύνης, ἐνῷ συγχρόνως βάλλεται καὶ διὰ τῶν ὁπλοβομβίδων, πολλάκις δὲ καὶ διὰ χειροβομβίδων. Ἔτσι ὁ ἐπιτιθέμενος, φθάνων πρὸ τοῦ συρματοπλέγματος, ἀναγκάζεται νὰ σταματήση διὰ νὰ διανοίξη διὰ ψαλίδων δίοδον, ἐνῷ βάλλεται δραστικῶς ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς ἀμύνης. Φαντάζεται κανεὶς πόσον δύσκολον θὰ εἶναι τοῦτο, σχεδὸν ἀκατόρθωτον. Δι' αὐτὸ ὁ ἐπιτιθέμενος προσπαθεῖ νὰ ἀνοίξη προκαταβολικῶς διόδους διὰ τοῦ πυροβολικοῦ, τὸ ὁποῖον, συγκεντρώνον τὸ πῦρ του εἰς ὡρισμένα σημεῖα ἐπὶ τοῦ συρματοπλέγματος, τὸ καταστρέφει καὶ ἀνοίγει οὕτω διόδους, τὰς ὁποίας θὰ χρησιμοποιήση τὸ πεζικόν του ὅταν φθάση ἐκεῖ. 'Αλλὰ καὶ τότε πάλιν οἱ ἀμυνόμενοι, γνωρίζοντες ἐγκαίρως τὰ σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ἔχει καταστραφῆ τὸ συρματόπλεγμα, συγκεντρώνουν τὰ πυρά των εἰς τὰς ἀνοιχθείσας διόδους. 'Επὶ πλέον, εἰδοποιημένοι τοιουτοτρόπως ἐγκαίρως, ἔχουν τὸν καιρὸν νὰ προσκομίσουν ἱκανὰς ἐφεδρείας εἰς τὸν ἀπειλούμενον τομέα διὰ νὰ ἀποκρούσουν τὸν ἐπιτιθέμενον.

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 192)

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ - ΑΣΚΗΤΗΣ

Από τὴν ἀπόμερη γωνιὰ τῆς γῆς, ὅπου σήμερα εἶναι τὸ μοναστῆρι τῆς Μεγίστης Λαύρας, τὸ σκελετωμένο χέρι ἑνὸς ἀσκητοῦ ἔσεισε, χίλια χρόνια πρίν, τὰ θεμέλια τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου. Εἶναι μιὰ ἱστορία γεμάτη θρησκευτικὸ καὶ πατριωτικὸ μεγαλεῖο, ὅπως μᾶς τὴν ἀφηγήθη ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος, ὁ γέρων ἱστορικὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους: Ἱστορία μιᾶς ἐνδόξου περιόδου τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας ποὺ δείχνει τὸν θρίαμβον τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕλης, τῆς θρησκείας κατὰ τῆς ἰσχύος, τῆς ἀρετῆς κατὰ τοῦ πάθους. Ἀναφέρεται δὲ στὸ γενναῖο αὐτοκράτορα Νικηφόρο Φωκᾶ, τοῦ ὁποίου κειμήλια, ὁ σάκκος, ἡ μίτρα, τὸ εὐαγγέλιον, σώζονται στὸ μουσεῖο τῆς μονῆς Μεγίστης Λαύρας. Ὁ Νικηφόρος ἦταν ἀνεψιὸς ἀπὸ μητέρα ἑνὸς ἀσκητοῦ, Μιχαὴλ Μαλεΐνου, ὁ ὁποῖος εἶχε μοναστῆρι σ' ἕνα βουνὸ τῆς Ἀσίας καὶ εἶχεν ὑποτακτικὸ τὸν Ἀθανάσιον, ποὺ κατόπιν ἀσκήτεψε καὶ ἁγίασε στὸν Ἄθω. Ὅταν ἔφθασε στὴν Ἀσία ὁ Νικηφόρος, ἀρχιστράτηγος τότε τῶν ἐνδόξων στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς Ἀσίας, συνήντησε καὶ τὸν θεῖον του ἀσκητὴν Μιχαὴλ καὶ τὸν ὑποτακτικόν του Ἀθανάσιον. Καὶ ὁ γενναῖος στρατηγός, τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς ποὺ νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος εἶχε φθάσει εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς δόξης καὶ τῆς ἰσχύος, ἔδωκε στὸν Ἀθανάσιον μίαν ἀπίστευτη ὑπόσχεσι: Νὰ γίνῃ καλόγηρος! Μόλις θὰ ἐτελείωνεν ἡ νικηφόρος ἐκστρατεία του στὴν Ἀσία καὶ θὰ ἐπαγιώνετο ἡ αὐτοκρατορία, αὐτὸς θὰ παρῃτεῖτο ἀπὸ τὴν ἀρχιστρατηγία καὶ θὰ ἐπήγαινε νὰ ἀσκητέψῃ μαζί τους. Τότε, βέβαια, ἡ ὑπόσχεσις τοῦ ἀνθρώπου ἦταν ὁ κρίκος τῆς τιμῆς. Γιὰ ἀνάμνησι μάλιστα τῆς ὑποσχέσεως ὁ Μιχαὴλ τοῦ χάρισε τὴν τρίχινη χλαμύδα του, ποὺ ἦταν τὸ ἀσκητικὸ ἔνδυμα τῆς ἐποχῆς. Ὁ Νικηφόρος φοροῦσε τὴ χλαμύδα μέσα ἀπὸ τὴ στρατιωτική του στολὴ κι' ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα, βλέποντας πόσο μάταια πράγματα εἶναι καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ δόξα μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τῆς χριστιανικῆς σοφίας, ἄρχισε νὰ ὀνειρεύεται τὴ γαλήνη τοῦ μοναστηριοῦ.

Στὸ μεταξὺ πέθανε ὁ αὐτοκράτωρ Ρωμανὸς ὁ Β' καὶ παρήγγειλε, μέχρις ὅτου ἐνηλικιωθοῦν τὰ παιδιά του Βασίλειος καὶ Κωνσταντῖνος, νὰ ἀντιβασιλεύσῃ ἡ αὐτοκράτειρα Θεοφανώ, νεωτάτη ἀκόμη, μὲ τὸν πρωθυπουργὸ Βρίγγα. Δὲν ἄργησαν ὅμως νὰ φανοῦν διαφωνίες μεταξὺ πρωθυπουργοῦ καὶ αὐτοκρατείρας καὶ ἡ τελευταία, ποὺ ἐθαύμαζε τὴν ἀνδρεία τοῦ Νικηφόρου, τὸν ἐκάλεσε μυστικὰ νὰ ὁδηγήσῃ τὰ στρατεύματά του στὴν πρωτεύουσα καὶ νὰ διώξῃ τὸ Βρίγγα. Ὁ ἀρχιστράτηγος, βλέποντας πόσον ἡ διχόνοια αὐτὴ — ὅπως ἡ κάθε διχόνοια καὶ ἐμφύλιος διαφωνία — ὑπῆρχε φόβος νὰ ὁδηγήσῃ τὴν αὐτοκρατορία στὴν κατάρρευσι, ἀπεφάσισε νὰ πάῃ στὴν Πόλι, ὄχι ὅμως μὲ τὸ στρατό του, ἀλλὰ μὲ τὴ σοφία καὶ τὴν συμβουλή. Ἔγινε τότε κάτι ποὺ ἔκαμε κατάπληξι σὲ ὅλη τὴν αὐτοκρατορία: Ὁ Βρίγγας ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Νικηφόρου, ντυμένου ὄχι μὲ τὴ στολὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου, ἀλλὰ μὲ τὴν χλαμύδα τοῦ ἀσκητοῦ, ἀπὸ τρίχες αἰγός! Ἔδωκε δὲ στὸν πρωθυπουργὸ τὴ διαβεβαίωσι μὲ ὅρκο ὅτι εἶχεν ἀπογοητευθῆ ἀπὸ ὅλες τὶς κοσμικὲς φιλοδοξίες καὶ ἕνα μόνον ἐσκέπτετο, νὰ ἀποχωρήσῃ σὲ μοναστῆρι. Ὁ Βρίγγας τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐπιστρέψῃ στὰ στρατεύματά του στὴν Ἀσία γιὰ νὰ παγιώσῃ τὶς κατακτήσεις τῆς αὐτοκρατορίας. «Ἔκτοτε, λέγει ὁ ἱστορικὸς τῆς Μεγίστης Λαύρας, εἶχε τάξει μήτε νὰ κρεοφαγήσῃ, μήτε γυναικὶ ποτὲ νὰ συνέλθῃ. Κατεκλίνετο δὲ χαμαί, καλυπτόμενος ὑπὸ τοῦ τραχέος ἐκ τριχῶν αἰγὸς μανδύου τοῦ σεβασμίου θείου του Μιχαὴλ Μαλεΐνου. Ἦτο ἀνὴρ ρέπων πρὸς τὸ ἀγαθόν, ἅγιος, ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν ἔρωτος, μεστὸς ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης, ἀνδρεῖος δ' ἐν ταὐτῷ καὶ εὐτυχὴς ἐν ταῖς μάχαις. Οἰκτίρμων πρὸς πάντας, ἐπεσκέπτετο τὰς χήρας καὶ τοὺς δεσμώτας καὶ ἔτρεφε τὰ ὀρφανὰ καὶ τοὺς πένητας...».

Ἡ διχόνοια ὅμως πρωθυπουργοῦ καὶ αὐτοκρατείρας ἐξακολουθοῦσε καὶ οἱ δυὸ γενναῖοι στρατηγοί, ὁ Κουρκούας καὶ ὁ Τσιμισκῆς, προέτρεψαν τὸ Νικηφόρο νὰ στεφθῆ αὐτοκράτωρ. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἠρνεῖτο, ὁ Τσιμισκῆς ἔβγαλε τὸ ξίφος καὶ τὸν ἠπείλησε. «Θὲς περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ αὐτοκρατορικὸν διάδημα καὶ ἔμπρὸς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν!...». Ἔτσι ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς ὡδήγησε τὰ στρατεύματά του στὴν Κων/πολιν καὶ ἀπὸ τὴν 16 Αὐγούστου 963 ἐστέφθη αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων. Μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες πράξεις του ὡς αὐτοκράτορος ἦταν νὰ ἐξορίσῃ τὴν αὐτοκράτειρα Θεοφανὼ στὸν πύργο τοῦ Πετρίου, κοντὰ στὴν ἀκτὴ τοῦ Κερατίου κόλπου. Τοῦτο δὲ διότι ἡ νεαρὰ αὐτοκράτειρα τὸν ἐπίεζε νὰ τὴν συζευχθῇ. Στὸ παλάτι ὁ αὐτοκράτωρ ζοῦσε σὰν ἐρημίτης, τηροῦσε ὅλους τοὺς ὅρους τοῦ κοινοβιακοῦ μοναχικοῦ βίου, κρατοῦσε τὴν ψυχή του σὲ αὐστηρὴ ἀπομόνωσι, πλάγιαζε στὸ δάπεδο, διενυκτέρευε μὲ προσευχὲς καὶ ψαλμούς. Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος, ὁ ὑποτακτικὸς τοῦ ἀσκητοῦ Μιχαήλ, εἶχε φύγει ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὴν Ἀσία καὶ ἔκτιζε τὴ μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας, στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἔμαθε ὅτι ὁ Νικηφόρος ἐδέχετο συνεχῶς τὴν πίεσι τῆς αὐτοκρατείρας νὰ τὴν νυμφευθῆ. Καὶ ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει ἡ ἱστορικὴ πρᾶξις, ποὺ ἀπετέλεσε τὸν θρίαμβο τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ἀπέδειξε πόσον ὕψος εὐσεβείας εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐμπνεύσῃ ἡ σοφία τοῦ Ναζωραίου σὲ ψυχὲς ἀνώτερες, σὲ χαρακτῆρας ἡρωϊκοὺς καὶ χαλυβδίνους, ὅπως ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς. Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος, ποὺ ἡ μνήμη του καθιερώθη ἀργότερα ἀπὸ τὸ χριστιανικὸ ἑορτολόγιο νὰ ἑορτάζεται στὶς 5 Ἰουλίου, ξεκίνησε ἀπὸ τὴ Λαύρα καὶ πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολι. Παρουσιάσθη στὸν αὐτοκράτορα καὶ τοῦ θύμισε τὴν ὑπόσχεσί του: «Βασιλεῦ, πρόσεξε νὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσί σου διότι ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ...». Ὁ αὐτοκράτωρ ἄκουσε μὲ εὐλάβεια τὴν ἐπιτίμησι τοῦ ἀσκητοῦ καὶ τὸν διεβεβαίωσε μὲ ὅρκο ὅτι δὲν ἐδέχθη τὸ σκῆπτρο ἀπὸ μάταια προσωπικὴ ἱκανοποίησι, ἀλλὰ γιὰ νὰ σώσῃ τὴν αὐτοκρατορία στὶς δύσκολες στιγμὲς ποὺ περνοῦσε. Καὶ ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ζῇ ἀσκητικὰ στὸ παλάτι, μέχρις ὅτου τὰ δημόσια πράγματα τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ καταθέσῃ τὸ σκῆπτρο κι' ἔπειτα θὰ πάῃ νὰ ἀσκητέψῃ κοντὰ στὸν πνευματικό του πατέρα, τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον, στὸν Ἄθω...

Ἔφυγε ὁ ἀσκητὴς καὶ ὁ Νικηφόρος ἐξηκολούθησε νὰ διάγῃ σὰν μοναχός, νὰ πλαγιάζῃ μὲ τὴν τρίχινη χλαμύδα καὶ νὰ διανυκτερεύῃ μὲ προσευχὲς καὶ ψαλμούς. Ἡ τακτική του αὐτὴ προεκάλεσε τὸ μῖσος τῆς αὐτοκρατείρας Θεοφανοῦς, ἡ ὁποία καὶ παρεσκεύασε, γιὰ τὸ λόγο αὐτό, τὴ δολοφονία του. Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ἡ κατάπληξις ποὺ ἐδοκίμασαν οἱ φονεῖς ὅταν, μπαίνοντας τὰ μεσάνυκτα στὸ δωμάτιό του, βρῆκαν ἄδειανὸ τὸ αὐτοκρατορικὸ κρεββάτι κι' ἐχρειάσθη νὰ ψάξουν πολὺ γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν σὲ μιὰ γωνιά, στὸ δάπεδο, ἕναν ἀσκητὴ ποὺ κοιμῶταν, φορῶντας μιὰ ταπεινὴ χλαμύδα ἀπὸ τρίχες αἰγός: Ἦταν ὁ αὐτοκράτωρ!...

Τὸ σκῆπτρον καὶ ἡ πορφύρα τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ καὶ τὸ χειρόγραφο εὐαγγέλιο τοῦ ἰδίου, φυλάσσονται εὐλαβικὰ στὸ μουσεῖο τῆς Μεγίστης Λαύρας.

Ἰω. Καζαντζάκης

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

Τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῇ συμπληρώσει διετίας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως ἀπηύθυνε τὸ κάτωθι διάγγελμα πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνὰ τὴν χώραν Σχηματισμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπὶ τῇ σημερινῇ 2α ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε.Ο.Ν.:

Φαλαγγῖτες καὶ Φαλαγγίτισσες,
Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσες,

Σήμερα συμπληροῦνται δύο χρόνια ἀφ' ὅτου ἐγεννήθηκε καὶ ἱδρύθηκε ἡ Ε.Ο.Ν. — Ἀπὸ τῆς 7ης Νοεμβρίου 1937 ποὺ ἦτανε ἡ πρώτη ἐμφάνισί της ἕως τὰ τώρα ἀπὸ πόσα στάδια πέρασε τὸ ξέρουμε ὅλοι. Στὴν ἀρχὴ παρουσιάστηκαν δυσκολίες, ἀντιδράσεις, φανερὲς καὶ κρύφιες, ὄχι λίγες. Καὶ ἐχρειάστηκε νὰ κατακτήσετε σιγὰ σιγὰ τὴ θέσι σας καὶ μέσα στὴν Κοινωνία καὶ μέσα στὸ Κράτος. Ἐγὼ ἔτρεμα στὸ κάθε σας βῆμα μήπως καὶ παραστρατήσετε. Ἀλλὰ ἐσεῖς ἐφανήκατε παιδιὰ ἀντάξια τῆς Ἑλλάδος: Γεμᾶτα ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀφοσίωσι. Καὶ ἔτσι τὸ ἔργο μας τὸ κοινὸ ἐβγῆκε πέρα. Γιατὶ ἐβγῆκε πέρα τὸ ἔργο μας τώρα. Τώρα ἐστερέωσε δυνατὰ καὶ τίποτα δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ κλονίσῃ. Βέβαια δὲν ἠμποροῦμε νὰ ποῦμε ἀκόμα ὅτι εἴμαστε τέλειοι. Εἶναι πολλὰ πράγματα ποὺ μᾶς λείπουν ἀκόμα καὶ ποὺ βέβαια θὰ τ' ἀποκτήσουμε.

Ἀλλὰ κάθε ἀντίδρασι ἔχει λείψει καὶ καμμιὰ ἐπιβουλὴ δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ βρεθῇ μπροστά μας, ὅπως στὶς ἀρχές. Αὐτὰ ὅλα ἐξαφανίστηκαν σὰν ἀπὸ μιὰ δυνατὴ πνοὴ τοῦ ἀνέμου, ὅπως ἦταν ὁ ἄνεμος τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος. Εἴμαστε τώρα 750.000 παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Δηλαδὴ εἴμαστε πρὸ δύο περίπου μηνῶν 750.000. Τώρα θὰ εἴμαστε πολὺ περισσότεροι. Καὶ μέσα στὴ χρονιὰ ποὺ διατρέχουμε θὰ ὑπερβοῦμε βέβαια πολὺ τὸ ἑκατομμύριο. Ὅλες οἱ Κοινωνικὲς τάξεις εἶναι μέσα στὴν Ε.Ο.Ν. Πλούσιοι καὶ πτωχοί, ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι, παιδιὰ τῶν Σχολείων καὶ παιδιὰ τῶν Ἐργοστασίων, κορίτσια τῆς Κοινωνίας καὶ κορίτσια ἐργαζόμενα, ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος εἶναι μέσα, μέσα σὲ μιὰ ἕνωσι ἱερή, συνενωμένα μεταξύ τους, ἀδιάσπαστα καὶ ἀλληλέγγυα, γιὰ νὰ δημιουργήσουν ἐκεῖνο ποὺ λέγει καὶ τὸ τραγοῦδι σας: Μιὰ Ἑλλάδα Νέα!

Καὶ τώρα ἐσεῖς ὅλα, ἀγαπητά μου παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, νὰ δουλέψετε γιὰ νὰ ἀναπτύξετε καὶ νὰ τελειοποιήσετε ἐκεῖνο ποὺ ἐκάμαμεν ἕως τὰ τώρα.

Ὅπως σᾶς εἶπα παραπάνω εἶναι πολλὰ πράγματα ποὺ μᾶς λείπουν. Ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι μὲ τὴν ἐργασία καὶ μὲ τὸν κόπο καὶ μὲ τὴ θυσία θὰ τὰ ἀποκτήσουμε ὅλα.

Λοιπόν, παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος: Δουλειά! Δουλειά! Δουλειά!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

1

1) Ἡ Ε. Ο. Ν. Βερροίας εἰς μίαν τελετήν. 2) Φαλαγγίτισσαι τοῦ Τάγματος Λαγκαδᾶ. 3) Ἡ Ε. Ο. Ν. Θηλέων Καστορίας διὰ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν. 4) Φαλαγγίτισσαι τοῦ χωρίου Νέον Ἀμάρι (Ρεθύμνου) 5) Παρέλασις Φαλαγγιτισσῶν Λαρίσης. 6) Ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κηρύσσει τὴν ἔναρξιν τῶν Α΄ Παμπελοποννησιακῶν ἀγώνων ἐν Τριπόλει ἐν ὀνόματι τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ. 7) Ἀθλητικὴ ὁμὰς ἐκ τῶν μετασχουσῶν εἰς τοὺς ἐν Τριπόλει τελεσθέντας Α΄ Παμπελοποννησιακοὺς ἀγῶνας τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1939.

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Φρειδερίκη κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς Μαθητικῆς Προνοίας Ἀρσακείου.

Τὸ συσσίτιον εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

"Ενα ὡραῖο διηγηματάκι

Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ

Η Ἐλενίτσα τέλειωσε τὸ παιδικὸ βιβλίο ποὺ διάβαζε, οἱ «Τρεῖς Νοικοκυροῦλες», ἔσβησε τὸ φῶς κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της γιὰ νὰ κοιμηθῆ. Παιδεύτηκε κάμποση ὥρα, δίχως νὰ τὸ κατωρθώση.

Στὸ νοῦ της γύριζαν ἀκόμα οἱ εἰκόνες τοῦ βιβλίου ποὺ εἶχε διαβάσει γιὰ τὶς τρεῖς νοικοκυροῦλες. Μὰ ἂς δώσωμε μιὰ μικρὴ περίληψι τοῦ βιβλίου ποὺ διάβαζε ἡ Ἐλενίτσα:

«"Ητανε μιὰ οἰκογένεια ποὺ ἀπαρτιζόταν ἀπὸ τὴν μητέρα, τὸν πατέρα καὶ τρία μικρὰ κοριτσάκια. Ὁ πατέρας γνώρισε κάποιον κακὸ ἄνθρωπο ποὺ τὸν παράσερνε ὁλοένα στὶς ταβέρνες κι' ἔπιναν κρασί. Σιγὰ-σιγὰ ὁ Μαστρογιάννης, νὰ ποῦμε, ἄφησε τὴ τεμπελιὰ νὰ τὸν κυριέψη καὶ δὲν ἐργαζότανε πιά.

"Ετσι δὲν πλήρωσε κάμποσους μῆνες τὸ νοῖκι τοῦ σπιτιοῦ κι' ὁ σπιτονοικοκύρης τοὺς μήνυσε νὰ τ' ἀδειάσουν τὸ δίχως ἄλλο. Ἡ μητέρα, στενοχωρημένη, πονεμένη, παράτησε κι' αὐτὴ τὸ σπίτι κι' ἡ σκόνη ἔντυσε τὰ ἔπιπλα, κι' οἱ μυῖγες λέρωσαν τοὺς καθρέφτες.

Ἡ Σοφία, τὸ μεγαλύτερο κοριτσάκι, καθὼς σκεφτόταν κάποτε, ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀθλιότητα τοῦ σπιτιοῦ, σκέφτεται τότε πὼς ἴσως νἆναι τούτη ἡ ἀφορμὴ κι' ὁ πατέρας δὲν σιμώνει στὸ σπίτι του. Πιάνει καὶ ξεσκονίζει τὰ ἔπιπλα, τὰ κάδρα στοὺς τοίχους, ἀνεβαίνοντας σὲ μιὰ καρέκλα.

Ἡ μητέρα εὐχαριστήθηκε ποὺ εἶδε τὸ παιδί της νὰ συγυρίζη τὸ σπίτι καὶ θέλησε νὰ τὸ συγχαρῆ. Μὰ τὸ κορίτσι τῆς ἀπάντησε μὲ γλυκὸ τρόπο πὼς τώρα εἶναι πιὰ μεγάλη καὶ θὰ μπορῆ νὰ τὴν βοηθᾶ.

— Καὶ νὰ δῆς μαμά, ποὺ ἴσως σὰν δῆ καθαρὸ καὶ γελαστὸ τὸ σπίτι μας ὁ πατέρας, νὰ μὴ φύγη πιά...

Τὸ παιδὶ ἔδωσε κουράγιο στὴ μητέρα του καὶ βάλθηκε κι' ἐκείνη νὰ ξεκρεμᾶ τὶς κουρτῖνες γιὰ νὰ τὶς πλύνη, μὰ κούνησε ὡστόσο τὴν κεφαλὴ μ' ἀπελπισία.

— Τί νὰ τὰ κάνουμε ὅλα τοῦτα Σοφία, παιδί μου, μιὰ καὶ θὰ μᾶς βγάλουν ἀπ' τὸ σπίτι; Ὁ προκομμένος ὁ πατέρας σου μεθοκοπᾶ ἀντὶ νὰ πηγαίνη στὴ δουλειά.

Πήγαινε τὸ γάλα στὴν ἄρρωστη μητέρα της.

— Μαμά, σκέφτηκα κάτι, λέει τὸ κορίτσι, θὰ πάω νὰ παρακαλέσω μαζὶ μὲ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ τὸν σπιτονοικοκύρη. Θὰ τοῦ μιλήσουμε ὡραῖα καὶ θὰ τοῦ ὑποσχεθοῦμε πὼς ἐμεῖς θὰ κάνουμε ὥστε ὁ πατέρας μας νὰ μὴ ξαναπάη στὴν ταβέρνα.

— Μακάρι νὰ τὸ πετύχετε, λέει ἡ μητέρα καὶ τοὺς δίνει τὴν εὐχή της. "Υστερα γυρίζει μὲ περισσότερη ὄρεξι στὴ δουλειά της γιὰ νὰ τελειώση γρήγορα.

Τὰ παιδιὰ πῆγαν στὸ σπίτι τοῦ σπιτονοικοκύρη καὶ βρῆκαν τὴ γυναῖκα του, τὴν παρακάλεσαν νὰ μεσιτεύση στὸν ἄντρα της γιὰ νὰ μὴ τοὺς πετάξουν ἀπ' τὸ σπίτι. Κρατοῦσαν μάλιστα στὶς τσέπες των μερικὲς δεκάρες καὶ τὶς ἔδιδαν στὴν κυρία ἐκείνη, ὅμως ἡ γυναῖκα δὲν τὶς κράτησε, συγκινήθηκε καὶ φωνάζοντας τὸν ἄντρα της τοῦ εἶπε νὰ τ' ἀκούση τὰ καλὰ τοῦτα παιδάκια ποὺ ἔχουν κάτι νὰ τοῦ ποῦν.

Στὴν ἀρχὴ τάχασε ἡ Σοφία, μὰ σιγὰ σιγὰ πῆρε θάρρος κι' ἐπανέλαβε τὰ ὅσα εἶχε πῆ στὴ γυναῖκα του καὶ πρόσθεσε μάλιστα πὼς τὰ βράδυα θὰ τραγουδοῦσαν στὸν πατέρα τους γιὰ νὰ τὸν κρατοῦν κοντά τους.

Ὁ σπιτονοικοκύρης στὴν ἀρχὴ γέλασε, ὕστερα ὅμως λυπήθηκε τὰ παιδάκια καὶ τοὺς εἶπε πὼς γι' αὐτά, μόνο γι' αὐτά, θὰ τοὺς ἀφήση γιὰ ἕνα χρόνο ἀκόμα τὸ σπίτι.

Τὸν εὐχαριστήσανε κι' ἔφυγαν ὁλόχαρα γιὰ νὰ φέρουν τὴν εἴδησι στὴ μητέρα.

Τὸ βράδυ, ποὺ ἦρθε ὁ πατέρας, ξαφνιάστηκε ἀπὸ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ του. Τὰ παιδιὰ τὸν δέχτηκαν μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα καὶ ἡ γυναῖκά του τὸν βοήθησε νὰ πλυθῆ.

Ὁ πατέρας δάκρυσε ἀπὸ συγκίνησι καὶ σὰν τὸν ρώτησαν τὰ παιδάκια γιατὶ κλαίει εἶπε πὼς δὲν θὰ συγχωροῦσε ποτὲ τὸν ἑαυτό του γιὰ τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάνει ν' ἀφήση τὸ σπίτι του. Σὰν ἀπόφαγαν βγῆκαν στὴν αὐλή.

Ἡ γυναῖκά του, ποὺ εἶχε σηκώσει ὡστόσο τὸ τραπέζι καὶ βγῆκε κι' ἐκείνη κοντά του, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν παρηγόρησε. Ποτὲ δὲν εἶναι ἀργὰ γιὰ νὰ μετανοιώση κανένας καὶ νὰ γυρίση στὸν καλὸ τὸ δρόμο.

Κείνη τὴν ὥρα πέρασε κι' ὁ Μαστρολουκᾶς καὶ τὸν φώναξε ὅπως πάντα νὰ πᾶνε στὴν ταβέρνα. Μὰ ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν τοῦ εἶπε νὰ πάη νὰ βρῆ ἄλλονε φίλο, γιατὶ ἐκεῖνος ἀπὸ σήμερα θὰ κυττάζη τὸ σπίτι του, τὴ γυναῖκά του καὶ τὰ τρία του ἀγαπημένα παιδάκια!».

Ἡ Ἐλενίτσα ἦτανε ἕνα δωδεκάχρονο στρουμπουλὸ κοριτσάκι, πήγαινε στὴν πρώτη τάξι στὸ Γυμνάσιο καὶ τῆς ἄρεσε πολὺ νὰ διαβάζη κι' ἐξωσχολικὰ βιβλία γιὰ παιδιά. Εἶχε κι' ἐκείνη ἄλλα δύο ἀδελφάκια, ἕναν πατέρα καὶ μιὰ μητέρα. Ἡ μητέρα τῆς Ἐλενίτσας ἦτανε τὸν περισσότερο καιρὸ ἄρρωστη καὶ στὸ σπίτι παῖρναν παραδουλεύτρα, γιατὶ δὲν εἶχαν ὑπηρέτρια.

Μὰ πόσες φορὲς δὲν μάλλωνε ἡ μητέρα τὴν Ἐλενίτσα.

«Εἶσαι τώρα μεγάλο κορίτσι Ἐλενίτσα, τῆς ἔλεγε, μπορεῖς νὰ σηκώνεσαι πρωῒ πρωῒ νὰ κρεμᾶς τὰ ροῦχά σου στὸ παράθυρό σου, νὰ σκουπίζης καὶ νὰ ξεσκονίζης ἀκόμα τὸ δωμάτιό σου καὶ τ' ἀπογέματα νὰ μὴν παίζης ὅλες τὶς ὧρες, μὰ νὰ διαβάζης τὰ μαθήματά σου. Οἱ δουλειὲς τοῦ πατέρα δὲν πᾶνε καὶ τόσο καλά. Τὴν παραδουλεύτρα τὴν φέρνει ἀραιὰ καὶ ποῦ, πὼς μπορῶ ἐγὼ νὰ σᾶς κυττάζω ὅλους σας ἐδῶ μέσα! Νὰ καταπίνω τόση σκόνη... νὰ κουράζουμαι, νὰ μὴν κοιμῶμαι ἀπ' τοὺς πόνους τοῦ κορμιοῦ μου κάθε βράδυ...κι'ἐσεῖς; Ἐσεῖς ὅλο χαρτιὰ καὶ σκουπίδια χάμω... Βέβαια, πρέπει νὰ παίξετε, μὰ πρέπει νὰ σκέφτεσθε καὶ τὴν ἄρρωστη μάνα σας...».

Ντράπηκε καὶ πρὶν κοιμηθῆ ὡρκίστηκε νὰ γίνη κι' ἐκείνη μιὰ καλὴ νοικοκυροῦλα.

Τὴν ἄλλη μέρα σηκώθηκε μόλις ἔφεξε. Ἀπ' τ' ἀνοιγμένο παράθυρο φαινόταν μιὰ ροδιὰ φορτωμένη ἀπὸ ρόδια καὶ στὰ κλαδιὰ τιτίβιζαν χαρούμενα τὰ πουλάκια. "Εσκυψε γιὰ νὰ δῆ στὴν αὐλή. Ἡ Ἐλενίτσα κατέβηκε σιγὰ σιγά, πλύθηκε, χτενίστηκε, φόρεσε ἕνα λευκὸ τσεμπεράκι στὸ κεφάλι, καὶ σκούπισε τὴν κουζίνα καὶ τὴν τραπεζαρία. "Υστερα ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της, ἅπλωσε τὰ ροῦχά της στὸ παράθυρο ν' ἀεριστοῦν. Ξεσκόνισε τὸ γραφεῖο της, ἔβαλε σὲ τάξι τὰ βιβλία της, ποὺ ἤτανε πεταμένα ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπὸ κεῖ, σκούπισε καὶ πῆρε νὰ ἐπαναλάβη μιὰ φορὰ τὸ μάθημά της. Τ' ἀδελφάκια της τὴν ἄκουσαν καὶ ξύπνησαν στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Πῆγε καὶ τὰ σήκωσε ἐλαφροπατῶντας καὶ κατέβηκαν ὅλοι μαζὶ κάτω. Τὰ βοήθησε νὰ πλυθοῦν κι' ἑτοιμάστηκε ν' ἀνάψη τὴ φωτιὰ γιὰ τὸ τσάϊ. Στὸ μεταξὺ κατέβηκε κι' ὁ πατέρας τους. Σὰν τὰ εἶδε χάρηκε πολὺ καὶ τοὺς ὑποσχέθηκε νὰ τοὺς ἀγοράση πολλὰ φροῦτα κείνη τὴ μέρα ποὺ τ' ἀγαποῦσαν.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 192)

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ΄.

Εἶχαν γελασθῆ;... Ὄχι, δὲν ἦταν δυνατό. Γιατὶ κι' ἄλλες μακρινὲς κανονιὲς τοὺς ἔφερε σὲ λίγο ἡ ἀδύνατη πνοὴ τῆς αὔρας.

— Πλοῖο περνᾶ ἀπὸ τὴ θάλασσα αὐτῆς τῆς ἀκτῆς, εἶπε τέλος ὁ πλοίαρχος Γκούλδ.

— Καὶ γιατὶ νὰ ρίχνῃ κανονιές; ρώτησε ὁ Τζέϊμς.

Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς οἱ μακρινὲς ἐκεῖνες κανονιὲς συγκίνησαν βαθιὰ τοὺς δυστυχισμένους ναυαγούς. Ἐνόμιζαν πὼς εἶχαν συνδεθῆ μὲ τὸν ἐπίλοιπο κόσμο καὶ τὸ νησάκι τοὺς φαινόταν λιγώτερο ἀπομονωμένο στὴ μέση τοῦ Ὠκεανοῦ.

— Καὶ πρῶτα - πρῶτα εἴμαστε βέβαιοι πὼς εἶναι νησάκι; ἀποκρίθηκε ὁ πλοίαρχος. Ξέρουμε τί εἶναι πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴ βραχοσειρά;

Ξενύχτησαν λοιπὸν στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς βραχοσειρᾶς, περιμένοντας μὲ ἀνυπομονησία τὴν ἀνατολή, γιὰ νὰ προσανατολισθοῦν καλύτερα.

Στὶς πέντε ἡ ἀνατολὴ ἄρχισε ν' ἀσπρίζῃ.

Ἀλλὰ πλοῖο πουθενά.

Ἔφαγαν βιαστικὰ καὶ πρὶν ἀπὸ τὶς ἑπτὰ ἦταν ἕτοιμοι νὰ ξεκινήσουν.

Μὲ μεγάλη δυσκολία περπάτησαν κάμποσες ὧρες, ἀνάμεσα ἀπὸ βράχια, καὶ δὲν ὑπῆρχε οὔτε χορτάρι, οὔτε χῶμα, οὔτε ἄμμος.

Ὅσο προχωροῦσαν πρὸς τὰ βορεινά, τὸ ὀροπέδιο πλάταινε, ἁπλωνόταν δεξιὰ κι' ἀριστερά. Κι' ἡ θάλασσα δὲ φαινόταν καθόλου. Ἡ ἴδια μονοτονία ἐξακολουθοῦσε: πέτρες χωρὶς ἴχνος πρασινάδας.

Κατὰ τὶς ἕντεκα, οἱ ὁδοιπόροι εἶδαν μπροστά τους ἕνα ὕψωμα, ἕναν κῶνο, ὡς τριακόσια πόδια ψηλό. Καὶ σὲ μισὴ ὥρα ἔφθασαν ἕως τὴ μέση τοῦ κώνου. Τότε ὁ Φρίτς ποὺ πήγαινε μπροστά, ἔβγαλε μιὰ κραυγή: "Α!

Στάθηκαν ὅλοι καὶ τὸν κοίταξαν.

— Τ' εἶν' ἐκεῖνο κεῖ; εἶπε, δείχνοντας τὴν κορυφή.

Σ' ἐκείνη τὴ θέσι, πραγματικά, ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους βράχους τοῦ κώνου, ἦταν φυτεμένο ἕνα μπαστοῦνι, ἕνα ξύλο ψηλὸ πέντ' ἕξη πόδια.

— Εἶναι μπαστοῦνι, ἐβεβαίωσε ὁ Φρίτς, ὁδοιπορικὸ μπαστοῦνι.

— Ἀφοῦ κάποιος τοῦ ἔβαλε καὶ μιὰ σημαία, συμπλήρωσε ὁ Τζὼν Μπλόκ.

Σημαία; στὴν κορυφὴ ἐκείνου τοῦ κώνου;

— Ἀγγλική! φώναξε ὁ ναύκληρος. Ὁρίστε!... κόκκινη... μὲ μπλὲ στὴ γωνιά!...

Καὶ τότε ὥρμησαν ὅλοι, σκαρφαλώνοντας ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα. Ἔτσι βρέθηκαν πρὶν ἀπὸ τὶς τρεῖς στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου.

Μιὰ πυκνὴ ὁμίχλη τοὺς σκέπαζε τὰ πάντα. Κι' ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξακριβώσουν ἂν τέλειωνε ἢ ἂν ἐξακολουθοῦσε τὸ ὀροπέδιο. Κι' ἡ ὁμίχλη ἦταν ἀδιαπέραστη.

— Ὡστόσο, ἡ ὥρα περνοῦσε, κι' οἱ πνοὲς τῆς αὔρας δὲν κατώρθωναν ἀκόμη νὰ διαλύσουν τὸ σύννεφο τῆς ὁμίχλης.

Ἐν τέλει οἱ ἀτμοὶ ἄρχισαν νὰ χαμηλώνουν, κι' ὁ Φρίτς μπόρεσε νὰ ἰδῆ πὼς ὕστερ' ἀπὸ τὸν κῶνο δὲν ἔχασκε γκρεμνός. Ἔπειτα ὁ ἀγέρας δυνάμωσε. Καὶ τότε ὅλοι μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν μιὰ πλαγιὰ βουνοῦ, σκεπασμένη μὲ βλάστησι ποὺ τὰ μάτια τῶν ναυαγῶν εἶχαν νὰ ἰδοῦνε μῆνες. Γι' αὐτὸ μὲ πόση ἀπληστία δὲν ἐκοίταζαν ἐκεῖνες τὶς πρασινάδες, τὰ δεντράκια, τοὺς θάμνους, τὶς ἀλόες, τὰ μύρτα ποὺ φύτρωναν ἐδῶ κι' ἐκεῖ!

Καὶ νά! ἄξαφνα, σὲ ἀπόστασι ὀκτακοσίων ποδιῶν, μέσ' ἀπὸ τὶς χαραμάδες τῆς ὁμίχλης, φανερώθηκαν οἱ κορυφὲς ἑνὸς δάσους. Ἔπειτα, μιὰ μεγάλη πεδιάδα τοὺς φανερώθηκε, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δέντρα, τὰ λειβάδια καὶ τὰ χωράφια, τὸ κυριώτερο ἦταν πὼς διευθύνονταν ἀνατολικὰ καὶ τέλειωνε σ' ἕναν ὅρμο. Κι' ὅταν διαλύθηκαν κι' οἱ τελευταῖοι ἀτμοί, παρουσιάσθηκε μπροστά τους ὁ ἀπέραντος ὠκεανὸς σὲ μιὰ ἀπόστασι ὄχι μικρότερη ἀπὸ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ λεῦγες.

Νησί!... Ἡ γῆ τους ἦταν νησί!...

Καὶ εἶδαν τότε πὼς ἡ βορεινὴ ἀκτὴ εἶχε τρεῖς διαφορετικοὺς ὅρμους. Καὶ στὴ θάλασσα, καμμιὰ ἄλλη γῆ. Καὶ κανένα πανὶ στὸν ὁρίζοντα.

Τότε, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Φρίτς βγῆκε μιὰ κραυγή, ἐνῶ τὸ χέρι του ἔδειχνε πρὸς τὰ βορεινά:

— Ἡ Νέα Ἑλβετία!

— Ναί! ἡ Νέα Ἑλβετία! φώναξε ὁ Φραγκῖσκος.

— Ἡ Νέα Ἑλβετία, εἶπαν μὲ κομμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι φωνὴ ἡ Τζέννυ κι' ἡ Ντόλλ.

Ὁ ὅρμος ἐκεῖνος, ἀριστερά, ἦταν ὁ ὅρμος τῶν Μαργαριταριῶν. Μακρύτερα, σὰν ἕνα μαῦρο σημάδι, ὁ Ἀναμμένος Βράχος. Ἔπειτα ὁ ὅρμος τῶν Ναυτίλων μὲ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας.

Καὶ τέλος ὁ ὅρμος τῆς Σωτηρίας μὲ τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία μπροστά.

Καὶ μὲ μιὰ χαρὰ ἀνέκφραστη, ποὺ ἔκανε τὶς καρδιές τους νὰ πάλλουν καὶ τὰ μάτια τους νὰ δακρύζουν, ἐγονάτισαν κι' ἐδόξασαν τὸν Θεό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ΄.

Ὅπως τὴν προηγούμενη νύκτα, κανένας πάλι δὲν μποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι. Οὔτε ἀπὸ ἀνησυχία, οὔτε ἀπὸ ἀγωνία. Τοὺς κρατοῦσε ἄγρυπνους ἡ ἔξαψις, ἡ σωρεία τῶν σκέψεων, ἡ ἀνυπομονησία κι' ἡ χαρά.

Χωρὶς ν' ἀργοπορήσουν στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου, κατέβηκαν γρήγορα πρὸς τὰ κάτω, καὶ τὸ ἔνστικτο τοῦ προσανατολισμοῦ τοὺς ὡδήγησε νὰ πάρουν τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει καὶ ὁ Οὐόλστων μὲ τοὺς συντρόφους του. Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα, καὶ βρεθήκανε στὴν ἄκρη ποὺ ἄρχιζε τὸ δάσος. Ὁ ναύκληρος ἀνακάλυψε τότε καὶ τὴ σπηλιά, κι' ἀπὸ τὶς ἄσπρες στάχτες μιᾶς φωτιᾶς συμπέραναν πὼς ἡ σπηλιὰ ἐκείνη κατοικήθηκε κάποτε. Κάποιοι εἶχαν περάσει τὸ δάσος, κι' ἀφοῦ ἀνέβηκαν τὸ βουνό, ἔφθασαν τέλος στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου, ὅπου ἦταν στημένη ἡ ἀγγλικὴ σημαία... Μὰ ποιοί νὰ ἦσαν αὐτοί;

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἔλεγε ὁ Φρίτς, πὼς ὁ πατέρας μου, μὲ τ' ἀδέρφια μου καὶ μὲ τὸν κ. Οὐόλστων ἦλθαν κι' ἔστησαν τὴν ἀγγλικὴ σημαία σ' αὐτὴ τὴν κορυφή.

Ὁπωσδήποτε, ἐκείνη ποὺ ἐκυμάτιζε στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου τὴν εἶχαν στήσει ἄνθρωποι κι' ὡρισμένα ὁ κ. Ζερμάττ μὲ τοὺς δικούς του. Ὥστε τὸ φρονιμώτερο ἦταν ν' ἀκολουθήσουν τὰ ἴχνη ποὺ ἔβλεπαν — χόρτα πατημένα, χαμόκλαδα σπασμένα, ἀκόμη καὶ πατημασιὲς — γιὰ νὰ φθάσουν πιὸ γρήγορα στὸ Φελσενχάϊμ.

Ἔτσι ἐξηγοῦσαν καὶ τὸν ἐρχομό τοῦ ἄλμπατρου.

Ἐπιτέλους ἡ κούρασι τοὺς ἐκυρίευσε κι' ἀποκοιμήθηκαν ὡς τὰ χαράματα. Καὶ τὸ πρωΐ, ἀφοῦ ἐπρογευμάτισαν, ἐξεκίνησαν ἀμέσως μὲ χαρὰ κι' ἀνυπομονησία.

Ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Φρίτς, κατέβηκαν τὶς πρῶτες πλαγιές, ποὺ ἦταν ἐν μέρει σκεπασμένες ἀπὸ τὸ δάσος. Καὶ περπατοῦσαν μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ σταματήσουν παρὰ τὸ μεσημέρι.

Κατὰ τὶς ἕντεκα ὁ Φρίτς ποὺ πήγαινε μπροστά, ἐσταμάτησε, κι' ἔκανε νόημα καὶ στοὺς ἄλλους νὰ σταματήσουν.

Εἶδε σ' ἕνα ἄδεντρο μέρος τοῦ δάσους, πάνω σ' ἕνα μικρὸ πλάτωμα ποὺ τὸ ἔσχιζε ἕνα ποταμάκι, ἕνα ζῶο ποὺ ἔσβυνε τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴ δίψα του. Σκέφθηκαν λοιπὸν νὰ περικυκλώσουν σιγὰ - σιγὰ ἐκεῖνο τὸ πλάτωμα, καὶ ἅμα θὰ ἔκανε ἡ ἀντιλόπη νὰ φύγη, νὰ τῆς φράξουν τὸ δρόμο κι' ἔπειτα νὰ τὴν πιάσουν. Ἀλλὰ τὸ δυσκολώ-

Τί εἶναι ἐκεῖνο ἐκεῖ;...

Ἡ στήλη τοῦ γιατροῦ

Τὸ πρόβλημα τῶν ἀμυγδαλῶν

Τί εἶναι ἡ ἀμυγδαλές, ποιὰ εἶναι ἡ ἀποστολή των στὸν ἄνθρωπον καὶ πρέπει ἢ ὄχι νὰ ἀφαιροῦνται; Ἰδοὺ τρία ζητήματα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἀσχοληθῶ σήμερα κατὰ παράκλησιν πολλῶν ἀναγνωστῶν μου.

Ἡ ἀμυγδαλὲς εἶναι δύο μικροὶ ἀδένες ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου εἰς τὸ βάθος τοῦ στόματος καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ φάρυγγος. Πλησίον ὅμως αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι μικροὶ ἀδένες ποὺ βλέπομε μόνον οἱ γιατροὶ καὶ οἱ ὁποῖοι μαζὶ μὲ τὶς ἀμυγδαλὲς ἀποτελοῦν τὸν δακτύλιον τοῦ Waldeyer. Αὐτοὶ οἱ ἀδένες ὅπως θὰ ἰδοῦμε παρακάτω παίζουν σπουδαῖο ρόλο μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἀμυγδαλῶν. Ἡ ἀμυγδαλὲς κατὰ τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν μόλις διακρίνονται, μετὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἀρχίζουν καὶ μεγαλώνουν καὶ φθάνουν εἰς τὸ 7ον ἕως 9ον ἔτος εἰς τὸ μεγαλύτερον μέγεθος. Ἀπὸ τὴν ἡλικία αὐτὴ ἀρχίζουν καὶ μικραίνουν, ἀτροφοῦν καὶ τέλος ἐξαφανίζονται 90% εἰς τὴν μεγάλην ἡλικίαν. Γιατί τώρα μεγαλώνουν ὑπερβολικὰ ἡ ἀμυγδαλὲς εἰς τὰ περισσότερα παιδιά; Τρεῖς εἶναι ἡ αἰτίες. Πρῶτον ἀπὸ τὸν συνεχῆ ἐρεθισμὸ τῶν μικροβίων ποὺ μπαίνουν στὸ στόμα. Εἶναι γνωστὸν ὅτι στὸ στόμα μπαίνουν ὅλα τὰ εἴδη τῶν μικροβίων, ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ τοξικά. Βρίσκουν στὸ στόμα θερμοκρασία κατάλληλη, ἀέρα καὶ τὸ σπουδαιότερον τροφὴ γιὰ νὰ συντηρηθοῦν. Εἰς τὸ στόμα τὰ μικρόβια ζοῦν ἥσυχα καὶ σχεδὸν φιλικὰ μὲ τὸν ὀργανισμόν, ἂν καὶ ἡ φιλία αὐτὴ εἶναι... ἀσπονδη, διότι μὲ τὴ μικρότερη αἰτία, μόλις δηλ. ὁ ὀργανισμὸς τοῦ παιδιοῦ ἐξασθενήσῃ, οἱ ὕπουλοι αὐτοὶ φίλοι γίνονται φανεροὶ ἐχθροί. Ἔτσι ἐξηγεῖται ὅτι πολλὲς φορὲς βρίσκομε στὸ στόμα ὑγιοῦς μικρόβια διφθερίτιδος καὶ κατόπιν μιὰ γρίππη ἢ ἄλλη ἀρρώστεια ποὺ ἀδυνατίζει τὸ παιδί, τοῦ δημιουργεῖ ἀμέσως διφθερίτιδα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὸν σταφυλόκοκκο ἢ στρεπτόκοκκο ποὺ ζοῦν ἥσυχα στὸ δέρμα μας καὶ μόλις βρεθῇ εὐκαιρία κάνουν τὰ δερματικὰ ἀποστήματα, σταφυλοκοκκίασι ἢ καλογέρους ποὺ τὰ λέει ὁ λαὸς ξεγερέματα, ἐνῶ κανονικὰ εἶναι ἔλλειψις ἀντιστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ, δηλ. ἀδυναμία. Στὴν εἴσοδο λοιπὸν τῶν μικροβίων στὸ στόμα ἀντιδροῦν μόνον ἡ ἀμυγδαλές, καὶ τὴν ἀντίδρασι αὐτὴ τὴν ἐκδηλώνουν μὲ τὴν αὔξησιν τοῦ ὄγκου των. Δευτέρα αἰτία τῆς διογκώσεως τῶν ἀμυγδαλῶν εἶναι τὰ σάπια δόντια καὶ τὸ μὴ συχνὸ πλύσιμο τοῦ στόματος μετὰ τὸ φαγητό. Ἡ τροφὲς παραμένουν στὴν κοιλότητα τοῦ στόματος καὶ στὶς ἀμυγδαλές, ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς ἔχουν κρύπτες. Ἐκεῖ τὰ ὑπολείμματα τῶν τροφῶν σαπίζουν καὶ ἐρεθίζουν τὶς ἀμυγδαλές, ἡ ὁποῖες ἀπὸ τὸν συνεχῆ ἐρεθισμὸ μεγαλώνουν. Ἄλλη τέλος αἰτία τῆς ὑπερτροφίας τῶν ἀμυγδαλῶν εἶναι — καὶ τοῦτο ἴσως τὸ πιστεύω μόνον ἐγὼ — ὁ ἀρθριτισμός. Εἶναι δηλ. μιὰ ἀρθριτικὴ ἐκδήλωσις, ὅπως τὸ ἔκζεμα καὶ τόσες ἄλλες γνωστὲς ἀρθριτικὲς ἐκδηλώσεις στὰ παιδιά. Τὸ συμπεραίνω δὲ διότι εἶναι πολὺ συχνότερη ἡ ὑπερτροφία τῶν ἀμυγδαλῶν στὰ παιδιὰ τῶν πλουσίων καὶ καλοφαγάδων παρὰ τῶν ἀπόρων καὶ ἐργατικῶν. Παρατήρησα ὅτι ἐπὶ 100 παιδιῶν εὐπόρων καὶ μὲ ἀρθριτικὰς ἐκδηλώσεις τὰ 95 παρουσιάζουν κατὰ τὸ πλεῖστον τεραστίαν διόγκωσιν τῶν ἀμυγδαλῶν, ἐνῶ ἐπὶ 100 ἐργατικῶν καὶ ἀπόρων τάξεων τὰ 15 μόνον παρουσιάζουν διόγκωσιν τῶν ἀμυγδαλῶν καὶ ὄχι σπουδαίαν. Καὶ τὸ σπουδαιότερον τὰ δεύτερα ἀρρωσταίνουν συχνότερα καὶ εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἀδύνατα καὶ ἑπομένως θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν συχνότερα ἐνοχλήσεις καὶ ὑπερτροφικὲς ἀμυγδαλές. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν πρώτων εἶναι ποτισμένα ἀπὸ τὶς ἀρθριτικὲς τοξίνες τῶν γονέων, ἡ ὁποῖες καθὼς περνοῦν γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ ἐρεθίζουν τὶς ἀμυγδαλές.

Στὸ ἑπόμενο θὰ ποῦμε γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῶν ἀμυγδαλῶν στὸν ἄνθρωπο καὶ τὶς διαταραχὲς ποὺ προκαλοῦν ὅταν εἶναι ἄρρωστες.

Γ. ΜΠΑΜΠΟΥΡΗΣ
Παιδίατρος

τερο ἦταν νὰ κινηθοῦν καὶ νὰ περικυκλώσουν τὸ πλάτωμα χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ ἡ ἀντιλόπη—ἕνα ζῶο μὲ τόσο ὀξυδερκῆ μάτια, μὲ δυνατὴ ἀκοὴ καὶ τόση λεπτὴ ὄσφρησι.

Ὁ Φρίτς, ὁ Φραγκῖσκος, ὁ Τζέιμς, ὁ πλοίαρχος Γκοῦλδ κι' ὁ Τζὼν Μπλὸκ ποὺ ποτὲ δὲν εἶχαν ἄλλο ὅπλο ἀπὸ τοὺς μεγάλους σουγιάδες τους, ἄρχισαν σιγὰ-σιγὰ μιὰ κίνησι κυκλοτερῆ, κρυβόμενοι ὅσο μποροῦσαν πιὸ καλὰ πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ἡ ἀντιλόπη ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ πίνῃ στὸ ποταμάκι δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ἀνησυχία. Ἄξαφνα πετάχτηκε μπροστά της ὁ Φρίτς, βγάζοντας μιὰ μεγάλη κραυγή. Ἀμέσως τὸ ζῶο τινάχτηκε, τέντωσε τὸ λαιμό του κι' ὥρμησε πρὸς τὴ λόχμη του, ποὺ στὸ σημεῖο αὐτὸ φύλαγαν ὁ Φραγκῖσκος κι' ὁ Τζὼν Μπλὸκ μὲ τοὺς σουγιάδες στὰ χέρια. Τὸ ζῶο πήδησε κι' ἔπεσε ἀπάνω στὸ ναύκληρο ποὺ τὸν ἀναποδογύρισε. Ἔπειτα ξανασηκώθηκε, ἕτοιμο νὰ ξαναπηδήσῃ πάλι. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφθασε ὁ Φρίτς καὶ κατάφερε νὰ τῆς χώσῃ τὸ σουγιὰ στὸ πλευρό της, ἐνῶ συγχρόνως σχεδὸν ὁ Χάρρυ Γκοῦλδ τὴν ἐπλήγωνε στὸ λαιμό.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ νέα βιβλία

Ἡ ΑΡΧΑΙΑ ΑΡΚΑΔΙΑ

Μὲ τὰς τρεῖς αὐτὰς λέξεις τιτλοφορεῖται ἕνα ἀληθῶς σημαντικὸν βιβλίον, τοῦ ὁποίου συγγραφεὺς εἶναι ὁ ἄγνωστός μου κ. Εὐριπίδης Κωνσταντόπουλος, διδάκτωρ, ὅπως σημειώνει, τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἀμβούργου. Δὲν γνωρίζω ἂν εἶναι τὸ πρῶτον βιβλίον του, ἂν ὁ ἴδιος εἶναι νέος ἢ γέρων. Ἐκεῖνο ποὺ γνωρίζω εἶναι ὅτι τὸ βιβλίον του εἰς ζηλευτὴν συντομίαν (μόλις ἀριθμεῖ 212 σελίδας) ἱστορεῖ μὲ πλήρη γνῶσιν πηγῶν, μὲ ἀρτίαν συνάρτησιν τῶν κεφαλαίων τοῦ θέματος, μὲ συνολικὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ζητημάτων τῆς ἐποχῆς ποὺ ἱστορεῖ, μίαν μακροτάτην περίοδον τῆς ζωῆς ἑνὸς τμήματος τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους, γεμάτην ἄλλοτε ἀπὸ θριάμβους καὶ λάμψιν καὶ ἄλλοτε ἀπὸ καταστροφάς. Ἀλλὰ καὶ ὁ θρίαμβος καὶ ἡ μεταστροφὴ τῆς τύχης εἶναι ἀναπόσπαστα ἀπὸ τὴν ζωὴν ἑνὸς Ἔθνους. Κανεὶς λαὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἔζησε πάντοτε ἡμέρας εὐτυχεῖς. Τὰ Ἔθνη εἶναι ὅπως καὶ τὰ ἄτομα. Εἶναι, βεβαίως, εὐτυχῆ ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἔχουν ἱστορίαν, διότι τοῦτο σημαίνει ὅτι ζοῦν εἰς ἀδιατάρακτον γαλήνην, τοῦτο ὅμως εἶναι ἀδύνατον. Ἄτομα καὶ ἔθνη ἔχουν τὴν ἱστορίαν των, πότε καλὴν καὶ πότε κακήν. Καὶ διὰ τοῦτο, ἀκριβῶς, ὁ Πολύβιος θεωρεῖ τὴν μελέτην τῆς πολιτικῆς ἱστορίας τὴν ὀρθὴν προετοιμασίαν διὰ τὴν διοίκησιν ἑνὸς Κράτους καὶ ὡς ἐξαιρετικὸν διδάσκαλον, ὅστις διὰ τῆς ὑπενθυμίσεως τῶν ἀτυχιῶν μᾶς ὑποχρεώνει νὰ μὴν ἀπομακρυνώμεθα τῆς ἀκριβοῦς κρίσεως.

Ὁ κ. Κωνσταντόπουλος, διονυχίζων τὰς διασωζομένας πληροφορίας, ἀλλοῦ δὲ ὅπου ἐλλείπουν αἱ πηγαὶ χρησιμοποιῶν τὴν λογικὴν καὶ συγκριτικὴν μέθοδον, φθάνει εἰς τὴν διαχάραξιν τῆς εἰκόνος τῆς Ἀρκαδίας εἰς χρονικὸν διάστημα καλύπτον ὁλοκλήρους ἑκατονταετηρίδας. Ἴσως ὡρισμένα συμπεράσματα τοῦ κ. Κωνσταντοπούλου νὰ εἶναι ὀλίγον αὐθαίρετα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἠμπορεῖ νὰ συζητηθῇ ἐδῶ εἰς τὰ στενὰ ὅρια μιᾶς συντόμου βιβλιογραφίας. Θὰ ἔπρεπεν ἴσως ἀκόμη νὰ προσέξῃ εἰς τὴν γλῶσσαν του, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ γράψῃ τὰ ἄλλα του βιβλία, διότι ἡ γλῶσσα ἡ χρησιμοποιουμένη εἰς τὴν «Ἀρχαίαν Ἀρκαδίαν» εἶναι πολὺ παρημελημένη.

«ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΗΡΩΕΣ»

Ἕνα ἀπὸ τὰ βιβλία ποὺ θὰ συνιστοῦσα νὰ διαβάσουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἀδιάφορον ἂν εἰς τὸ ἐξώφυλλον φέρῃ τὴν μνείαν «παιδικὰ διηγήματα», εἶναι οἱ Μικροὶ Ἥρωες τοῦ κ. Θ. Μακροπούλου.

Μοῦ ἐδόθη καὶ ἄλλοτε, ὅταν ὁ συγγραφεὺς τῶν «Μικρῶν Ἡρώων» ἐκυκλοφόρησε τὸ βιβλίον του Μεσολογγίτικες Ἱστορίες, ἡ εὐκαιρία νὰ προσέξω τὴν ἐργασίαν του, τὸ ζωηρὸ ὕφος του καὶ τὴν παρατηρητικότητα. Τὸ νέον του ὅμως βιβλίον μοῦ ἔκανε τόσον ζωηρὰν ἐντύπωσιν, ὥστε θὰ ἠμποροῦσα ἀνενδοιάστως νὰ πῶ ὅτι σπανίως ἐπῆρα εἰς τὰ χέρια μου νεοελληνικὸν βιβλίον, ἄξιον νὰ διαβασθῇ εὐρύτερον. Δὲν εἶναι μόνον τὸ πατριωτικὸν τοῦ θέματος, εἶναι ἀκόμη ὁ τρόπος ποὺ εἶναι γραμμένον, αὐτὸ ποὺ λέγομεν ὕφος. Χωρὶς αὐτὸ καὶ τὴν λογικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος, ἕνα βιβλίον, ὁσονδήποτε σπουδαῖος καὶ ἂν εἶναι ὁ συγγραφεύς του, θὰ ἔχῃ σχετικὴν πάντοτε ἀξίαν.

Θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε ἕνα βιβλίο τοῦ Μωρὶς Μπαρρές: AU SERVICE DE L' ALLEMAGNE (Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Γερμανίας). Ὁ συγγραφεὺς μᾶς περιγράφει ἐκεῖ ἕνα Γάλλον ὁπλίτην, ὁ ὁποῖος εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸν γερμανικὸν στρατόν. Μὲ ποίαν ὅμως πνοὴν πατριωτικήν, ὑψουμένην ὑπὲρ τὰς κοινοτοπίας καὶ τὸ εὔκολον πατριωτικὸν κήρυγμα, μᾶς τὸν ζωγραφίζει. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ βιβλίου ἀφήνει τὰ βαθύτερα ἴχνη εἰς τὴν ψυχήν, διότι κάθε γραμμὴ μᾶς φέρει εἰς τὴν ὑψηλοτέραν ἔννοιαν τῆς πατρίδος. Τάχα συμβαίνει τοῦτο εἰς τὴν Τουρκομάχο Ἑλλάδα τοῦ Σούτσου; Ἀσφαλῶς, ὄχι. Τὸ γιατὶ μᾶς τὸ λέγει ὁ Ὅμηρος χιλιάδες χρόνια ἐνωρίτερα, ἐξαίρων κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον Τρῶας καὶ Ἕλληνας.

Ἀλλὰ ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει γενικωτέραν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἀξία νὰ τονισθῇ εἶναι ὅτι τὸ βιβλίον τοῦ Μακροπούλου πρέπει νὰ διαβασθῇ ἀπὸ ὅλους, διότι συγκεντρώνει πολλὰ προτερήματα καὶ ἐλάχιστα ἐλαττώματα.

Ἀγγ.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Οἱ ἄνθρωποι τῶν κυμάτων

Ὁ μεγάλος Ἄγγλος συγγραφεὺς Τζὰκ Λόντον ἔδωσε τὸν χαρακτηρισμὸ «Ἄνθρωποι τῶν κυμάτων» στοὺς Πολυνησίους. Κι' εἶχε ἀπόλυτο δίκηο. Κανεὶς λαὸς τοῦ κόσμου δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ναυτικώτερος ἀπὸ τοὺς Πολυνησίους.

Ἡ κατασκευὴ λέμβων καὶ τὸ ψάρεμα εἶναι οἱ μοναδικές των ἀσχολίες. Ἀπὸ μωρὰ ἀκόμη ἀρχίζουν νὰ ἐξοικειώνωνται μὲ τὴ θάλασσα καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ περιηγηταὶ ποὺ βεβαιώνουν ὅτι εἶδαν στὴν Πολυνησία παιδάκια 3—5 ἐτῶν νὰ παρακολουθοῦν μεγάλα ψαρευτικὰ ταξίδια. Τὰ βρέφη αὐτὰ χρησιμοποιοῦνται στὸ καθάρισμα τῶν ἀγκιστριῶν καὶ τὴν παρασκευὴ τοῦ δολώματος.

Αὐτὴ ἡ ζωὴ κάνει τοὺς Πολυνησίους νὰ ζοῦν λίγα χρόνια. Οἱ ἄνδρες ὅταν περάσουν τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας των θεωροῦνται γέροι. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον παντρεύονται σὲ ἡλικία... 8 καὶ 10 χρόνων!

Τὰ ροῦχα τῶν Πολυνησίων δὲν εἶναι παρὰ ἕνα ὕφασμα ποὺ σκεπάζει τὰ ἰσχία των. Πολλὲς φορὲς ἡ ζώνη αὐτὴ — γιατὶ περὶ ζώνης πρόκειται — γίνεται ἀπὸ φλοῦδα δένδρων ἢ ἀπὸ πλέγμα φύλλων φοίνικος. Ὡς ἄνθρωποι, οἱ φοβεροὶ αὐτοὶ ναυτικοί, εἶναι ἐπιτήδειοι, δύστροποι καὶ πανοῦργοι. Ἄλλοτε ἦσαν ἀνθρωποφάγοι.

Τὸ πρῶτον ὑποβρύχιον

Πιστεύεται γενικὰ πὼς τὰ ὑποβρύχια εἶναι ἐντελῶς νέα ἐφεύρεσι. Ἡ ἀντίληψι αὐτὴ ὡς τόσο εἶναι λανθασμένη. Τὰ ὑποβρύχια βέβαια ἐτελειοποιήθησαν καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν εὐρύτατα κατὰ τὶς τρεῖς τελευταῖες δεκαετηρίδες. Τὸ πρῶτον ὅμως ὑποβρύχιον κατεσκευάσθηκεν στὴν Ἀγγλία τὸ ἔτος 1620 ἐπὶ βασιλείας Ἰακώβου τοῦ Α'. Ὁ ἐφευρέτης τοῦ ὑποβρυχίου ἐκείνου ἦτο Δανὸς καὶ ὠνομάζετο Βὰν Ντρέμπελ. Αἱ δοκιμαὶ τοῦ ὑποβρυχίου ἐκείνου ἐγένοντο εἰς τὸν ποταμὸν Τάμεσιν καὶ τὸ σκάφος κατεδύθη εἰς βάθος δέκα πέντε Ἀγγλικῶν ποδῶν καὶ ἔμεινε κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ ἀρκετὲς ὧρες. Τόσο ἀσφαλὲς θεωρήθηκε τὸ σκάφος ἐκεῖνο, ὥστε ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς Ἰάκωβος δέχτηκε νὰ κάμῃ ἕναν μικρὸ ὑποβρύχιο περίπατο. Δώδεκα μεγάλοι τροχοὶ ἐκίνουν τὸ ὑποβρύχιον. Οἱ τροχοὶ αὐτοὶ ἐκινοῦντο ἀπὸ ἀνθρώπους, διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν εἶχε χρησιμοποιηθῆ ἀκόμη οὔτε ὁ ἀτμός, οὔτε ἡ ἠλεκτρικὴ δύναμις.

Δελφίνια - ψαράδες

Ὁ θρῦλος τοῦ δελφινιοῦ ποὺ ἔσωσε τὸν κιθαρῳδὸ Ἀρίωνα δὲν ἐδημιουργήθη στὴν τύχη. Τὰ δελφίνια ἀπεδείχθη ὅτι ἔχουν ἐξαιρετικὴ ἀντίληψι καὶ ὡρισμένα γεγονότα ποὺ συνδέονται μὲ τὴν ζωή τους προκαλοῦν κατάπληξι.

Ἔχει λεχθῆ πολλὲς φορὲς ὅτι στὰ στενὰ καὶ δύσκολα θαλασσινὰ περάσματα — ἐκεῖ ὅπου τὰ καράβια ἔχουν ἀνάγκη ἀνθρώπου ποὺ ξέρει καλὰ τὰ νερὰ (πλοηγοῦ), γιὰ νὰ περάσουν χωρὶς νὰ κινδυνεύσουν ἀπ' τὶς ξέρες — ἐμφανίζονται τακτικὰ δελφίνια, ποὺ ἐκτελοῦν ἀκριβῶς χρέη πλοηγοῦ! Τὰ δελφίνια πλέουν ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ καράβια, ἀκολουθῶντας τὴν ἀκίνδυνη πορεία, καὶ δείχνουν, μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, τὸν δρόμο... Ὑπῆρξαν μάλιστα πλοίαρχοι ποὺ δὲν ἐχρησιμοποίησαν ποτὲ πλοηγοὺς καὶ ἀκολουθοῦσαν μὲ ἐμπιστοσύνη τὰ προπλέοντα δελφίνια.

Μιὰ ἄλλη ἱστορία ἔρχεται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀντίληψι ποὺ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὰ δελφίνια. Οἱ ψαρᾶδες τῆς νήσου Πάγκο, στὴν Ἀδριατικὴ θάλασσα, τρέφουν μεγάλη ἐκτίμησι σὲ δυὸ δελφίνια ποὺ τοὺς βοηθοῦν στὴν ἐργασία τους. Ὅταν ἀντιληφθοῦν ὅτι τὰ ψαροκάϊκα βγῆκαν ἀπ' τοὺς ὅρμους, γιὰ ἁλιεία, τὰ ἀκολουθοῦν καὶ ἔπειτα περιφέρονται ὧρες ὁλόκληρες γύρω ἀπ' αὐτά. Καὶ ἐνεργοῦν μὲ μεγάλο ζῆλο ἀναζητῶντας τὴ θαλασσινὴ ζώνη, ποὺ ἔχει πολλὰ ψάρια. Ὅταν ἀνακαλύψουν αὐτὸ ποὺ θέλουν, ἔχουν ἕνα δικό τους τρόπο νὰ ἐπισημαίνουν στοὺς ψαρᾶδες τὸ μέρος ποὺ ἔχει ἄφθονο ψάρι. Εἶναι περίπου ἡ περίπτωσις τῶν κυνηγετικῶν σκύλων, οἱ ὁποῖοι «βγάζουν» τὸ θήραμα.

Οἱ ψαρᾶδες τῆς Πάγκο ἔχουν τόσο πολὺ συνηθίσει

ΚΥΝΗΓΟΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

«Φυτοθῆρες» τοὺς λένε στὴν Ἀμερική. Τί εἶναι φυτοθῆρες; Κυνηγοὶ φυτῶν. Γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ διασχίζουν ξένους τόπους πρὸς ἄγραν φυτῶν καὶ σπόρων αὐτῶν, τοὺς ὁποίους ἐγκλιματίζουν στὸ ἔδαφος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Θὰ ἐρωτήσετε ποιὸ εἶναι τὸ συμφέρον τῆς Ἀμερικῆς γι' αὐτὸ τὸ κυνήγι τῶν λουλουδιῶν; Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρόκειται περὶ φαρμακευτικῶν φυτῶν, γιὰ τὴν εἰσαγωγὴ τῶν ὁποίων δαπανᾶται τοῦ κόσμου τὸ συνάλλαγμα. Ἐφ' ὅσον δὲ ἐπιτυγχάνεται ὁ ἐγκλιματισμὸς τῶν φυτῶν αὐτῶν ἐξοικονομεῖται συνάλλαγμα. Ἰδοὺ τὸ ἄμεσον κέρδος. Σκεφθῆτε τώρα πὼς ἕνας τόπος ποὺ ἔχει καὶ καλλιεργεῖ συστηματικὰ τέτοια φυτά, κάνει ἐξαγωγὴ αὐτῶν, καὶ θὰ καταλάβετε ὅλο τὸ συμφέρον.

Μιὰ εἰδικὴ κατηγορία τῶν φυτοθηρῶν εἶναι οἱ κυνηγοὶ τῶν λουλουδιῶν. Σήμερα τὸ θεωροῦμε ὡς τὸ φυσικώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου νὰ πηγαίνωμε στὰ ἀνθοπωλεῖα καὶ νὰ ζητοῦμε τὰ ὡραιότερα λουλούδια. Ξέρομε τὰ ὀρχεοειδῆ, τὶς ἀζαλίες, τὶς ποικιλίες τῶν ροδοδένδρων κλπ. Πρέπει ὅμως νὰ ξέρωμε ἐπίσης πὼς ἕως πρὸ ἑκατὸ ἀκόμη ἐτῶν στὴν Εὐρώπη δὲν ἦσαν γνωστὰ παρὰ ἐλάχιστα εἴδη λουλουδιῶν. Σήμερα ἔχουμε τοῦ κόσμου τὶς ποικιλίες, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἄνθη. Λουλούδια ἐξωτικά, παιδιὰ τῶν θερμῶν κλιμάτων, ἔχουν ἐγκλιματισθῆ στοὺς τόπους μας, καὶ μᾶς χαρίζουν τὴν ἀπόλαυσι τοῦ ἀρώματος καὶ τῶν χρωμάτων των. Σκεφθήκατε ποτὲ σὲ ποιοὺς ὀφείλεται αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα; Ἐδῶ ἀκριβῶς συναντοῦμε τοὺς λεγομένους «κυνηγοὺς λουλουδιῶν». Ἀπ' αὐτοὺς δὲ θὰ σᾶς παρουσιάσωμε σήμερα μερικοὺς

καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλους τὸν περίφημο Φάρρερ.

* * *

Ὡς δόγμα του ὁ περίφημος αὐτὸς βοτανολόγος εἶχε τὸ ἑξῆς: «Ἕνας κυνηγὸς λουλουδιῶν πρέπει πάντοτε νὰ ἔχῃ μαζί του τρία πράγματα: Θάρρος, ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή». Ἀπὸ μετριοφροσύνη προφανῶς δὲν ἀνέφερε καὶ δύο ἄλλα προσόντα ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ κυνηγὸς τῶν λουλουδιῶν: Βοτανικὲς γνώσεις καὶ τὸ πάθος τῶν λουλουδιῶν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε ὁ Φάρρερ. Πόσο ἦταν τὸ θάρρος ποὺ τὸν ἐχαρακτήριζε, τὸ δείχνει τὸ τραγικὸ τέλος του μέσα στὰ δάση τῆς Βιρμανίας. Ἡ τόλμη του κατέπληξε τοὺς ἰθαγενεῖς ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν στὰ κυνήγια του σπανίων λουλουδιῶν στὰ Ἰμαλάϊα, ἀναζητῶντας ἄγνωστα στὴν Εὐρώπη εἴδη ὀρχεοειδῶν. Ἀμέτρητες φορὲς διεκινδύνευσε τὴν ζωή του γιὰ ἕνα λουλοῦδι.

Ὁ λοχαγὸς Κίγκτον Γουῶρν, ἄλλος περίεργος κυνηγὸς ἀνθέων, διάσημος, γιατὶ πρῶτος βρῆκε τὴν γαλάζια παπαροῦνα τοῦ Θιβέτ, ἀνεκάλυψε κατὰ τὴν μακρὰν περιοδεία του στὰ ἐπίμονα ἀνθοκυνήγια του, εἴτε στὴν Κίνα, εἴτε στὴν Βιρμανία, εἴτε στὸ Θιβέτ, ἑκατοντάδες ἐξωτικῶν λουλουδιῶν ποὺ ἕως τότε ἦσαν ἄγνωστα καὶ ποὺ πρῶτος αὐτὸς εἰσήγαγε καὶ ἐγκλιμάτισε στὴν Εὐρώπη.

Τὰ ἀπομνημονεύματά του ἐμπνέονται ἀπὸ πηγαῖο ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀπὸ τὸ ἱερὸν πάθος ποὺ τὸν κατεῖχε ὅταν ξεκινοῦσε πρὸς ἀναζήτησιν σπανίων ἢ ἀγνώστων εἰδῶν λουλουδιῶν, καὶ ἰδίως ὅταν τὰ ἀνεκάλυπτε.

Γιὰ ἕνα μικρὸ λουλοῦδι, γιὰ ἕνα σπάνιο ἢ ἄγνωστο εἶδος, ἕνας κυνηγὸς ἀνθέων εἶναι ἱκανὸς νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωή του εὐκολώτερα ἀπ' ὅ,τι θὰ τὴν διεκινδύνευε ἕνας κυνηγὸς θηρίων γιὰ νὰ πιάσῃ ἢ νὰ σκοτώσῃ ἕνα σπάνιο ἀγρίμι.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐξωφρενικὰ στοιχήματα

Τὰ στοιχήματα ἀποτελοῦν μιὰ πολὺ κακὴ ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Ἡ ἀδυναμία ὅμως αὐτὴ γίνεται πραγματικὴ καταστροφὴ ὅταν φθάνῃ νὰ ἔχῃ ὡς συνέπεια τὸν θάνατο ἀνθρώπων. Δυστυχῶς, δὲν εἶναι λίγα τὰ σχετικὰ παραδείγματα.

Τὸ 1934 ἕνας Γάλλος χωρικὸς ἐστοιχημάτισε μ' ἕναν φίλο του γιὰ 10 φράγκα, ὅτι μποροῦσε νὰ πιῇ μισὴ ὀκᾶ καθαρὸ οἰνόπνευμα χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε. Τὸ στοίχημα ἔγινε δεκτὸ καὶ ὁ χωρικὸς ἤπιε τὸ οἰνόπνευμα καὶ ἐκέρδισε ἔτσι τὰ δέκα φράγκα. Δύο ὧρες ὅμως ἀργότερα πέθαινε ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα ποὺ εἶχον προξενηθῆ στὰ ἔντερά του.

Τὸν ἴδιο χρόνο δυὸ ἀμερικανοὶ στὸ Σικάγο στοιχημάτισαν ἂν ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς μποροῦσε νὰ σταθῇ στὴν σκεπὴ τοῦ βαγονιοῦ ἑνὸς σιδηροδρόμου, ἐνῷ αὐτὸς θὰ περνοῦσε ἐπάνω ἀπὸ μιὰ ψηλὴ γέφυρα. Τὸ ποσὸν τοῦ στοιχήματος ἦταν 100 δολ. (10.000 δρχ.). Τὸ στοίχημα ἐξετελέσθη μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γκρεμισθῇ ὁ αὐτοσχέδιος ἀκροβάτης καὶ νὰ σκοτωθῇ στὸ βάθος τῆς γεφύρας. Ἀπὸ τὴ θέσι του τὸν ἔσπρωξε ὁ ἀέρας ποὺ φυσοῦσε — ὅπως ἦταν φυσικὸ — μὲ μεγάλη δύναμι ἀπὸ τὴν ἀντίθετο κατεύθυνσι τοῦ τραίνου.

Θὰ ἦταν, ὅμως, ἀτελείωτος ἕνας τέτοιος κατάλογος. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ νοηθῇ εὔκολα ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐπίσης ἀτελείωτη εἶναι, τὶς περισσότερες φορές, ἡ ἀνθρώπινη ἀνοησία!

στὶς ὑπηρεσίες τῶν δύο δελφινιῶν ὥστε τοὺς ἔδωσαν καὶ ὀνόματα: Συμεὼν στὸ ἕνα καὶ Σορντόνε στὸ ἄλλο!

Τὰ «καμουφλαρισμένα» πλοῖα

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ πολέμου, ἀκοῦμε συχνὰ νὰ γίνεται λόγος γιὰ καμουφλαρισμένα πλοῖα καὶ ἴσως πολλοὶ νομίσουν πὼς τὰ πλοῖα αὐτὰ βάφονται μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ μὴν διακρίνωνται ἀπὸ τὰ ἐχθρικὰ ὑποβρύχια. Ὡς τόσο συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Τὰ πλοῖα ποὺ «καμουφλάρονται» βάφονται μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν ζωηρότερα χρώματα, ὥστε νὰ διακρίνωνται περισσότερον ἀλλὰ καὶ σύγχρονα νὰ δημιουργοῦν ὀπτικὴν ἀπάτην, ὥστε ὁ ἐχθρὸς νὰ χάνῃ τὴν ἀκριβῆ σκόπευσιν. Ὅταν ἕνα ὑποβρύχιο ρίχνῃ τὴν τορπίλλην, πρέπει νὰ ὑπολογίσῃ τὴν ἀκριβῆ ἀπόστασιν, τὴν ταχύτητα καὶ τὴν πραγματικὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου ποὺ ἐπιχειρεῖ νὰ τορπιλλίσῃ. Ὅταν τὸ πλοῖο αὐτὸ εἶναι βαμμένο μὲ πολὺ ζωηρὰ χρώματα, δὲν εἶναι εὔκολον εἰς τὸ ὑποβρύχιον νὰ ὑπολογίσῃ τὴν ταχύτητα, τὴν ἀπόστασι καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου μὲ ἀκρίβειαν. Ἔτσι τὸ πλοῖον αὐτὸ κατορθώνει νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνο. Διότι τὰ ζωηρὰ χρώματα δημιουργοῦν ἀπατηλὴν εἰκόνα τοῦ πλοίου, τῆς ταχύτητός του καὶ τῆς διευθύνσεως ποὺ ἔχει.

Τὰ γραμματόσημα

Πολλοὶ φαντάζονται ὅτι τὰ γραμματόσημα εἶναι πολὺ παλαιὰ ἐφεύρεσις. Ἐν τούτοις τὰ πρῶτα γραμματόσημα ἐχρησιμοποιήθησαν μόλις πρὸ 90 ἐτῶν. Κατὰ τὴν πρώτην ὡς τόσο περίοδο τῆς χρήσεως τῶν γραμματοσήμων ἐκυκλοφόρησαν100.000 διάφορα γραμματόσημα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἀπὸ 200 διάφορα κράτη.

Στὰ ἀνθρακωρυχεῖα

Ἕνα ρεκὸρ ἀρκετὰ πρωτότυπο καὶ ἐνδιαφέρον: Τέσσαρες ἄνθρωποι, ποὺ πέρασαν ὁλόκληρη σχεδὸν τὴ ζωή τους, στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, θαύματα ἐργατικότητος καὶ ἀντοχῆς.

Τὸ ρεκὸρ ἐσημειώθη στὴν Ἀγγλία ἀπὸ τέσσαρας ἀνθρακωρύχους, ποὺ ἔχουν ἐργασθῆ στὰ ὀρυχεῖα, ὅλοι μαζί, διακόσια ἑξῆντα τρία χρόνια! Οἱ δύο ἀπ' αὐτοὺς ἐργάσθηκαν βαθειὰ κάτω στὴ γῆ ἑξῆντα ἕξη χρόνια ὁ καθένας! Ὁ τρίτος δούλεψε ἑβδομῆντα ἕνα χρόνια καὶ ὁ τελευταῖος ἑξῆντα.

Τέσσαρες ἄνθρωποι ποὺ μετέβαλαν καὶ τὴ μέρα σὲ νύχτα καὶ ποὺ ἔφθασαν σὲ βαθειὰ γηρατειά, χωρὶς ν' ἀντικρύσουν πολλὲς φορὲς τὸ φῶς τοῦ ἥλιου!

Η ΑΠΟΔΗΜΙΑ ΤΩΝ ΧΕΛΙΔΟΝΙΩΝ

Ποῦ πηγαίνουν τὰ χελιδόνια ποὺ μᾶς ἀφήνουν μόλις ἀρχίσουν νὰ πέφτουν τὰ φύλλα καὶ ὁ ἐπερχόμενος χειμῶνας στέλλει τὰ πρῶτα του μηνύματα; Ἡ γενικὴ ἀπάντησις στὸ ἐρώτημα αὐτὸ εἶναι ὅτι τὰ χελιδόνια κατευθύνονται πρὸς τὰ θερμὰ κλίματα, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν τὴν προσεχῆ ἄνοιξι.

Ὁ κανὼν ὅμως αὐτὸς δὲν εἶναι γενικός. Ὑπάρχουν χελιδόνια ποὺ διαχειμάζουν. Ἕνας παλαιὸς σοφός, ὁ Ὄλαους Μάγκνους ἀναφέρει ὅτι στὴ Νορβηγία εἶδε ψαράδες ποὺ μὲ τὰ δίχτυα τους ἀνέσυραν, μαζὶ μὲ τὰ ψάρια, μεγάλον ἀριθμὸν χελιδονιῶν ποὺ ἦσαν στριμωγμένα τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο καὶ βυθισμένα σ' ἕνα λήθαργο, ὅμοιο πρὸς τὴ χειμερινὴ νάρκη διαφόρων θηλαστικῶν.

Ἐκτιθέμενα στὴν θερμοκρασία ἑνὸς φούρνου ἢ ἁπλῶς μεταφερόμενα σ' ἕνα διαμέρισμα μὲ εὐχάριστη ἀτμοσφαῖρα, τὰ χελιδόνια σιγὰ-σιγὰ ξανάρχονταν στὶς αἰσθήσεις τους καὶ ἄρχιζαν νὰ πετοῦν.

Ἕνας Ἀμερικανὸς φυσιοδίφης ἀναφέρει ὅτι πολλάκις κατὰ τὴν ὑλοτόμησι στὰ δάση τοῦ συνέβη νὰ ἰδῇ μέσα στὶς κουφάλες γέρικων κορμῶν καταρριπτομένων δένδρων, σωροὺς χελιδονιῶν ποὺ ξανάπαιρναν ζωὴ μόλις βρίσκονταν σὲ θερμὴ περιοχή.

Ἕνας ταξιδιώτης, ἐνῷ ἕνα χειμῶνα ἀκολουθοῦσε τὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου, παρετήρησε μιὰ μέρα παιδιὰ ποὺ, σκαρφαλώνοντας στὰ βράχια, ἔψαχναν μὲ μικρὲς βέργες μέσα στὶς κοιλότητές τους. Μ' ἔκπληξι τότε ὁ ταξιδιώτης παρετήρησε ὅτι τὰ παιδιὰ μάζευαν, μὲ τὸν τρόπο αὐτόν, χελιδόνια! Τὰ ρώτησε καὶ πληροφορήθηκε ὅτι τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ κυνηγιοῦ ἦταν σύνηθες καὶ ὅτι τὰ παιδιὰ τῆς περιοχῆς τὸ ἤξεραν καὶ κάθε χειμῶνα ἐπιδίδονταν σ' αὐτό.

Τέλος, ὅπως ἀναφέρει ὁ Γάλ-

λος φυσιοδίφης κ. Κλὼντ Ἀσκάν, στὸ Ρενὼ τῆς Γαλλίας ὑπῆρχε ἕνα χελιδόνι, ἰδιαιτέρως δημοφιλές, γιατὶ ἔμενε καὶ τὸν χειμῶνα κουρνιασμένο κάτω ἀπὸ τὸ τόξο μιᾶς παληᾶς γεφύρας. Μόλις μαλάκωνε τὸ κρύο, τὸ χελιδόνι πετοῦσε σ' ἀναζήτησι λίγων ἐντόμων ποὺ, ἐννοεῖται, ἦσαν σπάνια τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ ἔτους.

* * *

Συνήθως ὅμως τὰ χελιδόνια ἀποδημοῦν καὶ στὶς ἀποδημητικὲς αὐτὲς πτήσεις τους διανύουν ἀφάνταστες ἀποστάσεις. Μὲ μέση ταχύτητα 180 χιλιομέτρων τὴν ὥραν, ἄλλα μὲν διασχίζουν τὴν Μεσόγειο, ὅπου κάποτε τὰ βλέπει κανεὶς νὰ προσγειώνωνται ἐπάνω στὰ κατάρτια τῶν πλοίων γιὰ ν' ἀναπαυθοῦν. Ὕστερα φθάνουν στὸ Ἑλληνικὸ Ἀρχιπέλαγος καὶ συνεχίζουν πρὸς τὴν Αἴγυπτο καὶ Συρία. Χελιδόνια παρετηρήθησαν ἕως τὴν ἐξωτικὴ νῆσο Κεϋλάνη, ἐν μέσῳ Ἰνδικῷ Ὠκεανῷ.

Ἄλλα πάλιν διασχίζουν τὸ Ἀλγέριο, τὴν Σαχάρα, τὸ Τουμπουκτοὺ καὶ δὲν προσγειώνονται παρὰ στὴν Σενεγάλη. Περιφρονοῦν ὅλους τοὺς κινδύνους, ἀψηφοῦν τὸν κόπο καὶ ἐπιδίδονται, κάθε χρόνο, μὲ τὸ ἴδιο θάρρος στὸ μακρινὸ ταξίδι τους.

Χάρις στὴ μέθοδο τῆς δακτυλιώσεως, σημαδεύονται τὰ χελιδόνια κι' ἔτσι παρηκολουθήθη ἕνα ὡρισμένο χελιδονάκι ποὺ ἐπὶ 18 συνεχῆ ἔτη, γύριζε κάθε χρόνο, τὴν ἄνοιξι, στὴν ἴδια φωληὰ ποὺ ἄφηνε στὴ Γαλλία, φεύγοντας τὸ φθινόπωρο.

Ἕνας τσαγγάρης τοῦ Στρασβούργου, κοντὰ στὸ μαγαζάκι τοῦ ὁποίου κάθε χρόνο, τὴν ἄνοιξι, ἔστηνε τὴ φωληά του ἕνα χελιδονάκι, τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ ποδαράκι του μιὰ ταινία ἐπάνω στὴν ὁποία εἶχε σημειώσει τὸ ἐρώτημα: «Ποῦ πᾶς χελιδονάκι;»

Τὴν προσεχῆ ἄνοιξι τὸ χελιδονάκι γύρισε καὶ ἔφερε μαζί του τὴν ἀπάντησι. Πράγματι ἐπὶ τῆς ταινίας ποὺ τοῦ εἶχε περάσει ὁ τσαγγάρης τοῦ Στρασβούργου, εἶχαν σημειωθῆ τὰ ἑξῆς: «Στὸν Νικόπουλο, στὸν Πειραιᾶ!»

ὁ Κήπος

"Α! Δὲν μπορῶ! ..

Μὰ δὲν εἴπαμε κι' ἔτσι!.. "Ολοι μοῦ γράφουν στὰ γράμματά τους νὰ πάω στὸν 'Αρχηγὸ καὶ νὰ Τοῦ πῶ τοῦ ἑνὸς τὸ μακρύ του καὶ τοῦ ἄλλου τὸ κοντό του. Μὰ μπορῶ νὰ τὸ κάμω αὐτό; 'Ο 'Αρχηγὸς βέβαια μᾶς ἀγαπᾶ ὅλους. Μᾶς τὸ εἶπε δὰ τόσες φορές! Μᾶς ἔδωκε ἀκόμη ὅλες τὶς συμβουλές του καὶ εἶναι αὐτὲς ποὺ μᾶς λὲν οἱ ἀνώτεροί μας καὶ οἱ γονεῖς μας. Δὲν μπορεῖ ὅμως γιὰ κάθε ζητηματάκι μας νὰ Τὸν ἀπασχολοῦμε γιατὶ 'Εκεῖνος ἔχει ὅλο τὸ Κράτος στὸ κεφάλι Του. Φροντίζει δηλαδὴ πῶς νὰ λειτουργοῦν καλὰ τὰ σχολεῖα μας. Νὰ ἔχουμε πολὺ καὶ καλὸ στρατὸ καὶ πολλὰ πολεμικὰ πλοῖα καὶ περισσότερα ἀεροπλάνα, ὥστε ἂν ποτὲ κανένας ἐχθρὸς θελήσῃ νὰ μᾶς προσβάλῃ, νὰ μπορέσουμε νὰ τὸν καταβάλουμε. Φροντίζει ἀκόμη γιὰ νὰ ἔχῃ ὁ λαὸς τὸ ψωμί του καὶ νὰ μὴ τοῦ λείψῃ τίποτε ἀπὸ ὅσα τοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ ντυθῇ καὶ γιὰ νὰ ἐργασθῇ. Καὶ ἀκόμη γιὰ τὴν ὑγεία του — γιὰ τοὺς δρόμους του γιὰ νὰ πουλᾷ καλὰ τὰ προϊόντα του. Καὶ γι' αὐτὰ ὅλα ἐργάζεται νύχτα καὶ μέρα μὲ τοὺς ὑπουργούς Του.

Συνεργάζεται ὕστερα μὲ τὸν Βασιλέα στὰ 'Ανάκτορα κι' ἐκεῖ ἀποφασίζουν μαζὶ κάθε τι ποὺ θὰ μᾶς κάμῃ πιὸ εὐτυχισμένους καὶ ἀκόμη πῶς θὰ γίνῃ τὸ Κράτος μας μεγάλο καὶ ἰσχυρὸ σὰν ἐκεῖνο ποὺ ἤτανε ἄλλοτε, ποὺ τὸ ἐθαύμαζε ὅλος ὁ κόσμος. Μπορῶ λοιπόν, συναγωνιστὴ Παυλίδη, νὰ τοῦ διακόψω τὶς μεγάλες αὐτὲς ἐργασίες Του καὶ νὰ Τοῦ πῶ καθὼς γράφεις «ὅτι ἐσὺ δὲν κρέμεσαι στὰ τρὰμ» καὶ ὅτι ὁ Πάσχος δὲν βάζει ποτὲ σχοινὶ ἀντὶ τῆς ζώνης του; 'Επίσης τὸ κλαρὶ τῆς δάφνης ποὺ μοῦ ἔστειλε μέσα στὸ γράμμα του ὁ Λεόντιος θὰ τὸ δώσω βέβαια στὸν 'Αρχηγό, μὰ ὄχι νὰ Τοῦ ζητήσω καὶ ἀπόδειξι! ὅπως γράφει.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Τὸ παραμυθάκι μας

ΚΑΘ' ΕΝΑΣ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ

Μιὰ μέρα ἕνας βασιλιᾶς ἐπερπατοῦσε στὴν ἐξοχή. "Εκανε πολλὴ ζέστη καὶ κάθισε κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο, ὅπου σὲ λίγο τὸν πῆρε ὁ ὕπνος. *Ηταν περασμένο μεσημέρι ὅταν ξύπνησε, καὶ ξεκίνησε πίσω γιὰ τὸ παλάτι του. 'Επερπάτησε λίγο μὰ ὕστερα θυμήθηκε πὼς εἶχε ξεχάσει κάποιο βιβλίο κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο. *Ηταν ὅμως πολὺ κουρασμένος. Τί νὰ κάμῃ λοιπόν; 'Εκεῖ κοντὰ στὸ λιβάδι ἕνα παιδὶ ἔβοσκε ἕνα κοπάδι χῆνες. 'Ο Βασιλιᾶς τὸ ἐπλησίασε μ' ἕνα νόμισμα χρυσὸ στὸ χέρι.

«Θέλεις νὰ κερδίσῃς αὐτὸ τὸ νόμισμα τὸ ρώτησε; — Θέλω καὶ παραθέλω, εἶπε τὸ παιδί. — "Ε! λοιπόν, θὰ τὸ πάρῃς ἂν τρέξῃς νὰ μοῦ φέρῃς ἕνα βιβλίο ποὺ ξέχασα κάτω ἀπὸ τὸ μακρινὸ ἐκεῖνο δέντρο». Τὸ παιδὶ ὅμως δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία παρὰ ἐγύρισε πίσω καὶ κάθησε στὴ θέσι του. «Δὲν θὰ πᾶς ἐ-

Θεόδωρος καὶ Χρυσούλα 'Αθανασιάδου.

Κάλφα & Μαθήματα τοῦ Γιαννάκη Φασαρία

[Συνέχεια]

'Ο Γιαννάκης λοιπὸν κοιμήθηκε στὴ φυλακή... Εἶδε ὄνειρα, ρουχάλισε, ξεκουράστηκε καὶ ξέχασε ὅλες τὶς τρομάρες ποὺ πέρασε!

'Η αὐγὴ τὸν βρῆκε... σχεδὸν εὐχαριστημένον καὶ τὸ μόνο ποὺ τὸν πείραζε ἦταν ἡ πεῖνα του. Θυμήθηκε ὅμως τὸ μαῦρο ψωμὶ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ κὺρ Θόδωρος καὶ κεῖνος τὸ εἶχε πετάξει καὶ ἔτρεξε καὶ τὸ μάζεψε ἀπὸ κάτω.

Τί γλυκὸ ποὺ τοῦ φάνηκε τώρα ποὺ πεινοῦσε, πιὸ γλυκὸ καὶ πιὸ ὄμορφο κι' ἀπ' τὴν ἄσπρη φραντζόλα ποὺ ἔτρωγε στὸ σπίτι του...

Κι' ὁ Γιαννάκης εἶχε γεμίσει καὶ τὰ δυό του μάγουλα μὲ ψωμί, ὅταν ξαφνικὰ στὸν φεγγίτη τῆς πόρτας εἶδε ἕνα πρόσωπο ποὺ τὸν κύτταζε γεμᾶτο περιέργεια. Σταμάτησε λοιπὸν τὸ μάσημα καὶ κύτταξε κι' αὐτός. Στὴν ἀρχὴ εἶχε τρομάξει. Τώρα ὅμως ἔβλεπε στὴν πόρτα του ἕνα γλυκὸ προσωπάκι παιδιοῦ μὲ μεγάλα σκοῦρα μάτια καὶ πῆρε θάρρος!

"Αρχισε μαζί του τὴν κουβέντα.

Ποιὸς εἶσαι; ρώτησε.

Μιλιὰ τὸ παιδί.

— Τί θέλεις; ξαναρώτησε ὁ Γιαννάκης.

— Ποιὸς εἶσαι; ρώτησε.

Μιλιὰ τὸ παιδί.

— Τί θέλεις; ξαναρώτησε ὁ Γιαννάκης.

— Τίποτα, ἀπάντησε τὸ πρόσωπο.

— Καὶ γιατὶ κυττάζεις;

— Μοῦ τὄπε ὁ πατέρας μου!

— Δηλαδὴ εἶναι προδότης! 'Ωραῖο

ρώτησε ὁ βασιλῆας; — Ἤθελα νὰ πάω, εἶπε, μὰ δὲν μπορῶ νὰ ἀφήσω τὶς χῆνες μου μήπως μοῦ φύγουν.

— Μὰ θὰ τὶς φυλάξω ἐγώ, εἶπε ὁ βασιλῆας. — Δὲν θὰ μπορέσετε εἶπε πρέπει νὰ μάθετε νὰ χτυπᾶτε τὸ μαστίγιο». Ὁ βασιλῆας προσεπάθησε

Κωνσταντῖνος Ζαφειρίου

καὶ σὲ λίγο μποροῦσε νὰ τὸ χτυπᾶ καθὼς καὶ ὁ μικρός. Ἔτσι, ἥσυχο πιὰ τὸ παιδί, ἔφυγε γιὰ νὰ βρῇ τὸ

βιβλίο καὶ ὁ βασιλῆας ἐκάθησε σὲ μιὰ πέτρα καὶ γελοῦσε ποὺ ἔγινε χηνοβοσκός. Μόλις ὅμως οἱ χῆνες ἔχασαν τὸ φύλακά τους ἐσκορπίστηκαν. Ὁ βασιλῆας ἔτρεξε ἀπὸ κοντὰ ἀλλὰ δὲν ἔκαμε τίποτε. Ὅταν γύρισε τὸ παιδί, εἶδε τὶς χῆνες σκόρπιες κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ. «Τὸ περίμενα! ἐγὼ ἔφερα τὸ βιβλίο καὶ σεῖς χάσατε τὶς χῆνες».

Καθὼς ἔτρεχαν καὶ οἱ δυὸ νὰ τὶς μαζέψουν, ὁ βασιλῆας τοῦ ἐφανέρωσε ποιὸς ἦταν. Καὶ τὸ παιδὶ τότε, τοῦ εἶπε: «Εἶσαι πολὺ καλὸς βέβαια στὸ θρόνο σου βασιλῆᾶ μου, ὅμως δὲν κάνεις χηνοβοσκός. Καθένας στὴ δουλειά του».

ἔξυπνα κουτά

— Λοιπὸν μπέμπη ἔμαθες τὸ ἀλφάβητο;

— Καὶ βέβαια θεία μου.

— Ὡραῖα, τότε γιὰ πές μου, ποιὰ γράμματα εἶναι ὕστερα ἀπ' τὸ α καὶ τὸ β;

— ... Μά... ὅλα τὰ ἄλλα θεία μου!

Ὁ διδάσκαλος: Πρόσεχε Νῖκο, ἂν σοῦ δώσω 30 μῆλα, 20 κυδώνια, 10 πεπόνια, 40 ροδάκινα καὶ 50 ἀχλάδια, τί θὰ ἔχῃς;

Ὁ Νῖκος: Ὤ, ὤ... Μὲ ὅλα αὐτὰ κύριε, θὰ ἔχω... μανάβικο!

Ἡ κυρία ποὺ ἦρθε ἐπίσκεψι ἐρωτᾶ τὴ μικρὴ κόρη τοῦ σπιτιοῦ.

— Πότε θὰ φᾶτε, Ἑλενίτσα;

— Ὅταν θὰ φύγετε ἐσεῖς κυρία, εἶπε ἡ μαμά...

ἐπάγγελμα! Καὶ πῶς τὸν λὲν τὸν πατέρα σου;

— Κὺρ Θόδωρο!

— Μπᾶ! Μήπως εἶναι αὐτὸς πού...

— Ναί, εἶναι αὐτὸς πού...

Ἐδῶ τὰ μάτια τοῦ Γιαννάκη μας ἔλαμψαν. Κατάλαβε πὼς ἡ εὐκαιρία ἦταν μοναδικὴ γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ τὸ σκάσῃ...

Ἄρχισε λοιπὸν μὲ τὸ καλὸ τὸν μικρό του δεσμοφύλακα γιὰ νὰ τὸν πείσῃ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ:

— Ἐσὺ ὅμως φαίνεσαι καλὸ παιδί, τοῦ εἶπε. Πῶς σὲ λένε;

— Τάκη!

— Λοιπὸν Τάκη ἄνοιξε νὰ κάνουμε παρέα! Νὰ δῇς θὰ σοῦ μάθω καὶ κάτι «κόλπα» στὸ πάλεμα νὰ νικᾷς τοὺς ἐχθρούς σου! Θέλεις;

Ὁ Τάκης ἤθελε βέβαια ἀλλὰ δίσταζε. Ὁ πατέρας του τοῦ εἶχε πῆ νὰ μὴν ἀνοίξῃ.

— Ἔλα λοιπὸν Τάκη θὰ σοῦ δείξω νὰ κάνῃς καὶ κοκοράκια μὲ χαρτί...

Ἡ περιέργεια πιὰ τοῦ Τάκη εἶχε φουντώσει καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ τράβηξε τὴν ἀμπάρα τῆς φυλακῆς καὶ μπῆκε μέσα.

Ὁ Γιαννάκης τὸν ὑποδέχτηκε μὲ χαρά. Τοῦ ἔδειξε τὰ «κόλπα» ποὺ τοῦ εἶπε, τὸν χάϊδευε καὶ μὲ λίγα λόγια προσπάθησε νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη του.

Ὅταν τὸ κατάφερε κι' αὐτὸ ὁ Γιαννάκης προσπάθησε νὰ τὸν κάνῃ ὅμοιο καὶ σύμμαχό του.

Τόκα λοιπόν!

— Σὲ δέρνει ὁ πατέρας σου; τοῦ λέει.

— Καὶ βέβαια, λέει ὁ Τάκης.

— Καὶ σὺ τὸ ἀνέχεσαι αὐτό.... κουτέ;

— Τί νὰ κάνω; εἶπε τὸ παιδί, πατέρας μου εἶναι.

— Νὰ κάνῃς ὅ,τι ἔκανα κι' ἐγώ.... Νὰ φύγῃς!

— Νὰ φύγω; Σὰν κι' ἐσένα ποὺ κατάντησες στὴ φυλακή;

— Μὰ θὰ βγῶ... νὰ δῇς τί ὡραία ποὺ εἶναι ἡ...ἐλευθερία... κάνω ὅ,τι θέλω... πιάνω πουλιά, τρώγω φροῦτα ἐλεύθερος, τώρα θὰ κάνω τὸ γῦρο τοῦ κόσμου, ἔρχεσαι μαζί μου;

Ὁ μικρὸς Τάκης σκέφθηκε λίγο. Ὁ Γιαννάκης τοῦ μιλοῦσε γιὰ ἐλευθερία, παιγνίδια, χαρὲς καὶ στὸ τέλος ὁ Τάκης ξεμυαλίστηκε!

— Δέχομαι, εἶπε δίνοντας τὸ χέρι του..

— Τόκα λοιπόν! εἶπε ὁ Γιαννάκης.

Καὶ μαζὶ ἔκαναν τὰ σχέδια: Θὰ ἔφευγαν καὶ οἱ δυὸ μαζὶ γιὰ τὸν γῦρο τοῦ κόσμου!

Ἡ συμμαχία εἶχε κλείσει...

[Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο]

—γιὰ νὰ περνᾶ

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον προσφιλοῦς προσώπου.

Ὄνομα: 1) Κράτος τῆς Ἀσίας, 2) Κόκκαλον τοῦ ποδός, 3) Πόλις τῆς Ἠπείρου, 4) Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, 5) Τόπος προσευχῆς, 6) Μυθικὸς ἥρως, 7) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. Ἐπώνυμον: 1) ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, 2) ἔνδοξος χώρα, 3) ἀρχαία πόλις τῆς Ν. Ἰταλίας, 4) ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, 5) ἀρχαῖος συγγραφεύς, 6) ἐφιλοξένησε τὸν Ὀδυσσέα, 7) Νῆσος τοῦ Α. Αἰγαίου.

Θ. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

Πτερωτὸν γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἕνα γράμμα κοινόν, τὸ πτερωτόν, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶται πρῶτον εἰς τὴν πρώτην λέξιν, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν λέξιν κ.ο.κ.

1) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, 2) Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος, 3) Νῆσος τοῦ Α. Αἰγαίου, 4) Δημητριακόν, 5) Γεωμετρικὸν σχῆμα.

Β. ΖΑΡΟΥΛΙΑΣ

Τρίγωνον

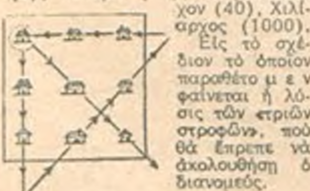
* * * * = Ζῶον
* * * = Μάλιστα
* * = Ἄρθρον (πλ.)
* = Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Γ. Λ. ΠΑΠΑΚΟΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 5ου ΦΥΛΛΟΥ

Αἴνιγμα: Διάβολος (διά—Βόλος). Μαγικὸν γράμμα: Διὰ τοῦ Χ: Χορός, Χριστός, Χάρος, Χαρά, Χήν. Βέλος: Οἱ σταυροί: Πᾶν, Ἄρτος. Ὁριζοντίως: Αἷμος, Πράγα, Γάτος, Νότος, Σόλων. Κρυπτογραφικόν: Ἐπαμεινώνδας, Ἄννα, Μίδας, Μίνως, Ἐπαινῶ, Ἶνα, νεανίας, ὠμά, Δάμων, Σίμων. 1080 (τοῦ 4ου φύλλου): Ἐνδύω (1), Τρίαινα (3), Πεντελικὸν (5), ἐξιλέωσις (6), λεπτὰ (7), Ὀκτώβριος (8), δεκάρα (10), Σαρανταπηχον (40), Χιλίαρχος (1000).

Εἰς τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον παραθέτομεν φαίνεται ἡ λύσις τῶν «τριῶν στροφῶν», ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήση ὁ διανομεύς.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	Ε	Ρ	Μ	Η	Σ	■	Τ	Α	Π	Η	Σ
2	Ρ	■	■	Π	Α	Ρ	Ο	Σ	■	■	Ο
3	Α	■	Α	Ι	■	Ε	■	Τ	Α	■	Δ
4	Φ	Α	Ν	Ο	Ζ	■	Ν	Ο	Υ	Ν	Α
5	Η	Σ	■	Σ	Α	Μ	Ο	Σ	■	Η	Ν
6	■	Κ	Ε	■	Ν	Α	Σ	■	Ο	Σ	■
7	Τ	Ο	■	Π	Ο	Σ	Ο	Ν	■	Ι	Φ
8	Α	Σ	Ι	Α	Σ	■	Σ	Τ	Α	Σ	Α
9		■	Δ	Ι	■	Ο	■	Α	Σ	■	Ρ
10		■	■	Δ	Α	Ν	Τ	Η	■	■	Ο
11	Σ	Ι	Ν	Α	Σ	■	Α	Σ	Π	Ι	Σ

Ὁριζοντίως: 1) Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.—Στρώνεται τὸ χειμῶνα στὰ σπίτια, 2) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 3) Ἄρθρον (πλ.). —Ἄρθρον (πλ.), 4) Φωτίζει. — Μᾶς βάφτισε (θηλ.), 5) Τῆς ὁποίας. — Νῆσος τοῦ Α. Αἰγαίου. — Ἦτο, 6) Εἰκοστὸς πέμπτος. — Ν.Α.Σ. — Ὅστις, 7) Ἄρθρον — Ἀριθμὸς χρημάτων, ἐμπορευμάτων κ. λ. π. — ΙΦ, 8) Ἤπειρος (γεν.). — Γυναικεῖον ὄνομα, 9) Ἄρθρον (πληθ.). — Ὁποίας, 10) Ξακουστὸς γιὰ τὴν «Κόλασίν» του (δοτ.), 11) Ἐθνικὸς εὐεργέτης. — Μέρος τοῦ ἀμυντικοῦ ὁπλισμοῦ.

Καθέτως: 1) Ἐκτάσεις γῆς. — Ἀρχαία πόλις τῆς Ἰταλίας, 2) Ἐκεῖ κρατοῦσε τοὺς ἀνέμους ὁ Αἴολος (ὀνομ.), 3) Ὑποθετικόν. — Ἄνθη, 4) Πρᾶος, μαλακὸς (ἐπὶ χαρακτῆρος, καιροῦ κλπ.). — Ὁ στενότερος συγγενὴς τοῦ πατρὸς (αἰτ.), 5) Δικά σου. — Τροφὴ τῶν ζώων. — Προτρεπτικόν, 6) Νότα. — Ἀντωνυμία. — Τὸ ὑπάρχον, 7) Ἄρθρον. — Ἀσθένεια. — Ἄρθρον (πληθ.), 8) Κάτοικος τῶν πόλεων. — Παλληκαρᾶς, 9) Δίφθογγος. — Τὰς ὁποίας, 10) Μικρὸ νησί, 11) Διευκολύνει τὴν πέψιν (αἰτ.). — Ἐξυπηρετεῖ τοὺς ναυτικούς, τοὺς ὁποίους προφυλάσσει ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους.

Ν. ΧΑΙΡΕΤΑΣ

Παιχνίδια

Παίζουν δέκα παιδιὰ καὶ περισσότερα. Ὑλικό: Δυὸ μαντήλια.

Οἱ παῖκται κάνουν κύκλο μὲ τὰ χέρια σηκωμένα. Μέσα στὸν κύκλο τοποθετοῦνται δύο παῖκται, ὅσο τὸ δυνατὸν μακρύτερα ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Τὰ μάτια τους δένονται καλὰ μὲ τὰ μαντήλια. Ἀπὸ τοὺς δύο παίκτας ὁ ἕνας παριστάνει τὸν κύριο, ὁ ἄλλος τὸν ὑπηρέτη.

Ὁ κύριος φωνάζει:

— Γιάννη, ποῦ εἶσαι;

— Ἐδῶ! ἀπαντᾶ ὁ ὑπηρέτης καὶ ἀμέσως ἀλλάζει θέσι. Στὴ μετακίνησί του δὲν πρέπει νὰ κάνη κρότο, γιὰ νὰ ξεγελάση τὸν κύριο ποὺ πάει πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς, γιὰ νὰ πιάση τὸν ὑπηρέτη.

Οἱ δύο παῖκται μποροῦν νὰ μετακινοῦνται συνεχῶς. Ὅταν ὁ κύριος πιάση τὸν ὑπηρέτη, στέκονται καὶ οἱ δύο πλάτη μὲ πλάτη στὸ κέντρο τοῦ κύκλου καὶ περπατοῦν ἴσια μπροστά, ἕως ὅτου βρεθοῦν, ὁ καθένας, μπροστὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιά.

Τὸ παιχνίδι συνεχίζεται. Στὴ μέση εἶναι αὐτὴ τὴ φο-

Προσοχὴ

Κυττάξτε προσεκτικὰ τὴν εἰκόνα ἐπὶ τριάντα περίπου δευτερόλεπτα. Ἔπειτα σκεπάστε την μὲ τὸ χέρι σας καὶ ἀπαντῆστε στὰ κάτωθι ἐρωτήματα:

1. Τί κατάστημα εἰκονίζεται;
2. Πόσα πρόσωπα ὑπάρχουν ἐν ὅλῳ;
3. Πόσοι ἀπὸ τοὺς πελάτας ἔχουν γένεια;
4. Ἡ κοπέλλα ποὺ σερβίρει ἔχει ἕνα φιόγκο στὰ μαλλιά της;
5. Εἶναι μέρα ἢ νύχτα;
6. Ὑπάρχουν 4 γυναῖκες καὶ 3 ἄνδρες;

Λίγη εὐθυμία

ΣΩΘΗΚΕ!

Τὸ μικρὸ χωριατόπουλο εἶχε χάσει τὸ γάϊδαρό του. Κι' ὅμως φαινόταν εὐχαριστημένο καὶ χαρούμενο.

— Μὰ χαίρεσαι; τὸ ρώτησαν.

— Βέβαια χαίρουμαι.

— Μπᾶ; Καὶ ἀπὸ ποῦ αὐτὴ ἡ χαρά;

— Χαίρουμαι, γιατὶ γιὰ φαντάσου ἂν ἤμουν στὴ ράχι τοῦ γαϊδάρου. Θὰ χανόμουν μαζί του κι' ἐγώ!

ΕΙΧΕ ΑΦΕΝΤΗ!

Τὴν ἄνοιξι ἕνας τσοπάνος εἶχε χάσει μιὰ προβατίνα. Καὶ τὸ φθινόπωρο πῆγε νὰ ψάξη γιὰ νὰ τὴ βρῆ.

Τὸν ἀπάντησαν δυὸ κυνηγοὶ καὶ τὸν ρώτησαν:

— Τί γυρεύεις ἐδῶ, πατριώτη;

— Μιὰ προβατίνα, ἀποκρίθηκε ὁ τσοπάνος, ποὺ τὴν ἔχασα τὸν Ἀπρίλιο.

— Καλὰ καὶ τώρα τὸν Ὀκτώβριο ἦλθες νὰ τὴ βρῆς;

Καὶ ὁ τσοπάνος:

— Τὸ ξέρω καλὰ πὼς ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ δὲν τὴν βρίσκω. Τὸ κάνω ὅμως γιὰ νὰ μὴν πῆ πὼς δὲν εἶχε ἀφέντη!

ΕΙΧΕ ΔΙΚΑΙΟ!

Ὁ κύριος: Αὐτὸ εἶναι ἄνω ποταμῶν! Ἔλειψες ὁλόκληρη ὥρα γιὰ νὰ ρίξης ἕνα παληόγραμμα στὸ Ταχυδρομεῖο!

Ὁ ὑπηρέτης: Δὲν ἔχετε δίκηο κύριε. Ἔρριξα δύο γράμματα!

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ!

— Νίνα, τὰ δόντια σου ἀπὸ τί εἶναι ἔτσι μαῦρα;

— Ξέρω κι' ἐγώ; Ἴσως ἀπὸ τὸν καφὲ ποὺ πίνω τὸ πρωΐ.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ...

Ὁ Δάσκαλος: «Ἠγάπων». Τί χρόνος εἶναι Κώστα;

Ὁ Κώστας: 1939!

εὐχάριστα ἡ ὥρα

Τί εἶναι;

Κατσώνης: Εἶναι ἥρως πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ποταμὸς τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, ἑλληνικὸν ὑποβρύχιον ἢ πτηνόν;

Ἴνκας: Ἀγγλικὸν θωρηκτόν, ἰθαγενὴς ἀμερικανικὴ φυλὴ ἢ Ἰνδὸς φιλόσοφος;

Ἀγγίτης: ὀρυκτόν, Ἰαματικὴ πηγή, Γερμανὸς συγγραφεύς, μαθηματικὸν ὄργανον ἢ ποταμὸς τῆς Μακεδονίας;

Ἔλσινγκφορς: Εἶδος ἐμπορικοῦ πλοίου, πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους, ὀροσειρὰ τῆς Ἀσίας ἢ ὀνομασία μεγάλης μάχης;

Αἴνιγμα

Εἶναι σημεῖο ἱερὸ
κι' ἂν ἀνεβῇ ὁ τόνος
ὄνομα πολὺ κοινὸ
θὰ φανερωθῇ. Καὶ ὅμως
τὸ κεφάλι ἂν τοῦ κόψῃς
ζῶο καὶ βουνό... Δυὸ ὄψεις

Ν. Γ. Β—κος

ρὰ οἱ δύο νέοι παῖκται, αὐτοὶ ποὺ βρέθηκαν ἀντίκρυ στοὺς προηγουμένους.

Α. Δ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΧΑΡΤΙ...

Μία στρατιωτικὴ περίπολος διετάχθη νὰ μεταβῇ ἀπὸ τὸ σημεῖον Α στὸ σημεῖον Β. Ἡ περίπολος ξεκίνησε νύχτα, ἔφθασε στὸν προορισμό της καὶ ἔφερεν εἰς πέρας τὴν ἐντολὴ ποὺ εἶχε λάβει. Ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ξημερώσει καὶ ἐπειδὴ ἡ θέσις ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνη, ἡ περίπολος ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ βάσι της, στὸ Α.

Ὑπῆρχεν ὅμως ἕνα τεράστιο ζήτημα. Στὰ σημεῖα 1, 2 καὶ 3 ἦσαν τοποθετημένα πυροβόλα ἐχθρικά, ποὺ εἶχαν στὴν ἀκτῖνα δράσεώς των ὅλη σχεδὸν τὴν περιοχή. Γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ περίπολος ἀπὸ τὸ Β στὸ Α ἔπρεπε νὰ κάνῃ τέτοιους ἑλιγμούς, ὥστε νὰ εὑρίσκεται συνεχῶς σὲ «νεκρὲς» ζῶνες τῶν πολυβόλων, σὲ ἐδάφη δηλαδὴ ποὺ δὲν «ἐθερίζοντο» ἀπὸ τὴν ἐχθρικὴ βολή, λόγῳ τῆς παρεμβολῆς τῶν λόφων ποὺ σημειώνονται στὸ σχέδιο. Σημειωτέον ὅτι ἡ διάβασις τῶν λόφων ἦτο ἀσφαλής, διότι οἱ λόφοι ἦσαν δενδρόφυτοι καὶ ἐκάλυπταν τὰς κινήσεις τῆς περιπόλου.

Ποιὸ δρομολόγιο ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ ἡ περίπολος μεταξὺ τοῦ γυμνοῦ ἐδάφους καὶ τῶν λόφων;

Τετράγωνον

= Πρόθεσις
= Βασιλεὺς
= Ποτὸν
= Τιμὴ

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια

Ι. Ε. ΒΑΒΟΥΓΥΙΟΣ

Τρίγωνον

* * * * * *
* * * * *
* * * *
* * *
* *
*

Ὁριζοντίως, πρώτη σειρά: Ὅλοι μας ἔχομε καὶ πρέπει νὰ τὴν σεβώμεθα, δευτέρα σειρά: Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, τρίτη σειρά: Τὸ κάθε πρᾶγμα ποὺ θὰ ψωνίσωμε ἔχει καὶ μία τέτοια, τετάρτη σειρά: Τρέξιμο (ἐπὶ ὑγρῶν), πέμπτη σειρά: Κλωστή, ἕκτη σειρά: Σύμφωνον. Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Δ. Δ—ς

Ἐλλιποσύμφωνον

αωο — ααασ — υο — αεεηο

Ἐὰν μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω φωνηέντων τοποθετηθοῦν τὰ κατάλληλα σύμφωνα, θὰ σχηματισθῇ μία λαϊκὴ παροιμία.

Δ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Κρυπτογραφικὸν

123456784	= Εἶναι Σεπτὴ
123464	= Ρωμαλέα
456784	= Κωμικὰ
14384	= Εὐρ. Κράτος
75684	= Τζάκι (καθ.)
4384	= Πλῆξις
4562	= Πόλις (ἀρχ.)
478	= Πάντοτε

Κ. Γ. ΚΑΡΚΑΝΗΣ

ὀλίγη εὐθυμία

ΕΚΑΙΡΙΑ...

Ἡ μητέρα: Σταμάτα Ἀντωνάκη αὐτὴ τὴ φασαρία μὲ τὸ ταμποῦρλο, ὁ πατέρας σου κοιμᾶται!

Ὁ Ἀντωνάκης: Μὰ γι' αὐτὸ παίζω μητέρα. Ὅταν εἶναι ξύπνιος ὁ πατέρας μὲ δέρνει...

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ!

Ἡ μητέρα: Τάκη, παιδί μου, νὰ μὴ βγαίνῃς ἔξω στὸ δρόμο μονάχος σου, γιατὶ θὰ γίνῃς κακός.

Ὁ Τάκης: Μὰ ὁ μπαμπᾶς ποὺ βγαίνει μονάχος του εἶναι κακός;

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΔΟΝΤΙΑ

Ἡ κυρία Περσεφόνη ὑπέφερε πολὺ ἀπ' τὸ στομάχι της, καὶ ἐπεσκέφθη ἕνα εἰδικὸ γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλή του.

— Δὲν εἶναι τίποτα, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὴν ἐξέτασε. Νὰ μασᾶτε ὅμως καλὰ τὸ φαγητό σας. Γιατὶ σᾶς τὰ ἔδωσε ὁ Θεὸς τὰ δόντια;

Καὶ ἡ κ. Περσεφόνη:

— Κάνετε λάθος γιατρέ, δὲ μοῦ τὰ ἔδωσε ὁ Θεός. Τὰ ἀγόρασα μὲ τὰ λεφτά μου!...

Ἀπάντησις μιὰ φορά!...

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ:

— Οὔφ! Τί ἀκαταστασίες εἶναι πάλι αὐτὲς ποὺ ἔκανες ἐδῶ μέσα, Πέτρο; Δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ.

— Καὶ ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ σταθῇς; Κάθησε!...

ΚΑΙ ΝΑ ΑΚΟΥΟΥΝ;

— Παιδιά, μὲ εἴδατε χθὲς ποὺ ἔδωσα μιὰ δραχμὴ στὸ ζητιᾶνο;

— Ὄχι.

— Καλύτερα. Γιατὶ ἡ μητέρα μοῦ εἶπε πὼς δὲν κάνει νὰ μᾶς βλέπουν ὅταν κάνουμε ἐλεημοσύνη!

Τὰ καρφιά

Νομίζετε ὅτι εἶναι εὔκολο νὰ καρφώσετε ἕνα καρφί;

Εἶναι ἀρκετὰ δύσκολο. Σὲ σημεῖο μάλιστα ποὺ μ' αὐτὸ τὸ θέμα νὰ μπορῆτε νὰ κάμετε ἕνα παιχνίδι.

Παίρνετε μιὰ τάβλα — ἐντελῶς ἄχρηστη βέβαια.... — καὶ μπήγετε ἐλαφρὰ ἐπάνω στὸ σανίδι τὴ μύτη ἑνὸς καρφιοῦ, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ σταθῇ κάθετα.

Μὲ τὴ σειρά τους κάνουν τὴν ἴδια προσπάθεια οἱ φίλοι σας. Κερδίζει ὅποιος καρφώσῃ ἐντελῶς τὸ καρφί, κάθετα, μὲ τὶς ὀλιγώτερες σφυριές.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 5ου ΦΥΛΛΟΥ

Ποικίλη ἀκροστιχίς: Βερολῖνον. (Βέρροια, ΝΕῖλος, ΚῦΡος, ἈμβΟῦργον, ΝαύπΛιον, ἸσπανΙα, ΣτρυμῶΝ, ΠαλαιολόγΟς, ἈγαμέμνωΝ). Τὸ πρόβλημα τῶν σκύλων: Καὶ 4×39=156=78×2 καὶ ἀντιστρόφως (2×78=156=39×4). Ἀπρόοπτα: Ξενοφῶν(ξενο—Φόν), Οἴτη (ἤτοι). Γνωρίζετε; Ὁ Βόλγας (3694 χλμ.), τοῦ Σουὲζ (168 χλμ.), ἡ Νεκρὰ Θάλασσα (25%). Μαγικὴ εἰκών: Ὁ ποντικὸς φαίνεται μεταξὺ τῶν κομματιῶν τῶν ξύλων καὶ τῶν χόρτων, ἂν ἀναποδογυρίσετε τὴν εἰκόνα. Ναὶ ἢ Ὄχι; Ναί. Τὸ σταυρόλεξον: Ἡ λύσις φαίνεται εἰς τὸ σχέδιον.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Τὴν 25 Ὀκτωβρίου ἑωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους ἡ ἑορτὴ τῆς σημαίας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ συντάκτης μας ἐπεσκέφθη τὸν Γεν. Ἐπιθεωρητὴν τῆς Α΄ Ἐκπαιδευτικῆς Περιφερείας κ. Δημόπουλον, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶπε τὰ κάτωθι σχετικὰ μὲ τὴν συμβολὴν τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὴν ἐθνικὴν καὶ ἠθικὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ Σχολείου.

«Τὰ σχολεῖα καὶ πρότερον μὲν ἤσκουν τὸ ἔργον τῆς Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς τῶν Ἑλληνοπαίδων παράλληλα πρὸς τὸ ἔργον τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀγωγῆς αὐτῶν, ἀλλ᾿ ἀπὸ τετραετίας, ὅτε ἔθνησκεν ἡ παλαιὰ τάξις πραγμάτων, ἡ τάξις τῆς διαιρέσεως καὶ τῶν κομματικῶν παθῶν,τοῦ πεσιμισμοῦ καὶ τῆς ἀποκαρδιώσεως, νέα τάξις πραγμάτων ἐδημιουργήθη καὶ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν. Ὅλοι μας γνωρίζομεν τὰ ἀπαίσια καὶ οἰκτρὰ ἀποτελέσματα τοῦ κομματισμοῦ. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἦτο ἑπόμενον ὅ,τι ἔκτιζε τὸ σχολεῖον νὰ κρημνίζεται αὐθωρεὶ ὑπὸ τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ περιβάλλοντος τὸ ὁποῖον ἐμάραινε καὶ κατέστρεφε πᾶσαν ἀγαθὴν προσπάθειαν τῶν πονούντων τὸν τόπον καὶ ἡμῶν τῶν ἐκπαιδευτικῶν.

Ἀφ᾿ ἧς ὅμως παρῆλθεν ἡ χαώδης ἐκείνη κατάστασις καὶ νέος κόσμος πραγμάτων καὶ ἀρχῶν ἐνεφανίσθη εἰς τὸν ἑλληνικὸν ὁρίζοντα, ὁ ἐκπαιδευτικὸς κόσμος τῆς χώρας ἔσπευσε νὰ χαιρετήσῃ μὲ ἔνθεον πίστιν καὶ ἱερὸν ἐνθουσιασμὸν τὸ νέον καθεστὼς καὶ ἔθεσε προθυμότατος τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν διανοιγόμενον ἤδη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐθνοσωτήριον δρόμον. Πάντες οἱ ἐκπαιδευτικοὶ καταβάλλουν ἐντόνους προσπαθείας διὰ νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἔθνους καὶ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἠθικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀγωγῆς τῶν μαθητῶν.

Ἐπὶ πλέον οἱ σκοποὶ τῆς Ε. Ο. Ν. ταυτίζονται πρὸς τοὺς σκοποὺς τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀμφότεροι οἱ παράγοντες οὗτοι παραλλήλως ἐργάζονται πρὸς πραγμάτωσιν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ μεγάλου σκοποῦ τῆς ἀναδημιουργίας τοῦ Ἔθνους. Ἐκπαιδευτικοὶ καὶ βαθμοφόροι τῆς Ε.Ο.Ν. ἀφ᾿ ἑνὸς καὶ μαθηταὶ καὶ Φαλαγγῖται ἀφ᾿ ἑτέρου εἶναι ταυτόσημα, παραλλήλως δρῶντα εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν των.

Καταλληλότερον δὲ ὄργανον ἐπικοινωνίας αὐτῶν δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ λαμπρὸν περιοδικόν σας τὴ «Νεολαία», τὸ ὁποῖον τόσον πολὺ ἀπὸ διετίας εἶναι διαδεδομένον καὶ τόσον ἀπλήστως ὑπὸ τῶν Ἑλληνοπαίδων διαβάζεται».

Αὐτὰ μᾶς εἶπεν ὁ κ. Δημόπουλος, ἕνας ἄνθρωπος εὐγενικὸς μ᾿ἀνώτερη μόρφωσι καὶ προσόντα σπάνια.

Καὶ ἔτσι ἐτελειώσαμε τὴν ὡραίαν ἐπίσκεψιν καὶ συνέντευξίν μας μ᾿ αὐτόν, τὸν ἐχαιρετίσαμεν καὶ ἐφύγαμε ἐνῷ στὸ νοῦ μας καὶ στὴν ψυχή μας ριζώσανε βαθειὰ τὰ ὡραῖα του λόγια.

Π. Β — ας

Ἀπόσπασμα τῆς ἐγκυκλίου τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Α΄ Ἐκπαιδευτικῆς Περιφερείας κ. Π. Δημοπούλου, πρὸς τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς λειτουργούς.

«...Μέγα δὲ στάδιον παρέχει εἰς ἡμᾶς διὰ τὸν ἐθνικὸν φρονηματισμὸν τῶν παιδιῶν μας ὁ ἄριστος ὀργανισμὸς τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, ὀργανισμὸς τοῦ ὁποίου οἱ σκοποὶ ταυτίζονται ἀπολύτως πρὸς τοὺς σκοποὺς τῆς ἐκπαιδεύσεως, ὀργανισμὸς ὅστις ἔσωσε τὰ παιδιά μας ἀπὸ τὸ ἄθλιον κοινωνικὸν περιβάλλον, εἰς ὃ μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐκ τοῦ σχολείου ἐνεπλέκοντο, ὀργανισμὸς ὅστις ἀπήλλαξεν αὐτὰ ἀπὸ τὴν νάρκην καὶ τὴν σωματικὴν ῥαστώνην, ἀπὸ τὴν καφενόβιον καὶ ἁβροδίαιτον ζωήν, ὀργανισμὸς ὅστις ἰσοπέδωσε τὰς κοινωνικὰς τάξεις, ὀργανισμὸς ὅστις προπονεῖ καὶ προετοιμάζει τὴν μέλλουσαν τοῦ ἔθνους ἀλκὴν καὶ ὀργανισμὸς τέλος ὅστις ἐνίσχυσεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν παιδιῶν μας τὸ πνεῦμα τῆς τάξεως, τῆς πειθαρχίας καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνωτέρων των μέχρι σημείου, ὥστε πάντες οἱ μετασχόντες τῶν πανεπιστημιακῶν ἐξετάσεων ἐξετασταὶ μετ᾿ ἐθνικῆς χαρᾶς νὰ ἀντικρύσωμεν τὸ θέαμα 1500 φοιτητῶν, μὲ τάξιν καὶ εὐλάβειαν προσερχομένων εἰς τὰς εἰσαγωγικάς των ἐξετάσεις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀπειθαρχίαν τῶν παλαιοτέρων, ὄχι μόνον τῶν φοιτητῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπεργούντων μικρῶν μαθητῶν.

Διὰ τοῦτο, ἡμεῖς οἱ ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοί, ἐμπνεόμενοι ἐκ τοῦ παραδείγματος τοῦ ἐμπνευσμένου Μεγαλειοτάτου Βασιλέως μας καὶ τοῦ ἀόκνως ἐργαζομένου Μεγάλου Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου, ὃν ἔχομεν τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν νὰ ἔχωμεν καὶ Ὑπουργόν μας, ἐνδιαφερόμενον ἐξ ἴσου πρὸς τὰς ἄλλας μεγάλας ὑποθέσεις τοῦ Κράτους διὰ τὰ ἐκπαιδευτικὰ ζητήματα, ἂς γίνωμεν πρωτοπόροι, καὶ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων βαθμοφόρων τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας ἂς δείξωμεν ὅτι εἴμεθα οἱ σκαπανεῖς τῆς ἐθνικῆς μορφώσεως τῆς νέας μας γενεᾶς, σπεύδοντες ἕκαστος ἐν τῷ μέτρῳ τῆς δυνάμεώς του καὶ ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δράσεώς του νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του γιὰ μιὰν Ἑλλάδα νέαν, ἡνωμένην καὶ ἀδιάσπαστον καὶ ἀπηλλαγμένην τῶν ἀπαισίων ἐκείνων διαιρέσεων καὶ παθῶν καὶ ἀνταξίαν τοῦ μεγάλου καὶ εὐκλεοῦς παρελθόντος της καὶ τοῦ διανοιγομένου ἤδη εὐοιώνου καὶ εὐρέος μέλλοντός της».

Ἀπὸ τὸν ἐκφωνηθέντα λόγον τοῦ καθηγητοῦ κ. Νικολάου Μπούρα κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς σημαίας.

«...Ἡ σημαία εἶναι τὸ ἱερὸν καὶ ἐθνικὸν σύμβολον τὸ ὁποῖον ἔχει ποτισθῆ μὲ τὸ αἷμα τόσων καὶ τόσων μαρτύρων τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τόσων ἐθνομαρτύρων τοῦ γένους καὶ ἡρώων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος.

Ἐκπροσωπεῖ τὰ ὀκτὼ ἑκατομμύρια τῶν ἐν τῷ κράτει καὶ διασπορᾷ Ἑλλήνων. Ἐνσαρκώνει τὰς ἀπ᾿ αἰώνων μυριάδας ψυχῶν, αἵτινες ὑπὲρ αὐτῆς ἐθυσιάσθησαν. Αὐτὴ ἐνέπνευσε τοὺς Ἥρωας τοῦ 21 κι᾿ αὐτὴν ἐπῆραν τῶν παλληκαριῶν τὰ μπρούτζινα τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ λαμπερὰ σπαθιὰ νικήτρια τὴν περάσανε μέσ᾿ στὴν ὁρμὴ τῆς μάχης σὲ κορφοβούνια ἀπάτητα, σὲ πέλαγα μακρινὰ κατὰ τὸν ποιητήν. Εὐτυχὴς ἡ νέα Γενεά, ἡ ὁποία θὰ ἐμπνέεται καὶ θὰ φρονηματίζεται ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς ἀπερχομένης.

Ἐσεῖς δὲ τὰ παιδιὰ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνήκει ὁλόκληρον τὸ μέλλον, θὰ εὐγνωμονῆτε τοὺς προγενεστέρους δι᾿ ὅσα ἔπραξαν. Θὰ εὐγνωμονῆτε δὲ ἀκόμη τὸ σημερινὸν Κράτος, τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου γιατὶ σᾶς ἔφερε πίσω στὸν προγονικὸ δρόμο».

Εἰς τὸ Γυμνάσιον Κορωπίου ἡ ἑορτὴ ἀποταμιεύσεως ἐπανηγυρίσθη μεγαλοπρεπέστατα. Ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῶν Τ. Τ. Τ. κ. Μ. Βασιλᾶς, ἀκολούθως δὲ ὁ Γυμνασιάρχης κ. Πετρίδης ἀναπτύξας καταλλήλως τὴν παγκόσμιον σημασίαν τῆς ἑορτῆς καὶ τὰ ἀνεκτίμητα ἀγαθὰ τῆς οἰκονομίας.

Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΣ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

Ἡ Κυβέρνησις τῆς 4ης Αὐγούστου εἶχεν ἀρχίσει τὸ ἔργον της ποὺ προχωροῦσε μὲ ραγδαῖο ρυθμό. Ὅλα ὅμως ἤθελαν διόρθωμα καὶ πολλὰ ἦταν τὰ ἐπείγοντα ζητήματα. Γι' αὐτὸ ὁ Ἀρχηγός, ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ σκεπτόταν τὴν Νεολαία, ἀφῆκε νὰ περάσουν οἱ πρῶτοι μῆνες καὶ μετὰ τὴ σχετικὴ ἠρεμία νὰ φροντίσῃ γι' αὐτήν.

Καὶ πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες συνεκρότησε μιὰν ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Α. Κανελλοπούλου, Παξινοῦ καὶ Γερασίμου, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνέθεσε τὴν μελέτην τῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται εἰς ὀλίγα σημεῖα μὲ μορφὴν συνδέσμων.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ὁ τότε Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Πατρῶν, συνεργαζόμενος μὲ τὸν Νομάρχην Ἀχαΐας, συνεκρότησε τὸ πρῶτο ὠργανωμένο τμῆμα νέων, ποὺ ὠνομάσθηκε «Ὀργάνωσις Ἐθνικῆς Νεολαίας» καὶ ποὺ ὑπῆρξεν ὁ πρόδρομος τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Τὸ τμῆμα αὐτὸ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἑκατὸ νέους καὶ ἡ ἐμφάνισίς των προεκάλεσεν εἰρωνικὰ σχόλια τοῦ κόσμου, μὰ γρήγορα συνεκροτήθη καὶ δεύτερο στοὺς Γαργαλιάνους τῆς Μεσσηνίας καὶ εὐθὺς κατόπιν ἡ ἐπιτροπή, ποὺ συνεκρότησεν ὁ Ἀρχηγός, ἀναδιωργάνωσε τὸν Ἐθνικὸ Παμφοιτητικὸ Σύλλογο, ποὺ τὸν ὠνόμασε «Φοιτητικὴ Φάλαγγα τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας».

Τὸν ἴδιο καιρὸ ἀρχίζουν νὰ ἐμφανίζωνται ποῦ καὶ ποῦ αὐτοφυεῖς ὁμάδες. Καὶ ἡ κατάστασις αὐτὴ ἐξακολουθεῖ.

7 Νοεμβρίου 1937!

Ὁ Ἀρχηγός μας βρίσκεται περιοδεία στὰς Πάτρας! Τὸν συνοδεύουν μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

Τὸ πρωῒ εἶχεν ἐκδράμει εἰς τὰ Βραχνέϊκα καὶ τὸ ἀπόγευμα ἐπανῆλθε στὰς Πάτρας. Ἀφοῦ ἐθεμελίωσε τὸ Παναχαϊκὸ Στάδιο καὶ ἐπεσκέφθη τὴν «Ἐργατικὴ Ἑστία» κατέληξεν εἰς τὸ κέντρον τῆς Νεολαίας.

Εἶναι ἡ πρώτη ἐπίσημος ἐπικοινωνία τοῦ Ἀρχηγοῦ μὲ τὴν ὠργανωμένη νεολαία. Τὸν περιμένουν οἱ Φαλαγγῖται μὲ στολὴ καὶ μπρὸς ἀπ' αὐτοὺς ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος. Καὶ μόλις σταματοῦν τὰ χειροκροτήματα καὶ οἱ ζητωκραυγὲς ὁ κ. Κανελλόπουλος τὸν προσφωνεῖ.

Ἡ προσφώνησίς του σκορπᾷ ρίγη συγκινήσεως στοὺς νέους. Κάθε του φράσις καὶ μιὰ ἔξαρσις τῆς ψυχῆς ὅλων τῶν νέων. Τὰ δάκρυα συχνὰ ἀναβλύζουν στὰ μάτια τῶν ἰσαρίθμων ἀκροατῶν.

«Ἐσὺ εἶσαι πατέρας μας, ἐσὺ ποὺ εἶσαι καὶ τῆς ἐργατιᾶς καὶ τῆς ἀγροτιᾶς πατέρας.

»Ποτὲ δὲν ἔγινε πατέρας δεκτὸς στὸ σπίτι τοῦ γυιοῦ του μὲ ὅση χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια δεχόμαστε ἐμεῖς ἐσένα.

»Εἶσαι σὺ ὁ πρῶτος, ποὺ στοργικὰ ἀγκάλιασες τὴν Νεολαία τοῦ Ἔθνους, ὁ μόνος ποὺ τῆς βροντοφώνησες πὼς ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ἐπάγγελμα, ἀλλὰ χρέος καὶ ἀποστολὴ ποὺ πρέπει καθημερινὰ ὑπεύθυνα νὰ κατακτοῦμε μὲ τὴν ἑκουσία θυσία ποὺ εἶναι ἡ γονιμώτερη πρᾶξις.

«Σὺ μᾶς εἶπες πὼς ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ βαθειὰ ἁρμονικὴ σύνθεσις, τῆς ὁποίας χρωστᾷ ὁ καθένας μας νὰ ἀνυψώνῃ περισσότερο τὸν τόνο».

Δὲν δακρύζουν τώρα μόνον τὰ μάτια τοῦ πλήθους. Δακρύζει καὶ ὁ Ἀρχηγός.

Καὶ ὁ κ. Κανελλόπουλος ἐξακολουθεῖ καὶ ζητᾷ νὰ δεχθῇ ὁ Ἀρχηγὸς τοὺς νέους γιὰ βοηθούς του στὸ μεγάλο του ἔργο.

«Ἀρχηγέ! Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία σὲ παρακαλεῖ νὰ δεχθῇς νὰ εἶσαι ὄχι μόνον ὁ πρῶτος ἀγρότης καὶ ὁ πρῶτος ἐργάτης τῆς Χώρας, ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτος Φαλαγγίτης.

»Πίστις σὲ σένα! Μαζί σου γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

»Ὑποσχόμαστε στὴν Ἑλλάδα, στὸν Βασιλέα καὶ σὲ σένα Ἀρχηγέ μας: Ψηλὰ θὰ κρατήσουμε καὶ ἄξια καὶ τίμια τὴ Σημαία».

Στρεφόμενος τέλος πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς λέγει:

«Μὲ ὑψωμένο τὸ δεξὶ χέρι, ὅπως ἡ Ἑλληνικὴ παράδοσις προστάζει, γιὰ διαβεβαίωσι πὼς ξέρει τὸ χέρι αὐτὸ νὰ δουλεύῃ εἴτε μὲ τὸ ἀμῶνι, εἴτε μὲ τὸ σκερπάνι, εἴτε μὲ τὴν πέννα, δημιουργοῦν πολιτισμό, ἀλλὰ καὶ πὼς ξέρει, ἂν χρειασθῇ νὰ κρατήσῃ ἀτράνταχτα τὸ σπαθί. Μὲ μιὰ βροντερὴ φωνή, ποὺ θ' ἀντιλαλήσῃ στὰ βουνὰ καὶ στὶς χαράδρες, τὶς ἅγιες τοῦ Μωρηᾶ, θὰ κυλίσῃ ἀπὸ θάλασσες καὶ στεριὲς καὶ θὰ δώσῃ δύναμι καὶ χαρὰ μακριά, εἰς τὶς ἐσχατιὲς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἂς χαιρετήσουμε τὸν Ἀρχηγό:

»Ζήτω τὸ Ἔθνος.

»Ζήτω ὁ Βασιλεύς.

»Ζήτω ὁ Ἀρχηγός!».

Τότε μέσα σὲ μιὰ θύελλα χειροκροτημάτων καὶ ζητωκραυγῶν βλέπουν τὸν Ἀρχηγὸ νὰ ὁμιλῇ. Εἶναι πρώτη φορὰ ποὺ ἀπευθύνεται στὴν ὠργανωμένη νεολαία καὶ ὅλοι ἀγωνιοῦν. Θὰ τὴν δεχθῇ γιὰ βοηθό του; Θὰ δεχθῇ νὰ ἐπισημοποιήσῃ μιὰ κίνησι, ἡ ὁποία δὲν ἔδειξε ἀκόμη τί μπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ;

Μὰ ἡ ἀγωνία γρήγορα περνᾷ καὶ τὸ χαμόγελο πλανᾶται τώρα στὰ χείλη τῶν νέων.

«Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τῆς Νεολαίας. Ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Κανελλοπούλου σᾶς λέγω ὅτι σᾶς δέχομαι ὡς βοηθούς, σᾶς δέχομαι ὡς στρατιώτας εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως. Ἀπαντῶν εἰς τὸ δεύτερον ἐρώτημά σας σᾶς λέγω «δέχομαι νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος Φαλαγγίτης». Ἀλλὰ θέλω καὶ ἐγὼ τώρα ἀπὸ σᾶς νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε μερικὰ πράγματα ἐδῶ ποὺ εἶσθε συγκεντρωμένοι, καὶ πρῶτοι οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς, καὶ κατόπιν ὅλοι οἱ ἄλλοι νέοι οἱ ὁποῖοι εἶσθε ἐδῶ παρόντες. Πίστιν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Πατρίδα, πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου, καὶ ἀπόφασιν νὰ εἶσθε ἁπλοῖ στρατιῶται χωρὶς καμμίαν ἰδιοτέλειαν. Ἀπόφασιν νὰ θυσιάζετε τὰ πάντα καὶ τὴν ζωήν σας ἀκόμη. Διὰ νὰ ἀποτελῆτε φάλαγγα πρέπει νὰ εἶσθε σύνολον ἕνα, ψυχικῶς, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς κυρίους σκοποὺς ποὺ μὲ ἐκίνησαν εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς 4ης Αὐγούστου ἦτο ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγωνία διὰ τὸ μέλλον σας, διὰ τὴν τύχην σας. Ἐσεῖς θὰ τὸ φέρετε μπροστὰ τὸ μέλλον σας. Νὰ μὴ σᾶς καταλάβῃ ποτὲ ἀπογοήτευσις ἀπὸ τὰς ἀτυχίας τοῦ βίου σας. Νὰ κυττάξητε νὰ ὑπερπηδήσετε ὅλας τὰς δυσκολίας τοῦ βίου μὲ θάρρος καὶ ἀπόφασιν. Νὰ μένετε πιστοὶ στὰ ἰδανικά σας. Καὶ τότε δύνασθε νὰ εἴπητε καὶ σεῖς ὅταν μεγαλώσετε στὰ παιδιά σας, τὰ ὁποῖα θὰ ἔλθουν κατόπιν ἀπὸ σᾶς: «Ἡμεῖς ἐβαστάξαμε τίμια τὴν λαμπάδα τοῦ Ἔθνους. Σᾶς τὴν δίνουμε στὰ χέρια σας». Καὶ ἐγὼ τώρα γεμᾶτος ἀπὸ χαρὰ σᾶς φωνάζω: «Ζήτω ὁ Βασιλεύς, ζήτω ἡ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος, ζήτω οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς».

Ἂς εἶναι εὐλογημένη ἡ μέρα ἐκείνη.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς γεννήσεως τῆς Α. Β. Υ. Πριγκηπίσσης Σοφίας ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἀπέστειλε συγχαρητήριον τηλεγράφημα πρὸς τὸν Διάδοχον Παῦλον. Ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος, ἀπαντῶν, ἀπέστειλε τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλον
Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ε. Ο. Ν.
Ἀθήνας

Ὑμᾶς καὶ ὑφ' ὑμᾶς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσας εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως δι' εὐχάς.

ΠΑΥΛΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ

ΔΙΑΤΑΓΗ

Πρὸς τὰς Διοικήσεις Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ ἁπάσας τὰς Περιφερ. Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ποικιλίαν τῶν προϊόντων τῆς Ἑλληνικῆς Λαϊκῆς Τέχνης, πολλὰ τῶν ὁποίων ἀποτελοῦν πραγματικὰ κομψοτεχνήματα, προήλθομεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ προκηρύξωμεν σχετικὸν διαγωνισμόν, μὲ τὸν σκοπὸν ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐνισχύσωμεν τὴν πρωτοβουλίαν τῶν μελῶν μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως τὰ προϊόντα ταῦτα γίνωσι γνωστὰ ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον.

Πρὸς τούτοις παραγγέλλομεν ὅπως ἅμα τῇ λήψει τῆς παρούσης ἑκάστη Περιφ. Διοίκησις ἐκδώσῃ πρὸς τὰ ὑπ' αὐτὴν κλιμάκια σχετικὴν διαταγὴν ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς παρούσης, καθορίζουσα λεπτομερέστερον τὰ κάτωθι :

1) Ὅπως ἐνεργηθῶσι συγκεντρώσεις εἰς ἅπαντα τὰ κλιμάκια τῶν μελῶν ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐπιδίδονται εἰς ἔργα τοπικῆς Λαϊκῆς τέχνης καὶ παρασχεθῶσιν ἀνάλογοι ὁδηγίαι.

Ὁμιλοῦντες περὶ ἔργων τοπικῆς Λαϊκῆς Τέχνης ἐννοοῦμεν διάφορα προϊόντα κατασκευαζόμενα διὰ τῶν χειρῶν (οὐχὶ διὰ μηχανῶν) τῇ βοηθείᾳ ἐργαλείων.

Τοιαῦτα ἔργα εἶναι π. χ. διὰ τοὺς ἄρρενας διάφορα προϊόντα γλυπτικῆς, ἀγγειοπλαστικῆς, μεταλλοτεχνίας κλπ., ἀναλόγως τῶν τοπικῶν συνθηκῶν, διὰ δὲ τὰ θήλεα α) διάφορα κεντήματα (π. χ. Γιαννιώτικα, Ἠπειρώτικα, Μακεδονικά, Κρητικά, Ἀττικῆς, Ροδίτικα, Ἀραχωβίτικα κλπ.)

β) Τραπεζομάνδυλα, φορέματα, μπλοῦζες, μαξηλάρια, πετσετάκια κ. λ. π.

γ) Δαντέλλες (μὲ βελονάκι, φιλέ, τοῦλι, κοπανέλλι κ. λ. π.).

δ) Ὑφάσματα (χράμια, ταγάρια κ. λ. π.)

ε) Ἀγγειοπλαστικῆς ἔργα (π. χ. βάζα, κανάτια, πιάτα κ. λ. π. ζωγραφισμένα μὲ λαϊκὰ μοτίβα καὶ μή).

στ) Μεταλλοτεχνία (κατὰ τὸ πρότυπον τῶν Κερκυραϊκῶν, Γιαννιώτικων κ λ. π.).

Τὰ ἔργα ταῦτα δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσιν εἴτε μεμονωμένως, ὑπὸ ἑνὸς δηλαδὴ μέλους, εἴτε καὶ ὑπὸ ὁμάδος περισσοτέρων τοιούτων.

2) Ὅπως ἐνεργηθῶσι συγκεντρώσεις τῶν μὴ ἐπιδιδομένων εἰς τοιαῦτα ἔργα μελῶν,, τὰ ὁποῖα ὅμως θὰ ἤθελον νὰ ἐκπαιδευθῶσιν. Ἡ τοιαύτη ἐκπαίδευσις δύναται νὰ γίνῃ ὑπὸ ἐμπείρων μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ἢ ὑπὸ ἀναλόγων πρὸς τὰ ἑκάστοτε ἀντικείμενα Ὀργανισμῶν, μερίμνῃ τῶν Περιφ. Διοικητῶν.

Μέχρι τῆς πλήρους ἐκπαιδεύσεώς των τὰ μέλη ταῦτα θὰ βοηθῶσιν ἐὰν παρίσταται ἀνάγκη τὰ ἐξειδικευμένα καὶ ἐργαζόμενα.

Τὰ ἔργα ταῦτα τῶν μελῶν τῶν διαφόρων Περιφ. Διοικήσεων δέον νὰ συγκεντρωθῶσι παρ' αὐταῖς ἀπαραιτήτως μέχρι τῆς 15ης Φεβρουαρίου τοῦ προσεχοῦς ἔτους, καταλλήλως δὲ ταξινομούμενα καὶ φέροντα τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ κατασκευαστοῦ καὶ τὴν Μονάδα εἰς ἣν οὗτος ἀνήκει, θὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὴν κοινὴν θέαν τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου.

Ἡ ἔναρξις τῆς κοινῆς αὐτῆς ἐκθέσεως τῶν ἔργων τῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων μελῶν τῆς Οργανώσεως, παρὰ τῇ ἕδρᾳ τῶν Περιφ. Διοικήσεων, δέον νὰ γίνεται μετὰ πάσης ἐπισημότητος. Κατ' αὐτὴν ὑπὸ Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου (ὡς Προέδρου) τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ, τῆς Περιφ. Διοικητρίας καὶ δύο ἐπιλέκτων μελῶν τῆς Κοινωνίας (ἑνὸς Ἄρρενος καὶ ἑνὸς Θήλεος) θὰ προκριθῶσιν 20 ἐκ τῶν ἐκθεμάτων, ἅτινα καταλλήλως συσκευαζόμενα θ' ἀποσταλῶσιν ἀπαραιτήτως τὴν 1ην Μαρτίου εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν.

Ἐπὶ ἑκάστου ἐξ αὐτῶν δέον νὰ ᾖ ἐπικεκολλημένον χαρτόνιον, ἐφ' οὗ νὰ ἀναγράφηται ἡ Περιφ. Διοίκησις (Ἀρρένων ἢ Θηλέων) τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ κατασκευάσαντος.

Τὰ συγκεντρωθησόμενα ὡς ἄνω ἐκθέματα θὰ ἐκτεθῶσιν εἰς μίαν τῶν ἐν Ἀθήναις αἰθουσῶν κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου 1940 ὑπὸ συγκροτηθησομένης ἐν καιρῷ Ἐπιτροπῆς, θὰ βραβευθῶσι δὲ τὰ ἐξ αὐτῶν 25 καλύτερα.

Τὰ απονεμηθησόμενα βραβεῖα ἔσονται :

1ον Χρυσοῦν Μετάλλιον καὶ χρηματικὸν ἔπαθλον 5.000 δρχ.
2ον Ἀργυροῦν Μετάλλιον καὶ χρηματικὸν ἔπαθλον 3.000 δρχ.
3ον Χαλκοῦν Μετάλλιον καὶ χρηματικὸν ἔπαθλον 2.000 δρχ.
4ον Δέκα χρηματικὰ ἔπαθλα τῶν 1.000 δραχμῶν καὶ
5ον Δώδεκα ἔπαινοι.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι εἷς ἐκ τῶν σκοπῶν τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἐνίσχυσις τῆς Ἑλληνικῆς Λαϊκῆς Τέχνης καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς Ἑλληνικῆς ὠργανωμένης ἢ καὶ οἰκιακῆς βιοτεχνίας ἡ πρωτοβουλία αὕτη τῆς Ε. Ο. Ν. θ' ἀποτελέσῃ τὸ πρῶτον σύνθημα διὰ τὴν ἐξόρμησιν ταύτην, τῆς ὁποίας τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα εἶναι περιττὸν νὰ ἐξάρωμεν.

Ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιστήσωμεν ὅλως ἰδιαιτέρως τὴν ὑμετέραν προσοχὴν ἐπὶ τῆς ἐγγραφῆς μεγάλου ἀριθμοῦ πρὸς ἐκπαίδευσιν ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη διότι αὐτὸ κυρίως θὰ ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν τῆς περαιτέρω ἐπιτυχίας τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου Ἐπιτελάρχης
ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΔΙΑΤΑΓΗ

Πρὸς τὰς Διοικήσεις Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων

Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ μας, ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν κινήσωμεν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν νέων διὰ τὰς φυσικὰς καλλονὰς τῆς χώρας μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ προτρέψωμεν αὐτοὺς εἰς ἄσκησιν τῶν πνευματικῶν αὐτῶν δυνάμεων,

Προκηρύσσομεν διαγωνισμόν:
διὰ τὴν σύνθεσιν λογοτεχνικῆς περιγραφῆς τῆς ὡραιοτέρας τοποθεσίας ἑκάστης περιοχῆς.

Ὅροι συμμετοχῆς:

1) Εἰς τὸν διαγωνισμὸν δύνανται νὰ λάβουν μέρος Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι ἢ καὶ βαθμοφόροι τῆς Ὀργανώσεως.

2) Ἡ περιγραφὴ πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη εἰς λογοτεχνικὴν γλῶσσαν καὶ νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὰς τρεῖς χειρογράφους σελίδας συνήθους μεγάλου σχήματος.

3) Τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶναι γραμμένα εὐαναγνώστως ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον πλευρᾶς τοῦ χάρτου καὶ νὰ φέρουν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ γράφοντος, τὸν βαθμὸν αὐτοῦ ἐν τῇ Ὀργανώσει καὶ τὸν Σχηματισμόν, εἰς ὃν ἀνήκει.

4) Ἡ περιγραφὴ θὰ συνοδεύεται ἀπὸ καλλιτεχνικὰς φωτογραφίας, ἢ καὶ ἀπὸ εἰκόνας, εἰ δυνατόν, (ἐγχρώμους ἢ μή, ἰχνογραφίας, πεννογραφίας κ. τ. λ.), αἱ ὁποῖαι θὰ παριστάνουν τὴν περιγραφομένην τοποθεσίαν.

5) Ἐὰν εἰς τὴν περιγραφομένην τοποθεσίαν διεδραματίσθη σημαντικὸν γεγονὸς τῆς παλαιᾶς ἢ νεωτέρας ἱστορίας ἡμῶν, νὰ ἐξαρθῇ τοῦτο ἐντελῶς ἰδιαιτέρως, οὕτως ὥστε αἱ φυσικαὶ καλλοναὶ τῆς χώρας μας νὰ συνδεθοῦν ἀναποσπάστως μὲ τὰς ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας προκαλοῦσι.

6) Αἱ περιγραφαὶ θ' ἀποσταλοῦν πρὸς κρίσιν εἰς τὸ Δ' τμῆμα τοῦ III γραφείου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως μέχρι τέλους Ἰανουαρίου 1940.

Ἐκ τῶν καλυτέρων περιγραφῶν μετὰ τῶν σχετικῶν φωτογραφιῶν καὶ εἰκόνων, φερουσῶν δὲ καὶ τὴν ὑπογραφὴν τῶν γραψάντων, θὰ συντεθῇ «Πανελλήνιον Λεύκωμα τῆς Ε. Ο. Ν.», τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον τιμὴν διὰ τοὺς γράφοντας θὰ ἀποτελέσῃ, ἀλλὰ καὶ τὰ γενικώτερα Ἐθνικὰ συμφέροντα θὰ ἐξυπηρετήσῃ, καθόσον θὰ καταστήσῃ γνωστὴν εἰς πάντας τὴν ἄφθαστον εἰς ὡραιότητα Ἑλληνικὴν φύσιν, θὰ διεγείρῃ τὴν τουριστικὴν διάθεσιν τῶν Ἑλλήνων καὶ θὰ τονώσῃ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν γῆν.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν ὅπως μεριμνήσητε, ἵνα ἀναπτυχθῇ πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τὰς Φαλαγγιτίσσας ἁπάντων τῶν ὑφ' ὑμᾶς Σχηματισμῶν ἡ σημασία τοῦ διαγωνισμοῦ, καὶ παροτρυνθοῦν οὗτοι νὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτόν, καθόσον μόνον ἄνθρωποι ποὺ ἀγαποῦν μὲ θέρμην τὴν Ἑλλάδα, ποὺ αἰσθάνονται τὸ κάλλος της καὶ συγκινοῦνται ἀπὸ αὐτό, εἶναι καὶ οἱ πλέον κατάλληλοι νὰ τὸ περιγράψουν.

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου Ἐπιτελάρχης
ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε. Ο. Ν.

—Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀγορανομίας (Ταμεῖον Λαϊκῶν Ἀγορῶν) προσέφερεν ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου δραχ. εἴκοσι χιλιάδας (20.000).

—Ἐπίσης οἱ κάτωθι εἰσαγωγῆς ἐδωδίμων: Κουνάδης καὶ Κανάρης, Μπρούσκαρης, Δρίτσας καὶ Κουρμποῦζος, Βοργιᾶς, Ἀπέργης, Χάϊτας, Κ. καὶ Ι Καρακώστας, Ἀγιανδρίτης καὶ Κουνάδης, Σταμάτης, Ἀλεξάνδρου καὶ Τσολίνας, Ὀρφανίδης καὶ Βλάχος, Καπράλος καὶ Καραλῆς, Καραλῆς, Μουστόγιαννης, Μανωλόπουλος, Ἀδελφοὶ Παναγιωτούρου, Ἀδελφοὶ Κίκιζα, Καπράλος καὶ Μαμωνᾶς προσέφερον δραχμὰς δέκα τρεῖς χιλιάδας ὀκτακοσίας (13.800) ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου.

—Ὁ κ. Ἀνδρέας Πατσουράκος, Γυμνασιάρχης, προσέφερεν ὑπὲρ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε. Ο. Ν. Γυθείου δραχ. πεντακοσίας (500) διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ὑποδιοικήσεως.

—Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Ἁγίας Εὐθυμίας κατέθεσεν ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. δραχμὰς χιλίας πεντακοσίας τεσσαράκοντα ὀκτὼ (1.548), προερχομένας ἐκ δοθείσης θεατρικῆς παραστάσεως ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

—Ὡσαύτως ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Χωροφυλακῆς Παρνασσίδος, μοίραρχος κ. Μπουγάνης Νικόλαος, ἐδώρησεν 23 πολυτελεῖς τόμους διὰ τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Παρνασσίδος.

—Ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου προσέφερον ἐπίσης ἀπὸ 500 δραχμὰς ἕκαστος οἱ βιομήχανοι Δημ. Φουντούλης καὶ Ἀριστοτέλης Μακρῆς.

—Διάφοροι πολῖται εἰς ἐνεργηθησόμενον ἔρανον ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ζαφειροπούλου προσέφερον δραχμὰς 500 διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

—Ὁ Τετράρχης Ι. Κούσουλας, Διοικητὴς τοῦ ΙΙΙ Τάγματος Θεσσαλονίκης, διέθεσεν ὁλόκληρον ἀκαλλιέργητον γῆν ἐκ πέντε χιλιάδων τετραγωνικῶν πήχεων ὅπως καλλιεργηθῇ καὶ σπαρῇ ὑπὸ Φαλαγγιτῶν τοῦ Τάγματός του.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΠΕΡΙΦ. Δ. ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΣΥΣΣΙΤΙΩΝ

Ἡ συγκινητικὴ ἔκκλησις, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ ὁ Μακαριώτατος Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ ἡ κ. Προέδρου ὑπὲρ τῶν μαθητικῶν συσσιτίων δὲν πρέπει νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητος ἀπὸ τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ Σκαπανίσσας τῆς Π.Δ.Θ.Π.

Ὅλαι αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι, ποὺ μέσα στὴν Ὀργάνωσί μας ἔμαθαν ν' ἀγαποῦν, νὰ συμπονοῦν καὶ νὰ περιθάλπουν τὸν πλησίον των, ἂς σκεφθοῦν ὅτι κοντὰ των ἀγωνίζονται καὶ μοχθοῦν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς παιδιά, ποὺ ἔχουν τὴν ἴδια ἡλικία, τοὺς ἴδιους εὐγενικοὺς πόθους καὶ τὰ ὅρια ἐξυψώσεως σ' ἀνώτερα πνευματικὰ ἐπίπεδα, μὰ ποὺ δὲν ζοῦν μὲ τοὺς ἴδιους ὑγιεινοὺς ὅρους.

Μᾶς εἶναι εὔκολο νὰ τὰ βοηθήσωμε νὰ γίνουν ὅμοια μὲ μᾶς καὶ νὰ νοιώσουν τῆς ὑγείας καὶ τῆς δυνάμεως τὴν ὁρμὴ νὰ τὰ σπρώχνη μὲ μεγαλύτερη ἐπιθυμία στὴν ἐκτέλεσι τῶν σκοπῶν των, ποὺ εἶναι καὶ σκοποὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

Μὲ τὴν προσφοράν μας, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι, θὰ τοὺς δώσωμε τὴν χαρὰ καὶ τὴν ὑγεία καὶ μαζί τους θὰ νοιώσωμε τὴν εὐτυχία τῆς ἱκανοποιήσεως καὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθήκοντος νὰ μᾶς ἐξυψώνῃ καὶ νὰ μᾶς μεταμορφώνῃ.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Εἰς τὴν Π. Δ. Θ. Π. ἐξακολουθοῦν αἱ ἐντατικαὶ ἐργασίαι διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ προγράμματός της.

Τὴν Τρίτην τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος 31 Ὀκτωβρίου ἐγένετο εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως ἡ ἀπονομὴ τοῦ σήματος εἰς τὰς Συνεργάτιδας αὐτῆς, ὑπὸ τοῦ Κ. Ε. Ν., παρουσίᾳ τῆς Διοικητρίας.

Πρὸ τῆς ἀπονομῆς ὁ κ. Ἐπίτροπος ηὐχαρίστησε τὰς Συναγωνιστρίας διὰ τὰς ὑπηρεσίας ποὺ προσφέρουν εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. καὶ συνέστησεν εἰς αὐτὰς νὰ ἐξακολουθήσουν μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν καὶ ζῆλον τὴν ἐργασίαν των.

Τὴν Κυριακὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἑκατὸ Σκαπάνισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Βορρᾶ μὲ ἐπικεφαλῆς ἀνωτέραν βαθμοφόρον ἐξέδραμον εἰς τὸ στρατόπεδον «Ι. Μεταξᾶς».

Ἐπίσης κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἅπασα ἡ δύναμις τοῦ Ἀρσακείου Ψυχικοῦ μὲ τὴν Διευθύντριαν καὶ ἀνωτέρους βαθμοφόρους τῆς Ὑπ)σεως ἐτήρησε τὴν τάξιν εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Οἴκου Προνοίας τοῦ Σ. Α. Φ. Ε. Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησεν ἡ Πριγκήπισσα Διαδόχου καὶ ἡ κ. Προέδρου, εἰς τὰς ὁποίας ἀπένειμαν τιμὰς αἱ παρατεταγμέναι Φαλαγγίτισσαι.

Ἡ Ὑπ)άρχης τοῦ 3ου Ὑπ)μέως εἰς μίαν ἐκδρομὴν τοπικὴν εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὰς Σκαπανίσσας περὶ καλλιεργείας.

Εἰς τὴν Ὑπ)σιν Θηλέων Νότου αἱ συγκεντρώσεις ἔγιναν τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν ἐκτὸς τῆς τῶν Σκαπανισσῶν τοῦ 2ου Ὑπ)μέως, ἡ ὁποία ἐματαιώθη λόγῳ κακοκαιρίας.

Εἰς τὸν 5ον, 6ον καὶ 11ον Ὑποτομέα κατὰ τὰς συγκεντρώσεις ἔγινε μία ἔνταξις Σκαπανισσῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν. Ἐπίσης εἰς τὸν 4ον παρετηρήθησαν ἀθρόαι ἐγγραφαὶ Σκαπανισσῶν τοῦ 3ου Δημοτ. Σχολείου.

Εἰς τὸν 6ον Ὑποτομέα κατὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν Σκαπανισσῶν ἔγινεν ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ὁρισμοῦ τῶν δοκίμων βαθμοφόρων καὶ ἐπηκολούθησε μικρὰ ὁμιλία ὑπὸ τῆς Ὑποτομεάρχου. Ἐπίσης εἰς τὸν ἄνω Ὑποτομέα ἔλαβε χώραν εἰς τὰς Φαλαγγιτίσσας ὁμιλία ὑπὸ τῆς Λοχίτου: «Περὶ ἠθικῆς Κυριαρχίας» ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Κ. Ε. Ν.

Εἰς τὸν 2ον Ὑποτομέα ὡμίλησεν ὁ Τομεάρχης τοῦ 3ου Τομέως «Περὶ τῶν καθηκόντων τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ὡς πρὸς τὴν Ὀργάνωσιν, τὸ σπίτι των καὶ τὴν ἐν γένει συμπεριφοράν των».

Τὴν Κυριακὴν 29ην Ὀκτωβρίου οἱ Ὑποτομεῖς 2ος καὶ 8ος ἐξέδραμον εἰς Πεντέλην, ὁ δὲ 4ος καὶ 10ος εἰς Λοῦτσαν. Εἰς τὰς ἐκδρομὰς τὸ πρόγραμμα ἐξετελέσθη μὲ παραδειγματικὴν τάξιν. Ἐπίσης ἐγένετο ὁμιλία: «Περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Φαλαγγιτίσσης καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου».

Ὡσαύτως κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ καθηγήτρια τῶν Οἰκοκυρικῶν ἐπεθεώρησε τὸν 4ον καὶ 8ον Ὑποτομέας.

Εἰς τὴν Ὑπ)σιν Θ. Πειραιῶς ὁ προκηρυχθεὶς ὑπὸ τοῦ 3ου Γραφείου διαγωνισμὸς περὶ τῆς σημασίας τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε. Ο. Ν., εὑρίσκει ὅλας τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ Σκαπανίσσας προθύμους νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸν Ἀρχηγόν των.

Συμφώνως μὲ τὴν θέλησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ γίνονται τακτικαὶ ἐκδρομαί. Τοιουτοτρόπως αἱ ἐργάτριαι τοῦ «Κεραμεικοῦ» ἐξέδραμον εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς», ὅπου πρὸς αὐτὰς ὡμίλησεν ἡ Ὑποδιοικήτρια: «Περὶ πειθαρχίας».

Αἱ συγκεντρώσεις γίνονται τακτικαί, μὲ σχετικὰς ὁμιλίας.

Εἰς τὴν Υ. Θ. Α. παρατηρεῖται ζωηρὰ κίνησις εἰς ὅλους τοὺς ὑποτομεῖς.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ 4ου καὶ 15ου Ὑποτομέως. Ἀπηγγέλθησαν διάφορα ποιήματα κλπ. Ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν προὐξένησεν ἡ ἔκθεσις ἰχνογραφίας καὶ ζωγραφικῆς τῶν Φαλαγγιτισσῶν.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ (ΑΡΡΕΝΩΝ)

ΠΑΝΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ

Αἱ Διοικήσεις Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων συμμετέσχον εἰς τὸν ἑορτασμόν, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην 7ην Νοεμβρίου διὰ συγκεντρώσεως εἰς τὸ Θέατρον «Ὀλύμπια». Εἰς τὴν πανσπουδαστικὴν ταύτην συγκέντρωσιν παρευρέθη τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, τὰ Ἐπιτελεῖα τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων, αἱ Πρυτανεῖαι τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ πλῆθος ἐπισήμων.

Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ὡμίλησεν ὁ Ἀναπληρωτὴς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, Ἐπιτελάρχης τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ ὁ Διοικητὴς τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Ἐργασίαι ποὺ ἐλήφθησαν:

1) Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος, χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὸ ρητόν: «Οὐκ ἄρα πάνυ ἡμῖν οὕτω φροντιστέον, τί ἐροῦσιν οἱ πολλοί, ἀλλ' ὅτι ὁ ἐπαΐων περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων, ὁ εἷς καὶ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια». (Πλάτων).

2) Ἡ Νεολαία καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὸ ρητόν: «Κάλλιστον ἐστὶ κτίσμα παιδεία βροτοῖς».

3) Ἐθνικὴ συνείδησις τῶν Ἑλλήνων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀπὸ τῆς Ὁμηρικῆς ἐποχῆς μέχρι σήμερον, χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὸ ρητόν: «Ἀδελφεῖν ὁμοφροσύνη καὶ γένος καὶ οἶκος ὑγιαίνει καὶ τέθηλε». (Πλούταρχος).

4) Τὸ ἄτομον καὶ τὸ Ἐθνικὸν Κράτος, χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὸ ρητόν: «Ἡ Ε.Ο.Ν. ὑπῆρξε τὸ καλλίτερον δημιούργημά μου» (Ι. Μεταξᾶς).

5) Ἡ τέχνη εἰς τὸ Νέον Κράτος, χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὸ ρητόν: «Ἡ τέχνη ἐκδηλώνει ὅ,τι τὸ ὑψηλότερον καὶ τὸ ἐκδηλώνει γιὰ ὅλον τὸν κόσμον». (Ἱπ. Ταίν).

6) Ἡ τέχνη καὶ τὸ Νέον Κράτος, χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὸ ρητόν: «Ὁ θεμελιώδης ρυθμὸς ἂς στυλωθῇ εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐθνικότητος καὶ ἂς ἀνυψώνεται κάθετα».

7) Ἡ προσωπικότης τοῦ Ἀρχηγοῦ, χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὸ ρητόν: «Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολύ».

8) Ἡ Νεολαία καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου. Ρητόν: «Ἡ Νεολαία εἶναι τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ παντὸς θὰ δώσωμεν τὴν ψυχήν μας ὅλην...».

9) Ἡ Νεολαία καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου. Ρητόν: «Ἕνα ἕκαστον δεῖ τὸ ἑαυτοῦ ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατιθέναι».

10) Ἡ Ἐθνικὴ συνείδησις παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀπὸ τῆς Ὁμηρικῆς ἐποχῆς μέχρι σήμερον. Ρητόν: «Πλανᾶται ὅστις χωρίζει τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἀπὸ τὸ κοινὸν συμφέρον».

11) Χριστιανισμὸς καὶ Ἑλληνισμός. Χαρακτηριζομένη ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω ρητοῦ.

12) Ἡ προσωπικότης τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ρητόν: «Νικοῦν ὅσοι πιστεύουν ὅτι θὰ νικήσουν».

13) Χριστιανισμὸς καὶ Ἑλληνισμός. Ρητόν: «Τύχῃ ἀγαθῇ...».

Παντουβάκην, Βιάννον-Κρήτης. Σᾶς ἀπαντήσαμε δι' ἐπιστολῆς.

Συναγωνιστὴν Παν)μίου Θεσ)νίκης. Ἐλάβομεν τὴν ἐπιστολήν σας. Μείνετε ἥσυχος. Ἡ ἐργασία τὸ Ἐθνικὸν Κράτος, χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὸ ρητόν: «Οὐκ ἄρα πάνυ φροντιστέον τί ἐροῦσιν οἱ πολλοί...» ἐκρίθη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ὅτι ἐκπληροῖ τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ (ΘΗΛΕΩΝ)

Ἡ φοιτήτρια-Φαλαγγίτισσα

Ἡ Διοίκησις Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν εἶναι ἕνας πρότυπος καὶ συμπαθὴς Σχηματισμός, τὸν ὁποῖον ἀπαρτίζουν χίλιαι καὶ πλέον Φαλαγγίτισσαι-Σπουδάστριαι, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς Ἑλλάδος.

Ὅταν πρὸ τριῶν καὶ πλέον ἐτῶν ὁ Ἀρχηγὸς εἶχε τὴν ὑψηλὴν ἔμπνευσιν νὰ δημιουργήσῃ τὴν Νεολαίαν, αὐτὲς ἔσπευσαν πρῶτες

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

καὶ καλύτερες, καὶ ἐτάχθησαν ὑπὸ τὴν σημαίαν μὲ τὸν διπλοπέλεκυν καὶ συνηγωνίσθησαν τοὺς ἄρρενας συναδέλφους των μὲ τὸν εὐγενικώτερον ζῆλον.

Παντοῦ προκαλοῦν τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμόν, καὶ διὰ τὴν ἰδέαν τῆς Νεολαίας ποὺ εἶναι ἡ ὡραιότερη ἡ Ἑλληνικὴ ἰδέα.

Ἰσχυρὲς λοιπὸν καὶ εὐγενικές, ἐνθυμίζουν ἀρχαῖες Καρυάτιδες, ποὺ τοὺς ἔλαχεν ὁ βαρύτατος κλῆρος νὰ προσφέρουν καὶ αὐτὲς τὴν βοήθειάν των διὰ νὰ δημιουργηθῇ ἡ Νέα Ἑλλάς.

Καὶ ὅταν πάῃ κανεὶς εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως θὰ μείνῃ ἔκπληκτος ἀπὸ τὴν τάξιν καὶ τὴν νοικοκυροσύνην, ἡ ὁποία βασιλεύει ἐκεῖ μέσα. Ὅλα εἶναι εἰς τὴν θέσιν των, καὶ μία ἀπαστράπτουσα καθαριότης λάμπει ἐκεῖ, καὶ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς εὐθὺς ἀμέσως τὸ γυναικεῖον χέρι ποὺ ἐπέρασε καὶ τὰ ἐτοποθέτησεν ὅλα μὲ μίαν θαυμαστὴν χάριν καὶ καλαισθησίαν.

Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1938—39 ποὺ μᾶς ἐπέρασεν ὑπῆρξε διὰ τὴν Διοίκησιν Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν μία ἐξόρμησις θαρραλέα καὶ ὁρμητική, καὶ οἱ καρποὶ τῆς ἐξορμήσεως πλουσιώτατοι.

Καλλιτεχνικὴ κίνησις, ἐκδρομαί, συμμετέσχεν εἰς ὅλους τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας. Ἡ Ἑλλὰς λοιπὸν μπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὶς νέες αὐτὲς ποὺ μεθαύριον θὰ γίνουν μητέρες καὶ θὰ φέρουν εἰς τὸν κόσμον μίαν νέαν γενεὰν μὲ νέον αἷμα.

Ἡ Δ. Θ. Α. Σ. ἔχει χορῳδίαν τὴν ὁποίαν διευθύνει, βάσει καθωρισμένου προγράμματος, ὁ κ. Σπάθης τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης, καὶ ἐπίσης αἱ Φαλαγγίτισσαι διδάσκονται πιάνο καὶ ἐπιδίδονται εἰς τὴν καλλιτεχνίαν.

Ἐκδρομαὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἔγιναν ἀρκεταί, καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐγνώρισαν ἀπὸ κοντὰ τὴν θαυμασίαν ἑλληνικὴν ὀμορφιάν, καὶ αἱ ὁμαδικὲς αὐτὲς ἐκδρομὲς ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ ἀναπτυχθῇ μεταξὺ τῶν Φαλαγγιτισσῶν ἕνας ἰσχυρὸς δεσμὸς ἀλληλεγγύης καὶ φιλίας.

Καὶ εἰς στρατιωτικὴν προπαίδευσιν δὲν ὑστέρησαν. Εἰς τὸ Πανεπιστημιακὸν Γυμναστήριον ἐγυμνάζοντο τακτικώτατα καὶ ἐπίσης ἠσχολοῦντο μὲ διαφόρους ἀθλοπαιδιάς, εἰς τὸ βόλεϋ, εἰς τὴν ξιφασκίαν κλπ.

Ἡ Διοίκησις Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν ἔχει ὀργανώσει Ἰατρεῖον καὶ τμῆμα Πρώτων Βοηθειῶν, τὸ ὁποῖον προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας ὅπου παρέστη ἀνάγκη.

Ἐπίσης διὰ τὰς Φαλαγγιτίσσας - Σπουδαστρίας λειτουργεῖ ἀπὸ τὸν περασμένον Ὀκτώβριον ὁ «Οἶκος Φοιτητρίας» εἰς ἕνα ὡραιότατον οἴκημα τῆς ὁδοῦ Καπλανῶν. Ὁ «Οἶκος Φοιτητρίας» εἶναι ἕνα λαμπρὸν δεῖγμα πολιτισμοῦ, ἔχει θαυμασίους κοιτῶνας, τραπεζαρίας, νιπτῆρας καὶ λουτρά, καὶ ἐντευκτήριον μὲ ραδιόφωνον.

Τὸ συσσίτιον τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ εἰς τὴν Φοιτητικὴν Λέσχην ἐξυπηρετεῖ καὶ τὶς Φαλαγγίτισσες τῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν, καὶ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών της ἡ Διοίκησις ἐβοήθησεν ἀπόρους Φοιτητρίας καὶ τοὺς ἠγόρασε βιβλία καὶ τοὺς ἔκανε τὰς ἐγγραφάς των εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἰς τὸν κῆπον τῶν Γραφείων οἱ Φαλαγγίτισσες ἔχουν δημιουργήσει ἕνα θαυμάσιο κοτέτσι.

Τὸ ἐφετεινὸν πρόγραμμα τῆς Διοικήσεως εἶναι πλουσιώτατον πρὸς ὅλους τοὺς Τομεῖς καὶ πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις. Θὰ λειτουργήσῃ διδασκαλεῖον ξένων γλωσσῶν, βιβλιοθήκη μὲ ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα, καὶ δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα θὰ γίνωνται μαθήματα νεοελληνικῆς λογοτεχνίας.

Ἔτσι ἡ Ἑλληνίδα ἐμφανίζεται καὶ πάλιν εἰς τὸ προσκήνιον, καὶ προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας της διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος μὲ μίαν συγκινητικὴν προθυμίαν.

ΑΓΓ.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ (ΑΡΡΕΝΩΝ)

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ἀρρένων Πρωτευούσης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης κ. Ἰωάν. Μανουσόπουλος ἐστρατεύθη.

Τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, κατόπιν σχετικῆς διαταγῆς, ἅπαντες οἱ σχηματισμοὶ τῆς Π. Δ. Α. Πρωτευούσης ἐξέδραμον εἰς ἐξοχικὰς τοποθεσίας. Κατὰ τὰς ἐκδρομὰς ταύτας ἐφηρμόσθη πλῆρες πρόγραμμα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως καὶ ψυχαγωγίας καὶ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία εἰς τοὺς Φαλαγγίτας νὰ διέλθουν τὴν ἡμέραν τους ἐν πλήρει συναδελφώσει.

Τὰ τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου ἐξέδραμον εἰς τὴν τοποθεσίαν Τράχωνες ἐνῷ τῆς Ὑποδ. Βορρᾶ Φαλαγγῖται Ἡρακλείου, Ν. Ἐρυθραίας καὶ Κηφισιᾶς μετέβησαν εἰς Μαγκουφάναν.

Ἐκ τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ ὁ 6ος Ὑποτομεὺς μετέβη εἰς Πέραμα, ὅπου καὶ κατεσκήνωσε. Τοὺς ἐκδρομεῖς ἐπεσκέφθη καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Γενικῶς ὑπολογίζεται ὅτι οἱ ἐκδραμόντες Φαλαγγῖται ἀνῆλθον εἰς 5.000.

Εἰς τὸ παρὰ τὴν Καστέλλαν θέατρον «Ἐθνικὸν» ἐδόθη καλλιτεχνικὴ ἑορτὴ ὑπὸ τοῦ 4ου Ὑποτομέως μὲ καθαρῶς ἐθνικὸν περιεχόμενον ἀποτελούμενον ἀπὸ πατριωτικὰ ᾄσματα, ἀπαγγελίας, ἑλληνικοὺς χορούς, πατριωτικοὺς διαλόγους κλπ. ὑπὸ Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων. Τὴν παράστασιν ἐτίμησαν, διὰ τῆς παρουσίας των, ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Μ. Μανοῦσκος, ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του, ἡ Διοικήτρια Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς, ἅπασα ἡ δύναμις τοῦ Ὑποτομέως καὶ πλῆθος κόσμου.

Τῆς ἑορτῆς μετέσχε καὶ πλῆρες τμῆμα τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Πειραιῶς.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἑορτῆς ἐγένετο δεξίωσις εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ὑποτομέως, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ κ. Δήμαρχος ἐξεφώνησεν ἐνθουσιώδη λόγον.

Ὡσαύτως τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐγένετο ἐν τῷ προαυλίῳ τῆς Σχολῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ἡ ἔνταξις τῶν νεοεγγραφέντων Σκαπανέων, καταρτισθέντος ἑνὸς πλήρους τάγματος. Πρὸς τοὺς νέους Σκαπανεῖς ὡμίλησε δι' ὀλίγων ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Ἀνδρ. Πετρακάκις

Ἀπεβίωσεν ὁ Ἀνδρ. Ἠλ. Πετρακάκις, ἐνωμοτάρχης τοῦ 10ου Ὑποτομέως Παγκρατίου.

Ὁ ἐκλιπὼν συναγωνιστὴς ὑπῆρξε παράδειγμα πειθαρχίας, διεκρίνετο δὲ πάντοτε διὰ τὸ ἦθος καὶ τὴν σεμνότητά του.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ (ΘΗΛΕΩΝ)

Ζωηροτάτη παρετηρήθη ἡ κίνησις τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα.

Ἅπαντες οἱ σχηματισμοὶ παρακολουθοῦν μαθήματα Παθητικῆς Ἀεραμύνης, Νοσοκομειακὰ καὶ Ὑγιεινῆς. Συχνότατα γίνονται διαλέξεις ὑπὸ ἀνωτέρων βαθμοφόρων καὶ ἐπιστημόνων.

Ἅπασαι αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Διοικήσεως ἐπιδίδονται εἰς τὸν χειρισμὸν ραπτομηχανῆς καὶ τὴν κατασκευὴν ἐργοχείρων.

Ἐπίσης ἡ δευτέρα ἐπέτειος τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἑωρτάσθη καὶ εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Ἀττικοβοιωτίας μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ μεγαλοπρέπειαν.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΝ

Ἀπὸ μίαν ἐγκύκλιον τοῦ Γεν. Διοικητοῦ Θράκης πρὸς τοὺς ἀγρότας τῆς Ε. Ο. Ν.

Ὁ καιρὸς τῆς σπορᾶς πλησιάζει.

Κατέλθετε εἰς τὸν εἰρηνικὸν αὐτὸν ἀγῶνα ἐφωδιασμένοι μὲ τὰ σύγχρονα γεωργικὰ ἐργαλεῖα ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐξωπλισμένοι μὲ τὴν πίστι καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν ὁ ὁποῖος διακρίνει πάντοτε τὴν μεγάλην αὐτὴν μᾶζαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὴν Ἑλληνικὴν ἀγροτιά.

Ἀρθῆτε εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων καὶ μὲ ἀνυψωμένη τὴν ΕΘΝΙΚΗ καὶ Γεωργικὴ σας συνείδησι, ἀκολουθοῦντες τὸ σύνθημα τοῦ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ, μὴ ἀφήνετε οὔτε σπιθαμὴν γῆς ἀκαλλιέργητον.

Ἡ πλουσία ἐσοδειά, ἡ εὐγνωμοσύνη ὁλοκλήρου τοῦ πανελληνίου καὶ ἡ ἱκανοποίησις τοῦ ΑΡΧΗΓΟΥ, θὰ ἀποτελέσουν τὴν πληρωμὴν τῶν κόπων σας.

Ἀκολουθεῖτε πιστῶς τὰς ὑποδείξεις τῶν γεωργικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν κατὰ τόπους ἐπιτροπῶν, διὰ νὰ ἐξασφαλίσετε θετικώτερα τὴν ἐπιτυχίαν σας.

Δὲν εἶσθε μόνοι εἰς τὸν Ἐθνικὸν αὐτὸν ἀγῶνα.

Σᾶς κατευθύνει ὁ ΑΡΧΗΓΟΣ, ὁ ὁποῖος παρακολουθεῖ μὲ συγκίνησι τὰς προσπαθείας σας.

Σᾶς παραστέκουν ὅλοι οἱ κοινωνικοὶ παράγοντες τοῦ ΕΘΝΟΥΣ μας, σᾶς ἀκολουθεῖ ἡ Νεολαία τῆς Θράκης μας ἐμπνεομένη ἀπὸ τὸν Πρῶτον Ἀγρότην τῆς Πατρίδος μας, ἕτοιμη νὰ κάμῃ νὰ ἠχήσῃ ἡ σκαπάνη εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς Θρακικῆς γῆς.

Ἡ Γενικὴ Διοίκησις ἐν τῇ προσπαθείᾳ της νὰ σᾶς ἐνισχύσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν συστηματικώτερα καὶ ἐπαρκέστερα ἔλαβεν ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα, τὰ ὁποῖα διὰ τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν θέτει εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Ἐμπρὸς λοιπὸν μὲ σύνθημα τὴν ἐντατικὴ σπορά, τὴν ἐπιστημονικὴ καλλιέργεια καὶ τὴν ἐνίσχυσι κάθε πλουτοπαραγωγικῆς πηγῆς, αἱ ὁποῖαι θ' ἀποτελέσουν τὴν οὐσιαστικὴ ἀπάντησί σας ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΑΡΧΗΓΟ.

«ΚΥΒΕΡΝΑ ΗΣΥΧΟΣ, Η ΑΓΡΟΤΙΑ Σ' ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΠΙΣΤΑ». Ἡ Θράκη πάνοπλος κατέρχεται εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς αὐταρκείας τῆς ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΑΣ.

Ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Θράκης
ΕΥΑΓ. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΔΡΑΜΑ. — Τὴν 10ην παρελθόντος μηνὸς ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε. Ο. Ν. Δράμας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε. Ο. Ν. Δράμας ἐπεθεώρησε τὰ παραταχθέντα εἰς τὸ ἐνταῦθα Νέον Στάδιον τμήματα Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τοῦ 1ου Τάγματος τῆς 243ης Φάλαγγος Ὑποδιοικήσεως Δράμας.

Ἀκολούθως ὁ Περιφ. Διοικητὴς ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Νέου Σχολικοῦ ἔτους, συστήσας πειθαρχίαν, ἐργασίαν καὶ πίστιν πρὸς τὰ Ἰδεώδη καὶ τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς τοῦ Νέου Κράτους τῆς Ἱστορικῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὴν ἐπομένην ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου του ἐπεθεώρησεν ἅπαντας τοὺς Σκαπανεῖς μαθητὰς τῶν Δημοτικῶν Σχολείων τῆς πόλεώς μας.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Ε. Ο. Ν. ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν 10ην πρωϊνὴν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐγένετο ἡ πανηγυρικὴ ἔναρξις τῶν ἐκπομπῶν τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὰς νέας ἐγκαταστάσεις του.

Ἡ λῆψις τοῦ Σταθμοῦ γίνεται εἰς τὰ βραχέα κύματα καὶ εἰς μῆκος κύματος 37 μέτρων ἢ 8.100 χιλιοκύκλων.

Ὁ Σταθμὸς θὰ λειτουργῇ κανονικῶς τὰς καθημερινὰς ἀπὸ 5.30΄ μ. μ. ἕως 8.30΄ μ. μ., τὰς δὲ Κυριακὰς καὶ τὰς ἐξαιρεσίμους ἀπὸ 10ης π. μ. ἕως 1ης μ. μ.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΕΝΑΡΞΙΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 5ην τρ. ἐγένετο εἰς Λουτρόπυργον ἡ πανηγυρικὴ ἔναρξις τῆς καλλιεργείας τῶν προσφερθεισῶν εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. γαιῶν. Εἰς τὴν ἑορτὴν παρέστησαν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως, ὁ Νομάρχης Ἀττικοβοιωτίας, ὁ Ἐπιτελάρχης τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ἀττικοβοιωτίας, ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Ε. Ο. Ν., ὁ Δήμαρχος Μεγάρων, αἱ συνεταιριστικαὶ καὶ ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις, οἱ Φαλαγγῖται τῶν Σχολῶν Πολιτικῆς Διαφωτίσεως, Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀττικοβοιωτίας καὶ πλῆθος κόσμου.

Ὁ Ἀρχηγὸς κατὰ τὴν ἄφιξίν του ἐγένετο ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων, μετὰ τὸν ἁγιασμὸν δὲ ὁ κ. Μεταξᾶς ἠροτρίωσε πρῶτος ἕνα τμῆμα γῆς, ὁδηγήσας μόνος του τὸ ἄροτρον ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ πλήθους.

Ὁ κ. Μεταξᾶς ἐπεθεώρησεν ἀκολούθως τοὺς σχηματισμοὺς Μεγάρων, Νέας Περάμου καὶ Ἐλευσῖνος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀττικοβοιωτίας, ὡμίλησε δὲ πρὸς αὐτοὺς καθὼς καὶ πρὸς τὰ πλήθη τῶν ἀγροτῶν τῶν γύρω χωρίων, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς εἶχον συγκεντρωθῆ ἐκεῖ.

Τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην σελίδα.

Τὴν 6ην ἀπογευματινὴν τῆς ἰδίας ἡμέρας μετέβη εἰς Προσωτσάνην συνοδεύσας τὸν Γενικὸν Διοικητὴν Θράκης κ. Εὐάγγελον Καλαντζῆν καὶ τὸν Γενικὸν Ἐπόπτην Ε. Ο. Ν. Νομάρχην Δράμας κ. Κ. Δῆμαν.

Εἰς Προσωτσάνην ὁ Γενικὸς Διοικητὴς κ. Καλαντζῆς μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν παραταχθέντων διὰ τὴν ἀπόδοσιν τιμῶν τμημάτων τῆς 246ης Φάλαγγος Προσωτσάνης ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Διοικητὴν τῆς 246ης Φάλαγγος.

Ἀκολούθως ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Θράκης κ. Καλαντζῆς ὡμίλησε πρὸς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τοὺς κατοίκους περὶ τῆς νέας Ἐθνικῆς ἐξορμήσεως τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας τῆς γῆς, ἥτις θὰ καταστήσῃ τὴν χώραν μας αὐτάρκη.

Ἐπίσης τὴν 15ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε. Ο. Ν. Νομάρχου Δράμας κ. Κ. Δῆμα, τῶν Πολιτικῶν καὶ Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεώς μας καὶ χιλιάδων λαοῦ, ἔλαβε χώραν, συμφώνως πρὸς τὸ καταρτισθὲν ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Δράμας πρόγραμμα, ἡ τελετὴ τῆς ἐνσωματώσεως τῶν Προσκόπων εἰς τὴν Ε. Ο. Ν.

Μετὰ τὴν παράταξιν τῶν τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τῶν Προσκόπων, ἡ Φιλαρμονικὴ Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Δράμος ἀνέκρουσε τὸν Ὕμνον τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἀκολούθως παρήλασεν ἐνώπιον τῶν ἐπισήμων καὶ τοῦ λαοῦ τιμητικὸν ἀπόσπασμα Προσκόπων μετὰ τῆς Σημαίας του, ἐνῷ τὰ παρατεταγμένα τμήματα Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν Δράμας ἀπέδωκαν τὰς κεκανονισμένας τιμάς.

Μετὰ τὴν παρέλασιν τοῦ τιμητικοῦ ἀποσπάσματος τῶν Προσκόπων ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Τοπικοῦ Συνδέσμου Προσκόπων ἡ Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ κ. Περιφερειακοῦ Ἐφόρου καὶ ἀκολούθως ἐψάλησαν ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Προσκόπων διάφορα πατριωτικὰ ᾄσματα.

Ἐπηκολούθησεν ἡ κάλυψις τῆς Σημαίας τῶν Προσκόπων καὶ ἡ ἔπαρσις τῆς Σημαίας τῆς Ε. Ο. Ν. ἐνῷ ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Δράμας καὶ τὰ παρατεταγμένα τμήματα Φαλαγγιτῶν, Φαλαγγιτισσῶν καὶ Προσκόπων ἀπέδιδον τιμάς.

Ὡσαύτως τὴν 18ην Ὀκτωβρίου ἔλαβον χώραν συγκεντρώσεις τῶν μαθητῶν Σκαπανέων τῶν ἐνταῦθα Δημοτικῶν Σχολείων.

Τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου ὑπὸ εἰδικοῦ Γεωπόνου τῆς ἐνταῦθα Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας ἐγένετο διάλεξις πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας, Σκαπανεῖς καὶ κατοίκους τοῦ Συνοικισμοῦ Ἀμπελακίων Δράμας, μὲ θέμα: «Ποία ἡ ὠφέλεια ἡ προκύπτουσα ἐκ τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας καὶ τῆς δενδροκομίας».

ΠΡΟΣΩΤΣΑΝΗ (Δράμας). — Ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς 246ης Φάλαγγος Προσωτσάνης, Ὑποφαλαγγάρχου κ. Γ. Ἀνδρεάδου, ἐγένετο ἐπιθεώρησις τοῦ I Τάγματος Προσωτσάνης καὶ τοῦ III τάγματος Καλῆς Βρύσεως.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων ὁ κ. Ἀνδρεάδης ὡμίλησε πρὸς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. ἐπὶ θεμάτων ἀναφερομένων εἰς τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ ἀκολούθως συνέστησεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς, ὅπως μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ φανῶσιν ἀντάξιοι τῶν προσδοκιῶν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας.

Εἰς τὴν ἕδραν τοῦ 246ου Τομέως κατηρτίσθη Οὐλαμὸς ἐκπαιδεύσεως Νοσοκόμων ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ ἰατροῦ κ. Θ. Δαούτη.

ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ. — Μὲ μεγαλοπρέπειαν καὶ ἀφάνταστον ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη τὴν 20ὴν παρελθόντος μηνὸς ἡ ἐπέτειος τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς ταύτης ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Ε. Ο. Ν. Γιαννιτσῶν κ. Δημ. Παντολέων ἀπέστειλε τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διάδοχον καὶ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως ὡς Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε. Ο. Ν.:

Αὐτοῦ Μεγαλειότητα Βασιλέα ΓΕΩΡΓΙΟΝ

Ἀθήνας

Ὑποδιοίκησις Ε. Ο. Ν. Γιαννιτσῶν ἑορτάζουσα σήμερον ἀπελευθέρωσιν πόλεως Γιαννιτσῶν, δωρηθεῖσαν ὑπὸ ἐνδόξου Στρατηλάτου καὶ ἀειμνήστου Πατρὸς Σας Κωνσταντίνου, τελοῦσα δὲ καὶ ἀποκαλυπτήρια προτομῆς αὐτοῦ, στηθείσης ἐπὶ τούτῳ ἐνταῦθα, ὑποβάλλει δι' ἐμοῦ εὐχὴν μακροημερεύσεως Θρόνου καὶ ἐκπλήρωσιν ἰδανικῶν φυλῆς δι' αἰωνίαν δόξαν λατρευτῆς μας Πατρίδος.

Α. Β. Υ. Πρίγκηπα Παῦλον Διάδοχον, Γενικὸν Ἀρχηγὸν Ε. Ο. Ν.

Ἀθήνας

Ὑποδιοίκησις Ε. Ο. Ν. Γιαννιτσῶν ἑορτάζουσα σήμερον ἀπελευθέρωσιν Γιαννιτσῶν, δωρηθεῖσαν ὑπὸ ἀειμνήστου Στρατηλάτου Πατρὸς Σας Κωνσταντίνου ΙΒ΄, τελοῦσα δὲ καὶ ἀποκαλυπτήρια προτομῆς τετιμημένης μορφῆς Του ἐνταῦθα Πλατεῖαν Βασιλέως Κωνσταντίνου, ὑποβάλλει εὐλαβῶς εὐχὴν ὑπὲρ μακροημερεύσεως Ὑμετέρας Βασιλικῆς Ὑψηλότητος καὶ ἐκπλήρωσιν ἰδανικῶν φυλῆς, πρὸς δόξαν καὶ ἐπ' ἀγαθῷ Πατρίδος.

Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Κυβερνήσεως
καὶ
Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν Ε. Ο. Ν.

Ἀθήνας

Ὑποδιοίκησις Ε. Ο. Ν. Γιαννιτσῶν ἑορτάζουσα σήμερον ἀπελευθέρωσιν πόλεως, δωρηθεῖσαν ὑπὸ ἀειμνήστου Στρατηλάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου τῇ συμβολῇ Ὑμετέρας Ἐξοχότητος, τελοῦσα δὲ καὶ ἀποκαλυπτήρια προτομῆς ἐνδόξου Στρατηλάτου, ὑποβάλλει δι' ἐμοῦ θερμὰ συγχαρητήρια καὶ διαδηλοῖ αἰωνίαν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς ἐγερτήριον καὶ ἀναστάσιμον σάλπισμα Ἐθνοσωτηρίου Κυβερνήσεως 4ης Αὐγούστου πιστὸς καὶ ἀκοίμητος Φρουρὸς τῆς ὁποίας εἶναι σύμπασα Νεολαία.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Κατὰ τὴν 15ην Ὀκτωβρίου ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης ἔκαμε τὴν ἔναρξιν τῆς σπορᾶς τοῦ περιβόλου τοῦ κέντρου τῆς Ε. Ο. Ν. Θηλέων. Ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης ἀπηύθυνε πρὸς τὰ μέλη ἐμπνευσμένον λόγον ἐξάρας τὴν μεγάλην προσπάθειαν τοῦ Ἀρχηγοῦ διὰ τὴν ἀγροτικὴν ἐξόρμησιν καὶ τονίσας τὴν μεγάλην σημασίαν, ἣν ἐνέχει, διὰ κάθε Ἕλληνα, ἡ στροφὴ πρὸς τὴν πατρώαν γῆν. Ἐπίσης ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς Ἐπιθεωρήσεως Γεωργίας ἐτόνισε δι' ὀλίγων τὴν συμβολὴν τῆς Ἠπειρωτίσσης εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς πατρικῆς γῆς, καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἠπειρώτης ἀπουσίαζεν ἐπὶ μακρὸν μετανάστης εἰς τὴν ξένην.

ΒΗΣΣΑΝΗ. — Αἱ συγκεντρώσεις τῶν Φαλαγγιτισσῶν ἐξακολουθοῦν τακτικώτατα καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα. Κατ' αὐτὰς ἀναπτύσσονται διάφορα θέματα ἠθικοπλαστικοῦ περιεχομένου.

Οὕτω κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα καὶ εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν τῶν μελῶν τοῦ Σχηματισμοῦ, ἡ Ὁμαδάρχης ἀνέπτυξε τὸ θέμα: «Γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Πατρίδος».

Ἐπίσης ἡ δημοδιδασκάλισσα Βησσάνης ἀνέπτυξε πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας τὸ θέμα: «Ἡ προπαρασκευὴ τῆς νεάνιδος διὰ τὰ μητρικὰ καθήκοντα».

ΚΟΜΟΤΙΝΗ. — Τὰ πατρικὰ λόγια τοῦ Κυβερνήτου γιὰ τὴν ἐφετεινὴ ἐντατικὴ προσπάθεια τῆς νέας καλλιεργητικῆς περιόδου ἠκούσθησαν ἀπὸ τὸ Πανελλήνιον μὲ ξεχωριστὴ χαρά· ἀπὸ τὴν πλουτοπαραγωγικὴ δὲ περιοχὴ καὶ τὸ ἀκραῖον τμῆμα τῆς χώρας μας, τὸ διαμάντι τῆς ἑλληνικῆς γῆς, τὴ Θράκη, ἠκούσθησαν μὲ ἐνθουσιασμό.

Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ συνεκινήθησαν πιὸ πολὺ καὶ ποὺ ἤκουσαν μὲ ὅλως ἰδιαιτέρα ὑπερηφάνεια τὰ λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Πατέρα ἦσαν οἱ Φαλαγγῖται, αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ τὰ Σκαπανάκια.

Ἀντελήφθησαν πραγματικὰ ὅτι αὐτὴ ἡ προσπάθεια εἰς αὐτὰς τὰς κρισίμους στιγμὰς εἶναι ἴσης ἀξίας μὲ τὸ καθῆκον τοῦ στρατεύεσθαι.

Καὶ οἱ Φαλαγγῖται τῆς Περιφ. Διοικήσεως Κομοτινῆς οὐδόλως ἐβράδυναν νὰ προσέλθουν στὸ ἐγερτήριο αὐτὸ σάλπισμα τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἀπὸ ἡμερῶν εἶχεν ἐπισημανθῆ ὁ χῶρος καὶ εἶχε καταλλήλως διακοσμηθῆ. Ἡ ἑορτὴ ἤρχισεν ἀπὸ τὴν πρωΐαν μὲ τὴν συγκέντρωσιν ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὴν πλατεῖαν, ὅπου ἀφοῦ ἔψαλε τοὺς ὕμνους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Ε. Ο. Ν. ἐχωρίσθη εἰς τμήματα, τὰ ὁποῖα μὲ ἀγροτικὰ ἐργαλεῖα ἐξεκίνησαν διὰ τοὺς καλλιεργητικοὺς χώρους.

Εἰς τὰς 3 τὸ ἀπόγευμα ἔφθασεν ὁ Ὑποδιοικητὴς μετὰ τῆς Ὑποδιοικητρίας καὶ τῶν ἐπιτελῶν των, ὀλίγον ἀργότερα ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης καὶ ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Ι. Λαζαρίδης γενόμενοι δεκτοὶ μὲ οὐρανομήκεις ζητωκραυγάς.

Ἐπίσης τὴν ἑορτὴν παρηκολούθησαν ἅπασαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ ἅπαντες σχεδὸν οἱ κάτοικοι.

Εὐθὺς ἀμέσως ἤρχισεν ὁ ἁγιασμὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀνεγνώσθη προκήρυξις πρὸς τὸν ἀγροτικὸν λαὸν καὶ τὴν Ε. Ο. Ν. τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Μακεδονίας. Κατόπιν ὡμίλησαν ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ Ὑποδιοικητὴς καὶ ὁ πρόεδρος Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν.

Μετὰ ταῦτα ἤρχισεν ἡ σπορὰ τῶν ἐκτάσεων.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Κ. ΤΑΞ. ΣΤΕΦ. Ἐλάβομεν τὸ ποίημα «Στ' ἀδελφάκι μου τὸ πεθαμένο» διωρθωμένο καὶ τὸ ὑπεβάλαμε στὴν Ἐπιτροπή. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ «Κρήτη». Θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά των. — ΚΥΡ. ΔΟΥΡ. Μᾶς γράφετε: «Μὲ χαρὰ καὶ συγκίνησι πῆρα προχθὲς τὸ πρῶτο φύλλο τῆς δεύτερης χρονιᾶς. Μὲ χαρά, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ χρονιὰ γεμάτη δρᾶσι ἐπάτησε ἡ «Νεολαία» μὲ βῆμα σταθερὸ κι' ἀκλόνητο στὸ δεύτερο χρόνο. Μὲ συγκίνησι, γιατὶ οἰωνοὶ λαμπροὶ κι' εὐχάριστοι, μαρτυροῦν πὼς ὅπως τὸ Ἔθνος, ἡ γλυκειά μας Ἑλλάδα εἶναι γραμμένο νὰ ζῆ αἰώνια ὅσο ὑπάρχει κόσμος, ἔτσι καὶ τὸ ἀγαπημένο μας περιοδικὸ ἡ «Νεολαία». Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὸ περιβάλλει ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὑποστήριξι τοῦ μεγάλου μας ἀρχηγοῦ — τοῦ «Πατέρα μας» — κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐμεῖς οἱ Φαλαγγῖτες — τὰ παιδιά του — ποὺ πράττομε σύμφωνα μὲ Αὐτὸν καὶ ἀκολουθοῦμε, πιστοὶ στρατιῶτες, τὰ βήματά του». Σᾶς συγχαίρομε θερμῶς. Τὰ «Προσευχὴ» καὶ «Ἐμπρὸς» ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν τῆς Ἐπιτροπῆς. ΑΧ. ΠΕΙΣΤ. Τὸ ποίημά σας ἔφθασε πολὺ ἀργά. Τὸ ἔχετε ἴσως δημοσιεύσει καὶ κάπου ἀλλοῦ; Σὲ καμμιὰ ἐφημερίδα τῆς Θεσσαλονίκης ἢ ὄχι; Τί νὰ σᾶς ποῦμε γιὰ τὴν ἔκδοσι τῆς ποιητικῆς σας συλλογῆς; Οἱ ἐδῶ ἐκδόται δὲν βγάζουν μ' ἔξοδά των βιβλία μὲ ποιήματα. Ἂν διαθέτετε σεῖς τὰ μέσα, μπορεῖτε νὰ τὰ ἐκδώσετε μόνος σας, χωρὶς καμμίαν ἀπολύτως ἐλπίδα ὑλικοῦ κέρδους. Ἂν θέλετε στείλατέ μας τὰ χειρόγραφα τῆς συλλογῆς σας νὰ σᾶς πληροφορήσωμε ἁπλῶς τί θὰ στοιχίση περίπου ἡ ἔκδοσίς της. Ν' ἀναλάβωμε ὅμως τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐκδόσεως εἶναι, ὅπως κι' ἐσεῖς καταλαβαίνετε, πολὺ δύσκολο. — ΠΑΝ ΨΑΡ. Τὸ πρόβλημα ἐδόθη στὸν ἁρμόδιον συντάκτη, ὁ ὁποῖος θὰ σοῦ ἀπαντήση σχετικῶς. Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ σὲ συγχαίρομε γιὰ ὅσα γράφεις. Μὲ τέτοιους φανατικοὺς ἀναγνῶστες ἡ «Νεολαία» δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ πάη ἐμπρὸς ἐκπληρώνουσα οὕτω καὶ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶ. — ΕΦΗΝ ΚΑΝΟΝΙΔΟΥ. Ἀποσταλὲν δημοσιεύεται. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀναμένομεν καὶ ἄλλα. — Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Ἡ «Ὀλυμπιακὴ ἀνακωχὴ» ἐλλείψει χώρου δὲν θὰ δημοσιευθῆ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

ΚΩΣΤΑΚΗΝ ΤΟΥΖΗΝ. Τὰ θερμά συγχαρητήριά μας γιὰ τὸ ὡραῖο γραμματάκι του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφεις. «Αἰσθάνομαι γιὰ τὸν Ἀρχηγόν μας κ. Ἰωάννην Μεταξᾶ μιὰ μεγάλη ἀγάπη καὶ κάθε βράδυ στὴν προσευχή μου παρακαλῶ τὴν Παναγία νὰ τὸν ἔχη καλὰ γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδας μας καὶ γιὰ τὸ καλὸ ἐμᾶς τῶν παιδιῶν». Νὰ εἶσαι βέβαιος, Κωστάκη, ὅτι ἡ προσευχοῦλα σου, βγαλμένη ἀπὸ μιὰ ἀθῶα παιδικὴ καρδοῦλα σὰν τὴ δική σου, φθάνει ὡς τὴν Μητέρα τοῦ Θεανθρώπου καὶ εἰσακούεται. Πρέπει ὅλοι οἱ Σκαπανεῖς καὶ αἱ Σκαπάνισσαι νὰ προσεύχεσθε κάθε βράδυ στὴν Παναγία νὰ χαρίζη ὑγεία στὸν Ἀρχηγό. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο θὰ εὐχαριστηθῆ καὶ πόσο θὰ ἐνισχυθῆ ὁ Ἀρχηγὸς στὸ μεγάλο του ἔργο ξέροντας ὅτι κάθε βράδυ χιλιάδες παιδικὲς ἁγνὲς καρδοῦλες προσεύχονται γι' Αὐτόν. Σὲ συγχαίρομε καὶ πάλι γιὰ τὴν ὡραιοτάτη ἰδέα σου καὶ σὲ βεβαιώνομε ὅτι ὁ Ἀρχηγὸς θὰ τὸ μάθη. Αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶναι τὸ ποιητικώτερο ποίημα, ποὺ ἔχει γίνει ὡς τώρα γιὰ τὸν Ἀρχηγό. — ΔΗΜ. ΕΞΑΡΧΟΝ. Πολὺ ὡραῖο τὸ... ἄρθρο σου μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Νεολαία». Κάποιος, ποὺ τὸ ἤκουσε ὅταν τὸ διαβάζαμε, εἶπε ὅτι θὰ σὲ βοήθησε ὁ πατέρας σου ἢ κανένας ἀπὸ τοὺς θείους σου. Τί λές, ἐμάντευσε καλά; Ἀλλὰ κι' ἂν πράγματι σὲ βοήθησαν τί μ' αὐτό; Τὰ μικρὰ παιδιὰ πρέπει νὰ βοηθοῦνται ἀπὸ τοὺς μεγάλους. Ὅπως κι' ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα εἶσαι ἄξιος πολλῶν καὶ μεγάλων ἐπαίνων γιὰ τὸ «ἄρθρο» σου καὶ τὸ ποιηματάκι, ποὺ τὸ δημοσιεύομε ἐδῶ, ὅπως τὸ ἔχεις γραμμένο μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑ

Καὶ ἐγὼ ὁ μικρὸς ὁ Σκαπανεὺς
Μὲ τὴν ἀθόα μου ψιχὴ
εὔχομε Μόλημου τὴν καρδιὰ
στὸ Κυβερνίτην καὶ στὸ Βασιλιὰ
ποῦ ἔκαμαν τὴν Νεολαία
τῆς 4ης Αὐγούστου τὴν ἡμέρα.
Ἐκίνη ἡ ἡμέρα ἦτο ἐθνικὴ
πόγινε ἡ Ἑλλάδα νέα καὶ τρανή.
Καὶ ἀπὸ τότες τραγουδῶ μὲ γλυκιὰ φωνή!
ἀπὸ μᾶς τὴ Νεολαία θὰ γίνη
ἡ Ἑλλάδα νέα. Καίνα βασίλιο ξακουστὸ
πὸς ἦταν στὸν παλιὸ καιρὸ
καὶ μιὰ χώρα ξακουστὴ
πος ἦταν στὴν ἀρχέα ἐποχή.
Ζήτω ἡ Νεολαία!

Ἐκ τῆς συλογῆς μου.

Παρακάλεσε τοὺς γονεῖς σου νὰ σοῦ φυλάξουν τὸ τεῦχος αὐτὸ χωριστά. Θὰ εἶναι γιὰ σένα μιὰ ὡραία ἀνάμνησι, ὅταν θὰ μεγαλώσης, ἡ δημοσίευσις τοῦ πρώτου σου ποιήματος. Τὸ ἄρθρο σου τὸ ἐφυλάξαμε. — ΑΘΑΝ. ΔΑΡΑΛΗΝ. Ὥστ' ἔτσι... πᾶς γιὰ ἀξιωματικός! Ἀληθινά, ἡ στάσις καὶ τὸ ὕφος ποὺ ἔχεις στὴ φωτογραφία τὸ δείχνουν φανερά. Εὐθυτενής, σοβαρός, αὐστηρός! Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνης ἀξιωματικὸς πρέπει νὰ μάθης πολλὰ-πολλὰ γράμματα. Καὶ ἀκόμη κάτι: Ὁ πατέρας σου μᾶς εἶπε ὅτι τὸ βράδυ, ὅταν σὲ βάζουν νὰ κοιμηθῆς, θέλεις κάποιον πάντα κοντά σου. Αὐτὴ ἡ κακὴ συνήθεια πρέπει νὰ κοπῆ—καὶ μάλιστα ἀπὸ ἀπόψε! Ταιριάζει, Θανασάκη, σὲ Σκαπανέα, ποὺ θὰ γίνη ἀξιωματικὸς σὰ μεγαλώση, νὰ φοβᾶται; — ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΑΝ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ. Μπράβο σου καὶ πάλι μπράβο σου καὶ ξανὰ πάλι μπράβο σου. Ἀκούσατε καὶ μάθετέ το ὅλοι οἱ Σκαπανεῖς καὶ αἱ Σκαπάνισσαι. Ἡ Δημητροῦλα Γρηγορίου, ἕνα κοριτσάκι ἑπτὰ χρονῶν, Σκαπάνισσα μὲ τὰ ὅλα της, τὶς προάλλες ποὺ γιόρταζε, ἀγόρασε 4 τεύχη τῆς «Νεολαίας» καὶ τὰ ἐμοίρασε τὴν ἄλλη μέρα σὲ 4 συμμαθήτριές της, ποὺ δὲν εὐκολύνονται νὰ τὴν ἀγοράζουν. Κρίμα ποὺ δὲ μᾶς γράφει τὴ διεύθυνσί της ἢ τὸ σχολεῖο στὸ ὁποῖο φοιτᾶ, γιὰ νὰ πᾶμε νὰ τὴν συγχαροῦμε καὶ αὐτοπροσώπως. Μᾶς γράφει: «...ἀντὶ νὰ τὶς κεράσω καραμέλλες τοὺς ἀγόρασα τὴ «Νεολαία» κι' εὐχαριστηθήκανε πιὸ πολύ». — Στ' ἄλλα γραμματάκια τῶν Σκαπανέων θ' ἀπαντήσωμε στὸ ἑπόμενο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Π. Γ. ΣΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Πύργον. Ἐγκρίνονται. — Ι. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΑΚΗ. Γνωστὸν τὸ αἴνιγμα. — Γ. Α. ΖΑΡΓΙΕΛΗΝ, Μυτιλήνην. Ἐγκρίνεται τὸ πρῶτον δικτυωτόν. — Χ. Ν. ΚΟΥΛΟΥΡΗΝ, Πειραιᾶ. Ἐγράφαμε ἐπανειλημμένως ὅτι τὰ μαῦρα τῶν σταυρολέξων πρέπει νὰ εἶναι σκορπισμένα. Τὸ δικτυωτὸν καλό — Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΝ, Πειραιᾶ. Τί δεδόμενα ἔχετε νὰ σκεφθῆτε ὅτι ἀμφιβάλλομεν γιὰ τὴν πρωτοτυπία τῶν ἀσκήσεών σας; Ἐὰν εἴχαμε μιὰ τέτοια ὑποψία, δὲν θὰ τὰς ἐδημοσιεύαμε. Ἡ παράλειψις τῆς ὑπογραφῆς σας ὀφείλεται εἰς τεχνικοὺς λόγους τυπογραφείου. — Κ. Α. ΜΠΟΥΝΑΤΣΟΥ, Ξυλόκαστρον. Δυστυχῶς, δὲν εἶναι ἄρτιον τὸ σταυρόλεξό σας. — Γ. Ι. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΝ, Ρέθυμνον. Ἐγκρίνεται. — Δ. ΤΣΩΝΗΝ. Πύλον. Αἱ λέξεις τοῦ σταυρολέξου σας δὲν εἶναι κατάλληλες (ἑστιάω, ἄκαρπο (υ) κλπ.). — Π. Α. ΦΑΡΡΗΝ, Θέρμον. Δὲν παρουσιάζει ἐνδιαφέρον τὸ πρόβλημά σας. — Κ. ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΝ. Ἐγκρίνονται οἱ ἐρωτήσεις. — Ο. Γ. ΧΑΤΖΑΚΗΝ, Ἡράκλειον. Τοῦ δικτυωτοῦ αἱ λέξεις ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχεῖς καὶ αὐτὸ ὀφείλεται στὸ μέγεθος τῆς ἀσκήσεως. Νὰ φτιάσετε μιὰ ἄλλη μὲ μικρότερες λέξεις. Ἀκροστιχίδας, προσωρινῶς δὲν δεχόμεθα. Ὅσο γιὰ τὸ κρυπτογραφικό, φαίνεται ὅτι δὲν καταλάβατε τὸν μηχανισμό του, κατὰ τὸν ὁποῖον κάθε ἴδιο γράμμα περιστάνεται μὲ τὸν ἴδιο ἀριθμό. Νὰ ὁδηγηθῆτε ἀπὸ τὴν λύσι. — Α. Π. ΚΑΚΚΙΝΙΩΤΗΝ. Ἐγράψατε: Ὄχι ἀκροστιχίδας... — Ι. Δ. ΧΑΤΖΗΝ. Ἐγκρίνεται ὁ ποταμόγριφος. — ΑΝΤ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΝ, Ἐνταῦθα. Ἀπορρίπτεται, ἐπειδὴ κυρίως τὸ σχῆμα του εἶναι ἀκατάλληλον πρὸς δημοσίευσιν. — Κ. Ι. ΚΑΓΙΑΝ. Γνωστὰ τὰ αἰνίγματά σας. — ΕΥΤ. Ι. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ. Καλὴ ἡ γεωγραφική.

Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 177)

—Ἑλενίτσα, δῶσε μου παιδί μου τὸ μπουκάλι νὰ πάρω τῆς μητέρας σας γάλα... Δὲν πέρασε καλὰ ἀπόψε ἡ καϋμένη...

Σὲ λίγο πήγαιναν στὴ μητέρα ἕνα ποτῆρι ζεστὸ γάλα στὸ κρεββάτι της. Ἡ κυρία Μαριάνθη συγκινήθηκε καὶ ζήτησε νὰ φιλήση τὰ παιδιά της.

Ὁ πατέρας τῆς διηγήθηκε ὅ,τι εἶχε κάνει ἡ Ἑλενίτσα πρωῒ πρωῒ κι' ἡ χαρὰ φώτισε τὸ κουρασμένο πρόσωπο τῆς μητέρας....

—Μπράβο Ἑλενίτσα μου!... Εἶσαι ἐσὺ μιὰ σωστὴ νοικοκυρούλα, ποτὲ δὲν εἶχα ἀμφιβολία γι' αὐτό, ἕνα καλὸ παιδάκι... Θὰ σηκωθῶ κι' ἐγὼ σὲ λίγο, σὰ μοῦ περάσουν οἱ πόνοι...

—Ὄχι, μαμά, νὰ μείνετε ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ κρεββάτι σας. Ἐμεῖς μὲ τὸν μπαμπᾶ θὰ φροντίσουμε γιὰ ὅλα... Μόλις θὰ σκολάσω θἄρθω νὰ φτιάξω τὸ δωμάτιό σας...

Σὲ λίγο τὰ παιδιὰ φύγαν στὸ σκολειὸ κι' ὁ πατέρας ἑτοίμασε τὸ φαγὶ καὶ τὸ πῆγε στὸ φοῦρνο. Τὴ συμβούλευσε κι' ἐκεῖνος νὰ μείνη ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ κρεββάτι, μὰ ἡ χαρὰ εἶχε δώσει δύναμι στὴν ἄρρωστη μητέρα καὶ μόλις ἔμεινε μόνη σηκώθηκε κι' ἀποτελείωσε τὸ σπίτι, ὕστερα πλάγιασε πάλι.

Σὰν γύρισαν τὸ μεσημέρι ἡ μητέρα εἶχε πυρετό. Φώναξαν τὸ γιατρὸ κι' εἶπε νὰ μὴ κουράζεται πολύ.

Κι' ἀπὸ τότε ἡ Ἑλενίτσα φρόντιζε τὸ σπίτι καὶ τ' ἀδελφάκια της σὰν νἄτανε μιὰ πραγματικὴ μικρὴ μητεροῦλα.

Ἔτσι οἱ «Τρεῖς Νοικοκυροῦλες» ἔδωσαν ἕνα καλὸ παράδειγμα στὴν Ἑλενίτσα, ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς κάθονταν χάμω στὴν αὐλὴ κι' ἔπαιζε μὲ τ' ἀγόρια πεντόβολα ἢ σχοινάκι κι' ἡ μητέρα ἀπελπιζότανε μήπως ἡ κόρη της δὲν θὰ γινότανε ποτὲ μιὰ καλὴ νοικοκυροῦλα.

Θάλεια Καλλιγιάννη

ΑΜΥΝΤΗΡΙΑ ΕΜΠΟΔΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 175)

Ἀλλὰ νέος πάλιν παράγων ἐνεφανίσθη τὰ ἅρματα μάχης, τὰ ὁποῖα, προηγούμενα τοῦ πεζικοῦ, τσαλαπατοῦν μὲ τὸ βάρος των τὰ συρματοπλέγματα, τὰ ἰσοπεδώνουν καὶ ἀνοίγουν τὸν δρόμον εἰς τὸ πεζικόν. Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἁρμάτων, ἐκτὸς τῶν χρησιμοποιουμένων ὅπλων τῆς ἐνεργοῦ ἀμύνης, προσετέθησαν κατ' ἀνάγκην καὶ νέα στοιχεῖα εἰς τὰ ἀμυντήρια κωλύματα, ὡς οἱ σιδηροῖ πάσσαλοι, αἱ ὑπόνομοι, αἱ παγίδες κλπ. Οἱ σιδηροῖ πάσσαλοι (σιδηροδοκοὶ ἐμπηγμέναι ἀρκετὰ βαθέως εἰς τὸ ἔδαφος) παρεμποδίζουν τὴν προχώρησιν τῶν ἁρμάτων, τὰ ὁποῖα ἐφ' ὅσον δὲν δύνανται νὰ τοὺς ὑπερπηδήσουν, ἀναγκάζονται νὰ καταβάλλουν προσπάθειαν (τὰ βαρέα ἅρματα) νὰ τοὺς λυγίσουν καὶ καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα εὑρίσκονται ἐκτεθειμένα εἰς τὸ πῦρ τῶν ἀντιαρματικῶν ὅπλων τῆς ἀμύνης. Αἱ ὑπόνομοι, τῇ βοηθείᾳ πυροδοτικοῦ μηχανήματος τοποθετημένου ἐπὶ ἑνὸς πασσάλου, ἀνατινάσσονται ἅμα προσκρούσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἅρμα, τὸ ὁποῖον οὕτω καταστρέφεται. Τέλος αἱ παγίδες εἶναι βαθεῖς λάκκοι καμουφλαρισμένοι. Τὸ ἅρμα, μὴ ἀντιλαμβανόμενον τὸν λάκκον καὶ προχωροῦν ἀνύποπτον, πίπτει ἐντὸς αὐτοῦ.

Σ. Ρς.

1937 1939

ΤΑ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΔΙΕΤΙΑΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας συνεπλήρωσε σήμερον τὴν πρώτην διετίαν ἀπὸ τῆς ἐπισήμου ἱδρύσεώς της καὶ ἤδη, ὑπὸ τοὺς καλλιτέρους οἰωνούς, εἰσέρχεται εἰς τὸ Τρίτον ἔτος.

Μία σύγκρισις μεταξὺ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς δράσεως καὶ τῶν κατακτήσεων τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς ὑπάρξεως τῆς Ε. Ο. Ν. δεικνύει σαφῶς ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία ἀνδροῦται, ἀναδεικνύεται καὶ ἀνυψώνει τὴν ζωήν της, κατακτῶσα σταθερῶς τὴν Ἑλληνικὴν ψυχήν, ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεται καὶ ζῇ.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἡ δύναμις τῆς Ε. Ο. Ν., εἰς ἔμψυχον ὑλικόν, ἀνήρχετο εἰς 230.000 ἄρρενας καὶ 70.000 θήλεις. Κατὰ τὰς ἐπισήμους στατιστικάς, ἡ δύναμις αὐτὴ ἀλματωδῶς ηὔξησεν, ἀνελθοῦσα μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τρέχ. ἔτους εἰς 510.000 ἄρρενας καὶ 240.000 θήλεις.

Κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐλειτούργησαν μὲ ὑποδειγματικὴν τάξιν εἰς θαυμασίας τοποθεσίας 17 στρατόπεδα, εἰς τὰ ὁποῖα διῆλθον τοὺς θερινοὺς μῆνας καὶ ἐξεπαιδεύθησαν 7.500 μέλη. Ἐπίσης ἐλειτούργησαν 30 κατασκηνώσεις, ὅπου διέμειναν καὶ ἐξεπαιδεύθησαν 5.000 μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. Ἐγένοντο καὶ 1.630 πορεῖαι, εἰς τὰς ὁποίας μετέσχον 128.000 μέλη.

Καίτοι ἡ Ε. Ο. Ν. δὲν εἶναι ἀθλητικὸν Σωματεῖον ἀλλ' ἀσκεῖ τὴν ἄθλησιν χάριν τῆς ὑγείας καὶ τῆς ψυχαγωγίας καὶ τῆς καλλιεργείας τοῦ ἀγωνιστικοῦ πνεύματος μεταξὺ τῶν μελῶν της, ἐν τούτοις, παρ' ὅλα ταῦτα καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐπετέλεσε ἔργα σημαντικώτατα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἱστορικὴν ἀφετηρίαν διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ. Οἱ ἀθληταὶ τῆς Ε. Ο. Ν. ἐσημείωσαν θαυμασίας κατακτήσεις εἰς τὸν ἀθλητικὸν στίβον. Ἡ Ε. Ο. Ν. συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ δημιουργηθῇ ἡ κίνησις διὰ νὰ ἀναζήσῃ τὸ Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν Ἀθλητικὸν πνεῦμα. Διεξήχθησαν 980 ἀθλητικοὶ ἀγῶνες καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Κατ' αὐτοὺς ἐσημειώθησαν ἐξαιρετικαὶ ἐπιδόσεις. Οἱ διοργανωθέντες εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον Πανελλήνιοι Ἀθλητικοὶ Ἀγῶνες μεταξὺ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ε.Ο.Ν. ἀπετέλεσαν σημαντικὸν σταθμὸν διὰ τὴν ἀνύψωσιν καὶ ἐξέλιξιν τῆς ἀθλητικῆς κινήσεως τοῦ τόπου μας. Ἡ Ἀνεμοπορία ἐξ ἄλλου τῆς Ε. Ο. Ν., πρωτοεμφανισθεῖσα ἐν Ἑλλάδι δι' αὐτῆς, παρουσιάζει ἀρτίαν ὀργάνωσιν, ἠσκήθησαν δὲ εἰς ταύτην 120 μέλη εἰς εἰδικῶς ὀργανωθεῖσαν κατασκήνωσιν ἐν τῇ νήσῳ Σκύρῳ. Τὰ ὡς ἄνω περὶ Ἀνεμοπορίας στατιστικὰ δεδομένα προέρχονται μόνον ἀπὸ τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης καὶ Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν. Ἀνάλογος ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ἡ ἐργασία, ἥτις συντελεῖται εἰς τοὺς ὑπολοίπους Σχηματισμοὺς τῆς Χώρας μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμόν.

Ἡ Ε.Ο.Ν. ἀνέλαβε πρωτοβουλίαν κοινωφελοῦς δράσεως καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν καὶ προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας της διὰ τῶν ἁπανταχοῦ μελῶν της εἰς σοβαρὰ κοινωφελῆ ἔργα. Τὸ σύνολον τῶν ὡρῶν τῆς προσφερθείσης ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν ἐργασίας ἀνέρχεται εἰς 516.000, αἵτινες καὶ διετέθησαν εἰς ἔργα ἀναδασώσεως, ἀποξηράνσεως ἑλῶν, εἰς ἀποστραγγιστικὰ ἔργα, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν διάνοιξιν ζωνῶν ἀσφαλείας δενδροφυτευμένων χώρων ἐναντίον πυρκαϊῶν καὶ πλημμυρῶν. Ἡ προσφερθεῖσα ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν ἐργασία εἰς κοινωφελῆ ἔργα, μετρίως ὑπολογιζομένη ὡς οἰκονομικὴ ἀξία, ἐκτιμᾶται εἰς 20.000.000 δραχμάς. Ἐξ ἄλλου ἀνέλαβεν ἡ Ὀργάνωσις τὴν πρωτοπορίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Ἐθνικοῦ κηρύγματος τῆς διὰ τῆς ἐντατικῆς ἀγροκαλλιεργείας οἰκονομικῆς αὐταρκείας τῆς Χώρας. Παρεχωρήθησαν δέ, δωρεάν, παρ' Ἰδιωτῶν καὶ Κοινοτήτων εἰς τοὺς κατὰ τόπους Σχηματισμοὺς τῆς Ε. Ο. Ν. 22.215 στρέμματα γαιῶν πρὸς καλλιέργειαν.

Διὰ τὴν Ἐθνικὴν καὶ ἠθικὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ μόρφωσιν τῶν μελῶν της κατεβλήθη ἐπίμονος καὶ συστηματικὴ προσπάθεια. Κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐγένοντο 16.752 μαθήματα Ἐθνικῆς καὶ Ἠθικῆς Ἀγωγῆς καὶ 14.000 ὁμιλίαι γενικωτέρου ἐγκυκλοπαιδικοῦ καὶ παιδαγωγικοῦ περιεχομένου.

Καὶ διὰ τὴν πρακτικὴν μόρφωσιν καὶ κατάρτισιν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν ἐγένετο ἰδιαιτέρα ἐργασία εἰς ὅλας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῆς Ε. Ο. Ν. Οὕτω ἐξεπαιδεύθησαν εἰς γεωργικὰς γνώσεις 3.250 μέλη. Εἰς τὴν Οἰκοκυρικὴν καὶ Μαγειρικὴν 1.500 Φαλαγγίτισσαι, εἰς τὴν Χειροτεχνίαν 1.650, εἰς τὴν Βρεφοκομικὴν 160 Φαλαγγίτισσαι καὶ εἰς τὴν Μουσικὴν 5.500 μέλη. Ἐπραγματοποιήθησαν ἐπίσης 1.600 ἐκπαιδευτικαὶ καὶ μορφωτικαὶ ἐπισκέψεις εἰς Ἱδρύματα καὶ Ἐργοστάσια. Ἱδρύθησαν εἰς διαφόρους κατὰ τόπους Σχηματισμοὺς τῆς Ε. Ο. Ν. 250 βιβλιοθῆκαι, περιλαμβάνουσαι 15.000 τόμους βιβλίων.

Ἐγένοντο 462 κινηματογραφικαὶ προβολαὶ ταινιῶν, εἰλημμένων ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

Κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἤρχισεν ἡ λειτουργία τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. μὲ καθημερινάς, ἀπὸ 6—8.30' ἐκπομπάς, πλουσίου ψυχαγωγικοῦ καὶ παιδαγωγικοῦ προγράμματος.

Αἱ ἐκδόσεις τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὰ μέλη της ηὐξήθησαν κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐξεδόθησαν 35 αὐτοτελῆ φυλλάδια καὶ διενεμήθησαν εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμούς. Ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ «Νεολαία» συνεχίζεται μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ ἑβδομαδιαία κυκλοφορία του ἀνέρχεται εἰς 70.000 τεύχη.

Ἐδημιουργήθησαν ἐξ ἄλλου 170 χορῳδίαι, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβον μέρος καὶ ἐξεπαιδεύθησαν 6.800 μέλη. Ἱδρύθησαν ἐπίσης 36 φιλαρμονικαὶ καὶ 16 ὀρχῆστραι. Ἐδόθησαν 230 ἐπιτυχεῖς συναυλίαι καὶ 1.450 θεατρικαὶ παραστάσεις, τὰς ὁποίας παρηκολούθησαν 475.000 μέλη τῆς Ὀργανώσεως καὶ 525.000 ἰδιῶται.

Ἐγένοντο 4.000 ἐκδρομαί, εἰς τὰς ὁποίας συμμετέσχον 425.000 μέλη καὶ ἐλειτούργησαν κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος 215 ψυχαγωγικαὶ τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. λέσχαι, ὅπου εὕρισκον εὐχάριστον καὶ γόνιμον ἐνασχόλησιν.

Τὸ ἔργον τῆς Προνοίας τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὰ μέλη της, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος, ἐξεδηλώθη ἐντονώτερον καὶ ἐξυπηρετικώτερον. Οὕτω μερίμνῃ τῆς Ὀργανώσεως ἐνοσηλεύθησαν 3.500 μέλη εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικάς. Κατεβλήθησαν διὰ νοσήλεια καὶ φάρμακα 250.000 δραχμαὶ καὶ ἐχορηγήθησαν βοηθήματα εἰς ἀπόρους δραχ. 170.000.

7.200 ἄνεργα μέλη τῆς Ὀργανώσεως ἐτοποθετήθησαν εἰς διαφόρους ἐργασίας καὶ ἐξησφάλισαν, διὰ τοῦ ἱδρῶτος, τὸν ἄρτον των.

Διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν παροχὴν πρώτων βοηθειῶν ὑπὸ Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν ἐγένετο πολύμηνος εἰδικὴ ἐκπαίδευσις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξεπαιδεύθησαν πλήρως 4.500 τραυματιοφορεῖς καὶ 5.300 νοσοκόμοι. Διὰ τὴν Παθητικὴν Ἀεράμυναν ἐξεπαιδεύθησαν 5.100 οἰκοπυροσβέσται, 900 ἀπολυμανταὶ καὶ 700 ἀνιχνευταί, οἵτινες καὶ ἔλαβον, ἐπιτυχῶς, μέρος εἰς ἁπάσας τὰς γενομένας ἀσκήσεις Παθητικῆς Ἀεραμύνης ὑπὸ τῆς Ἀνωτέρας Διοικήσεως Ἀντιαεροπορικῆς Ἀμύνης τῆς Χώρας. Τὰ ὡς ἄνω στατιστικὰ δεδομένα προέρχονται ἐπίσης ἐκ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Πρωτευούσης καὶ Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν. Αναλόγως δὲ εἰργάσθησαν καὶ οἱ λοιποὶ Σχηματισμοί.

Τὰ ἀνωτέρω στατιστικὰ δεδομένα, ἀπὸ τὴν σημειωθεῖσαν δρᾶσιν τῆς Ε. Ο. Ν. κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος της, παρ' ὅτι ἀποτελοῦν ἁπλῆν μόνον σκιαγράφησιν τοῦ ἐπιτελεσθέντος μεγάλου ἔργου της, παρέχουν ὅμως ζωντανὴν τὴν εἰκόνα τῶν Ἐθνικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐπιδιώξεων τῆς Ἐθνικῆς ταύτης Ὀργανώσεως, ἥτις, παρὰ τὸ ἀρτισύστατόν της παρουσιάζει ΣΗΜΑΝΤΙΚΗΝ ΚΑΡΠΟΦΟΡΟΝ ΔΡΑΣΙΝ, ἐφ' ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων καὶ προσπαθειῶν τῆς ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ, ποὺ ὀργανώνει καὶ κατευθύνει, εἰς τὸν Ἱστορικὸν δρόμον της, ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΟΣ.

